daniel

LACOSTE

Justiţie fără limite

RĂZBUNAREA LUI LUCKY

www.virtual-project.eu

DANIEL LACOSTE

Colecția

Justiție fără limite

NR.2

RĂZBUNAREA LUI LUCKY

În românește de:

MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL

2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești, în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce au alertat autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent care se poate adapta oricărei situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei 50 de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret, numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape 30 de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii, patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care a fost supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „viziona” lucruri care urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă mai repede decât restul semenilor săi și posedă un simț extrasenzorial care îl ferește de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (norocosul) care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky procedează astfel încât îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în minte sa, cu intenția de a-l controla în totalitate, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai multe decât greutatea sa în

diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. Acesta vrea să-și amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit 20 de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

• Capitolul 1 •

Scăpat de dezastrul care distrusese o bună parte din sanatoriul de la Tonawaba Creek, Lucky se apropia de ceea ce părea a fi un oraș destul de prosper. După ore parcurse pe jos, al căror număr îl pierduse demult, zări un indicator pe care scria Madison. Se așeză pe o piatră, la marginea drumului, și făcu inventarul lucrurilor pe care le avea asupra sa: pașaport, carte de asigurări sociale și permis de conducere auto pe numele Samuel Branigan, aproape o mie de dolari, o hartă și talismanul său sârma oțelită a unui obiect care fusese cândva o agrafă pentru hârtii.

Nu stau chiar atât de rău pe cât s-ar putea crede la prima vedere, încercă bărbatul să pară optimist, în vreme ce despăturea harta ca să identifice cu exactitate locul în care se afla. Ia să vedem! Până la Chicago nu mai e mult. Cel puțin așa pare dacă privești harta asta. Doar că am nevoie de mai mulți bani pentru a putea ajunge, apoi, la Philadelphia. Oraș în care am trăit cea mai bună parte a vieții mele, dar nu cel în care m-am născut.

Seara era pe-aproape, iar Lucky realiză că nu putea intra în oraș în halul în care arăta, fără a stârni atenția. Și cum susurul unui râu ajunse până la el, înțelese că va trebui să înnopteze în codru, chit că nu era defel obișnuit cu tehnicile de supraviețuire. În cariera sa de borfaș și spărgător de locuințe, nu se întâlnise cu asemenea situații. Din fericire.

Am să fac la noapte un frig pe care nu-l voi uita prea curând, își zise, în timp ce se apropia de apă fără niciun chef.

Luna iunie era pe sfârșite, dar aerul rece al nopții încă nu se îmblânzise. Nici umezeala. După ce își găsi un culcuș cât de cât acceptabil Lucky își spălă cămașa cu care era îmbrăcat și se clăti pe față. Râul era rece ca gheața, iar el n-avea nici măcar un prosop cu care să se poată șterge. Așa că singura soluție pentru a-și pune sângele în circulație consta în câteva exerciții fizice. În final, reuși să se zgribulească într-un pat de ierburi pe care-l încropi cu mare greutate, apoi se cufundă într-un somn spasmodic, încercând să-și închipuie că se află în brațele grațioasei Tildy sau ale altei asistente, de nurii căreia se bucurase cât timp fusese pacientul sanatoriului din Tonawaba Creek. Iată că de fosta lui „pensiune” își putea aminti și cu plăcere.

Dimineața își făcu apariția mai friguroasă decât noaptea care abia trecuse. Lucky îmbrăcă, strângând din dinți, cămașa la fel de udă ca atunci când o spălase și privi cu îngrijorare cerul, pe care soarele întârzia parcă intenționat să-și facă apariția. Ca și cum ar fi turnat gaz pe foc, vântul adia mai tare decât ar fi fost normal în acea perioadă calendaristică.

Dacă n-am murit azi-noapte de frig, nu voi sucomba nici acum, se încurajă el, luând-o cu greu la fugă pentru a se dezmorți. Alergă un kilometru în direcția știută, gândindu-se la posibilitatea de a face rost de mai mulți bani pentru deplasarea la Philadelphia.

Nenorocitul ăla de Caron mi-a șoptit că nu pot să-mi folosesc capacitățile supranaturale pentru a-mi salva pielea, se gândi Lucky. Totuși, am senzația că ticălosul m-a mințit. Dacă nu m-aș fi bazat pe premonițiile dinaintea accidentului de circulație, astăzi n-aș mai fi fost în viață. Mai mult ca sigur, e ceva putred în Danemarca…

Între timp, soarele uscase cămașa de pe el, ca și părul pe care îl udase cu apă din râu, pentru a-i da o formă cât de cât omenească.

Am două posibilități. Una, să mă cazez la un hotel de mâna a patra și să îmi cumpăr ceva haine ieftine, ca apoi să-mi caut ceva de lucru cu ziua. A doua, să plătesc un bilet de tren sau de autobuz până la Chicago, încercând să par cât mai neînsemnat cu putință, pentru a nu avea de furcă cu autoritățile.

Foamea pusese deja stăpânire pe el, iar imagini din copilărie începură să-i tulbure mintea și așa prea solicitată în ultima vreme. După ce tatăl său murise, devenise capul familiei la o vârstă mult prea fragedă pentru o asemenea responsabilitate. Îl ucisese cu sânge rece pe cel care încercase să-i violeze mama, cu pușca de vânătoare pe care o moștenise, și fusese achitat de către instanțele judecătorești. La scurt timp, mama lui trecu în lumea celor drepți, în urma unei afecțiuni banale, dar care nu putuse fi tratată din lipsă de bani. Începând cu vârsta de 15 ani, Lucky se văzuse nevoit să-și ia viața în propriile-i mâini, ajungând la Philadelphia și încăpând pe mâna unor escroci care-i distruseseră viitorul.

Sub jetul dușului binefăcător, Lucky simțea că renăștea pentru a… treia oară. Se șterse și îmbrăcat într-un halat de prosop, își cercetă din nou pașaportul, înregistrând că peste

aproape două luni avea să împlinească 29 de ani. Îndată însă, alungă asemenea gânduri din minte, concentrându-se asupra unor treburi mai domestice. Își spălă întreaga garderobă, porni aerul condiționat la cald și o puse la uscat. În cazul în care s-ar fi cazat la un hotel cu măcar o stea în plus, treaba cu spălatul ar fi rezolvat-o mult mai ușor o cameristă, dar așa...

Mai bine să fiu mototolit decât murdar, se gândi, pornind televizorul și căutând un buletin de știri. Dacă aș fi avut ceva haine mai acătări la mine, aș fi ieșit în oraș să mai cunosc oameni. După mai bine de 20 de ani, abia dacă îmi pot aminti atâtea figuri câte pot număra pe degetele de la mâini. Și e păcat, mai cu seamă dacă mă gândesc că sunt un bărbat în toată puterea cuvântului, chit că, în realitate, am vârsta de aproape 50 de ani. Dar în ceea ce privește o eventuală relație pasageră cu o localnică june, jur că nu m-aș da îndărăt. Numai să nu coste prea mult.

Cu asemenea gânduri în minte și cu televizorul pornit, Lucky ajunse în lumea viselor înainte de a-și fi dorit acest lucru. Iar în timpul cât dormi, mintea sa, perfecționată de experiențele ce fuseseră testate pe el, înregistră – cuvânt cu cuvânt – tot ce se transmitea pe micul ecran. Când avea să se trezească, putea susține că este un om foarte bine informat în legătură cu ultimele evenimente din America și de aiurea.

— Să nu ai senzația că ai scăpat de mine! se simți avertizat de vocea metalică a lui Caron, care nu-i dădea pace nici în somn. Voi fi permanent pe urmele tale, controlându-ți creierul și determinându-te să faci exact ceea ce doresc eu. Altă cale nu există, Samy, dacă vrei să treci Styx-ul sau să-mi iei locul de barcagiu, așa cum ți-am pregătit eu destinul. N-ai alternativă, înțelegi?

— Și dacă am să te ucid într-o bună zi, Caron, cine-ți va mai lua locul? Amicii tăi din CIA?

— Așa ceva nu intră în calcul. N-ai cum să ucizi o fantomă, iar eu asta sunt în mintea ta. O fantomă, în... carne și oase, înțelegi? râse bătrânul de unul singur, la gluma pe care o făcuse.

— După cât mi se pare mie, nu ești chiar o fantomă, amice. Și doar cu mult noroc ai scăpat cu viață din accidentul de circulație pe care l-am suferit împreună.

— Nu te-ai întrebat cum de a fost posibil să rămân teafăr?

— Ar fi trebuit, Caron?

— Eu zic că da. Ei bine, gândurile tale, pe care ți le-am citit, m-au prevenit la timp în legătură cu ceea ce urma să se întâmple. Așa am scăpat și îți mulțumesc pentru asta! Cândva mă voi revanșa. Degeaba te miri. Îți pot citi gândurile la fel de ușor cum îți este ție să te speli pe dinți. Te afli sub controlul meu total, Lucky. Și orice vei face, această situație nu o vei putea schimba. Împacă-te cu gândul ăsta și viața va fi mult mai ușoară pentru tine.

•

James Spinrad își privi servitorul – un tânăr de 18 ani îmbrăcat cu fustă și un tricou mulat pe corp – care poseda o sclipire nefirească în ochi. Îl chemă aproape și îi mângâie fesele puternice, zâmbindu-i lasciv:

— Cum ai dormit, iubitule? se interesă el pe un ton provocator.

— Totul a fost OK, James. Ca de obicei. Știi foarte bine cât de mult țin la tine și că nu-ți pot refuza nimic.

În acel moment, telemobilul stăpânului începu să sune, enervându-l pe acesta. Tânărul se repezi spre locul din care venea zgomotul și îi aduse aparatul, parcă bucurându-se că a scăpat de mângâierile libidinoase ale mai vârstnicului său stăpân.

— James la aparat. De ce ești atât de agitat, Max? Bineînțeles că mă poți vizita, ce dracu', doar ne cunoaștem de-o viață. S-a întâmplat ceva? Bine, vino când poți. Nu plec de acasă, nu-ți face griji. Am să te aștept.

Dintr-un buzunar al halatului scoase o cutiuță, presără pe cristalul unei mese două doze și îl invită pe tânăr să i se alăture:

— Hai să prizăm câte una pe stomacul gol, iubitule! Pe urmă vom mânca, înainte să-și facă apariția idiotul ăla de Max. Cică a visat ceva azi-noapte și trebuie neapărat să stea de vorbă cu mine. Matahala asta, deși a împlinit 50 de ani, nu are mai multă minte decât un copil. E la fel de sărac cu duhul ca atunci când l-am cunoscut. Și asta n-ar fi mare lucru, dar m-am cam săturat să tot fiu dădaca lui.

Tușind de două ori, James inspiră praful pe care și-l pregătise, apoi se instală mai comod pe canapea, așteptând ca drogul să-și facă efectul. Viața pe care și-o alesese îi aducea exact satisfacțiile pe care și le dorise în tinerețe. Se simțea un om

împlinit, cu venituri destul de frumușele și un trai pe care l-ar fi invidiat mulți cetățeni americani plătitori de impozite.

•

Era deja întuneric. Lucky se îmbrăcă în grabă, cu speranța că va mai găsi deschis vreun magazin de unde să-și procure niște haine mai de Doamne-ajută.

Poate că ar fi mai bine să dau o spargere și să-mi aleg tot ce-mi doresc, se gândi el. Doar cu așa ceva mă ocupam eu înainte să ajung pe mâna ălora. N-ar fi mare lucru.

Fără să realizeze prea bine de ce o face, Lucky alungă asemenea gânduri din minte și părăsi hotelul cu pas vioi. Găsi destul de ușor un taxi și îi ceru șoferului să-l ducă în centru. O oră mai târziu se afla într-un bar, în fața unui whisky dublu și fără gheață, îmbrăcat în blugi, o cămașă în două culori și o vestă din piele. În picioare purta niște pantofi negri sport, pe care plătise mai mult decât s-ar fi cuvenit. Întreaga „distracție” îl costase 125 de dolari.

După prima înghițitură de alcool, Lucky tuși de câteva ori, cât mai discret cu putință, și închise ochii. Nu mai băuse așa ceva de 20 de ani. O amețeală plăcută îi cuprinse întreaga ființă și era cât pe ce să își piardă echilibrul, când un glas de soprană, venit parcă din altă lume, îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Pe mine mă cheamă Orgy. După cât mi se pare, nu sunteți de pe-aici, domnule. Nu-i așa?

Lucky își aprinse o țigară și privi făptura care se așezase alături, cocoțându-se pe scaunul înalt cu oarecare greutate. Avea o constituție mignonă, aproape de copil, însă pieptul disproporționat de bine dezvoltat în comparație cu restul trupului dezmințea prima impresie. Fata era majoră și, fără îndoială, practica una dintre cele mai vechi meserii din lume.

— Dacă vrei să stăm de vorbă, va trebui mai întâi să-mi arăți un document, ca să văd câți ani ai, își luă bărbatul măsuri de precauție, gândindu-se că, în mod normal, micuța blondă ar fi putut să-i fie fiică. Sper că n-ai să te superi.

Fără să se simtă ofensată, fata scoase dintr-o micuță poșetă un permis de conducere auto și i-l înmână surâzătoare potențialului client. Era destul de mândră cu faptul că avusese pe unde scoate cămașa.

— N-am de ce să mă supăr, domnule. Știu foarte bine că par mai tânără decât sunt în realitate. Totuși, am 23 de ani.

— Văd că te cheamă Linda Rung, altfel decât mi te-ai prezentat acum câteva minute. Orgy e numele tău de… scenă?

— Așa mi se spune, dar nu mă întrebați de unde îmi vine această poreclă că mi-e rușine să vă spun. Poate altădată…

— În regulă, Orgy. Bei ceva? Poți să mi te adresezi cu Lucky, ca toată lumea.

În acel moment, bărbatul se gândi: „Care toată lumea?”

— Un martini ar fi OK, mulțumesc.

— Într-adevăr, nu sunt de pe aici, zise Lucky, după ce comandă băutura. Am închiriat o cameră la hotel și mă aflu în drum spre Philadelphia. Ai idee cum aș putea ajunge cel mai ușor la destinație?

— Cu avionul, desigur. Dar asta, mâine dimineață. Iar la noapte, dacă vrei, am să-ți încălzesc patul, Lucky.

Asta însemna că nu mai era nevoit să ajungă mai întâi la Chicago. Foarte bine. Cum avea acte în regulă, Samuel Branigan se gândi că sugestia prostituatei nu era deloc rea. Apoi făcu în gând socoteala celor o mie de dolari pe care îi avusese inițial, când plecase din sanatoriu. O sută de dolari o dăduse unui puști în hambarul căruia se odihnise în prima noapte. Mai cheltuise pe haine, va trebui să plătească hotelul, consumația de la bar, apoi să păstreze bani pentru biletul de avion și să-i dea și lui Orgy ceva pentru serviciile sale. Cu siguranță, ceea ce avea nu era suficient. Trebuiau mai mulți bani. Deodată îi veni o idee salvatoare:

— Spune-mi, în orașul ăsta există vreun cazinou?

— De ce, ești un jucător împătimit care renunță și la femei pentru ruletă?

— Nu chiar.

— Avem o sală dintr-astea, dar nimeni nu câștigă acolo decât foarte rar. Și-atunci cred că jocurile sunt aranjate.

— Ai să vrei să-mi ții companie, ba chiar să joci pentru mine, dacă te rog? Am să te răsplătesc cum se cuvine, nu-ți face griji. În plus, mă voi purta cu tine precum cu o doamnă, ai să vezi.

— N-ai ce face cu banii? Lucky, să știi că dacă-mi voi petrece noaptea cu tine te va costa 100 de dolari. Și m-aș bucura dacă mi i-ai da înainte de a-i pierde pe toți la ruletă. Nu te supăra dacă-ți cer asta, dar viața mea depinde de acești blestemați de bani. Nu pot trăi fără ei.

— N-am nimic împotrivă, draga mea. Uite banii! continuă el deloc deranjat de cererea legitimă a fetei. Dar, în schimb, ai să joci exact acele numere pe care ți le spun eu, fără să-mi pui vreo întrebare. Promiți? întrebă el, achitând băuturile consumate și lăsând un bacșiș consistent barmanului.

— Sunt banii tăi, așa că poți face ce vrei cu ei, acceptă Orgy, înghesuind bancnota în poșetă. Putem merge pe jos, localul nu e departe. Asta în cazul în care nu îți este rușine să te afișezi cu mine.

• Capitolul 2 •

Figura de oligofren a lui Max își făcu apariția în cadrul ușii, mult mai pământie ca de obicei. Hainele atârnau murdare pe el, iar părul încurcat și barba nerasă dovedeau că matahala nu se mai întâlnise de mult cu apa și săpunul. O stare care pentru el constituia o a doua natură.

— Vrei ceva de băut sau o priză, că te văd cam abătut, amice? îl luă gazda în primire, fiind atentă pe unde călca matahala, ca nu cumva să-i lase urme de mizerie pe covoarele scumpe din import.

— N-am chef de așa ceva și te rog să nu râzi de mine, James. Sunt foarte speriat. Da, da, sunt din cale-afară de speriat. Cred că asta se poate citi și pe fața mea.

— Nu-mi vine să cred că tu, care nu ai teamă de nimic, ai ajuns într-un asemenea hal din cauza unui vis. Nu e genul tău, Max. Ce ți s-a năzărit? Ai văzut vreo stafie, sau ce?

— Îți mai aduci aminte de ăia doi pe care i-am mătrășit, acum douăzeci de ani, în noaptea aia de pomină? Ăia pe care i-am abandonat apoi în apropierea vechii fabrici de cărămidă Camden…

— Habar n-am la ce te referi…

— La unul de ți-a spart nasul și căruia i-ai făcut de petrecanie pe urmă. Eu i-am tras-o prietenului căruia i se spunea Cubanezu’ și i-am luat gâtul, iar tu l-ai făcut harcea-parcea pe cel care te bătuse. Ai folosit o rangă de fier ca să-i dai plămânii și creierul afară. Din păcate, lu’ ăsta din urmă nu i-a mai tras-o nimeni, că era și Lenny cu noi, fiindcă tu l-ai omorât prea repede. L-am abandonat pe un teren viran de la marginea orașului. Nu se poate să nu-ți amintești.

— A, te referi la tipul cu bojocii, bojocii mă-sii de borfaș nenorocit! Zicea că o să-mi înșire bojocii pe sârmă, da’ până la urmă eu i-am scos bojocii afară, într-adevăr, mă aprinsesem tare și m-am grăbit să-l ucid, în loc să i-o tragem toți trei mai întâi. Am stricat întreaga distracție, recunosc, dar ce-i cu el?

— L-am visat azi-noapte.

— Mare scofală! Și ce-i cu asta?

— M-am speriat îngrozitor, James. Mi-e teamă să nu fie vreun semn că viața noastră se apropie de sfârșit. Tipul părea că înviase ca să se răzbune pentru „binele” pe care i l-am făcut lui și Cubanezului.

— Mă, tu ai remușcări; ceea ce înseamnă că nu mai ai mult de trăit; trebuie să te spovedești… Lasă prostiile și povestește-mi ce ai visat, Max, nu mai bate câmpii. Pe urmă îți voi spune eu ce trebuie să faci, ca de obicei. Știi prea bine că am avut și voi avea grijă de tine în continuare. Doar ne cunoaștem de atâta amar de vreme.

Matahala se așează pe jos ca să nu murdărească fotoliile din încăpere și acceptă, în cele din urmă, un pahar de whisky din mâna grațioasă a servitorului. Urmărindu-i fundul bombat în timp ce acesta se îndepărta, îi spuse gazdei, lingându-și buzele libidinoase:

— Încă mai ții la tinerică ăsta? Când o să-ți treacă pasiunea pentru el, să nu uiți să mi-l dai și mie pentru vreo două, trei nopți. Doar mi-ai promis, James, mi-ai promis. Sper că n-ai să uiți…

— Termină cu prostiile și spune-mi despre vis, dacă nu vrei să mă enervez înainte de vreme. Știi că mă enervez atunci când începi să bați câmpii.

— Bine, James, nu te ambala. Uite, spun: se făcea că ăla cu bojocii înviase din morți și venise să ne caute ca să ne facă felul. La amândoi, nu numai ție, cel care i-ai semnat pașaportul către iad. Noi fugeam cât ne țineau picioarele, dar el se apropia din ce în ce mai mult, de parcă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, ca atunci când a dat ortu’ popii. Da, da, chiar așa părea, cu douăzeci de ani mai tânăr decât suntem noi acum. Oare e posibil așa ceva, prietene?

— Bazaconii.

— Stai să vezi mai departe! La un moment dat ne-a ajuns din urmă. Pe mine m-a culcat la pământ cu o lovitură de par în cap, iar pe tine cu o labă peste ochi. Pe urmă a scos un pistolet și ne-a tras la fiecare câte un glonț în genunchi, spărgându-ne rotulele. Urlam de durere, iar el râdea de se prăpădea. Ne zicea: „Credeați că n-am să mă mai întorc după voi, nefericiților! Doar v-am promis că am să vin și de pe lumea cealaltă ca să mă răzbun. Bă, sfrijitule – ți s-a adresat ție –, nu ți-am promis eu că tot am să-ți mai turtesc o dată mutra aia împuțită? Uite că mă țin de cuvânt.” Și ți-a tras un pumn în nas de ți l-a rupt din nou, umplându-te de sânge din cap până-n picioare.

— Max, nu cumva tu exagerezi și bagi vorbe de la tine? întrebă James iritat și totodată oripilat de imaginile descrise de

matahală cu lux de amănunte. Poate că n-ai avut niciun vis și ai venit doar ca să te dai la mine. Ca să mă scoți din sărite.

Spunând acestea, gazda se ridică de la locul ei, depărtându-se puțin de musafir. În apropierea barului era un loc în care-și ținea una dintre arme. S-ar fi putut apăra la nevoie, în cazul în care amicul său l-ar fi atacat. Niciodată nu poți știi cu precizie ce zace în mintea unui oligofren.

— Pe viața mea dacă fac asta, prietene. Doar mă știi de-atâta timp. Niciodată nu ți-am înșelat încrederea.

Asta cam așa e, se gândi James Spinrad. E el prost – da' fidel, trebuie să recunosc. Reluă:

— Atunci continuă.

— Bestia râmjea, amuzându-se copios de suferința noastră, de parcă era la circ. La un moment dat s-a plictisit și ne-a zis să ne ținem gura. Dar noi n-am tăcut decât atunci când l-am văzut că se pregătește să ne mai tragă câte un glonț și în rotulele rămase neatinse. Ne-a zis: „Nu vă temeți că n-o să mai puteți umbla vreodată pe propriile picioare, fiindcă oricum am să vă trimit în iad. Am să mă port cât se poate de omenește cu voi. N-am să vă las să vă mai chinuiți pe lumea asta ca doi câini bătuți de soartă. Dar mai întâi vreau să vă văd cum vă chinuiți ca niște viermi, în amintirea Cubanezului, amicul meu, de care v-ați bătut joc într-un chip inuman. La fel de inuman am să vă tratez și eu, câinilor, dacă stau și mă gândesc mai bine. Cel puțin în ceea ce te privește, sfrijitule, am o promisiune pe care trebuie să mi-o țin. Ți-am făgăduit să îți înșir bojocii pe o sârmă, ca să îi port la gât, drept talisman. Și-așa am să fac, ca nu cumva să mă crezi un om fără de cuvânt. M-am întors de pe lumea cealaltă special pentru treaba asta, așa că nu e cazul să mă refuzi." James, crede-mă că l-am visat pe dracul în persoană, își încheie oligofrenul povestirea, rămânând cu privirea-i tâmpă ațintită asupra binefăcătorului său.

Spinrad se mai liniștise într-o oarecare măsură, când se gândi că totul era doar în imaginația gorilei sale, pe care, într-adevăr, o cuprinseseră remușcările. Își dăduse seama că Max nu venise la el cu gânduri ascunse, iar asta era foarte bine. Altfel ar fi fost nevoit să-l ucidă. Nu că un asemenea gest l-ar fi făcut să devină sentimental, dar oligofrenul îi fusese slugă credincioasă mai bine de douăzeci de ani.

Totuși, ceea ce auzea din gura lui îl tulbura mai mult decât ar fi fost normal, atunci când porți o discuție cu un înapoiat mintal. Era clar, oligofrenul n-ar fi putut inventa o asemenea grozăvie, oricât s-ar fi străduit. Ba mai mult, își dădu el seama, parcă și felul în care se exprima nu-i era caracteristic. În general, vocabularul lui Max nu cuprindea mai mult de o sută de cuvinte, iar acum, parcă folosise mult mai multe. Fără îndoială, se petrecea ceva neobișnuit și trebuia să fie cu băgare de seamă.

— N-am mai apucat să visez și restul coșmarului, fiindcă m-am trezit urlând și lac de sudoare. Apoi a trebuit să beau un litru de cafea ca să-mi stăpânesc tremurul care-mi intrase în corp. În viața mea nu m-am speriat atât de tare, prietene, crede-mă. Tu consideri că a fost vorba despre o fantomă care are de gând să ne pedepsească, ori este vorba despre un coșmar oarecare?

— Eu cred că vorbești prostii; aprecie James – dar nu cu prea multă convingere. N-ai de ce să-ți faci griji. Tipii sunt morți de două veacuri și morți vor rămâne în continuare.

— Poate că ai dreptate, însă eu asta am visat. Nu te poți supăra pe mine pentru asta. Doar ți-am fost credincios ani de-a rândul. Acum să nu mă lași, James. Trebuie să-mi spui ce să fac. Dacă-l visez și la noapte, cred că am să înnebunesc. Sau dacă mă trezesc cu el față-n față, am să am instantaneu un atac de inimă și o să mă duc dracului. Poate că am făcut și eu prea multe păcate pe lumea asta…

— Max, credeam că până la vârsta asta ai aflat și tu că morții nu învie.

— Da, și cu Iisus cum rămâne?

— Aia e altceva, prostule! Ăsta cu bojocii era un borfaș, o scursoare a societății, o otreapă, iar noi am făcut bine că am scăpat America de un asemenea nenorocit. Nu-ți dai seama?! Ascultă-mă pe mine, n-are ce să ni se întâmple.

— Și dacă-l visez din nou, o ținu uriașul pe-a lui cu îndărătnicie.

— Asta nu se va întâmpla, te asigur. Uite aici cutiuța asta. Înainte să te culci, prizezi două doze și ai să dormi ca un prunc, neîntors și fără visuri. Ai încredere-n mine! Te-am dezamăgit eu vreodată? N-am să permit să ți se întâmple ceva rău. Iar tu, tot ceea ce trebuie să faci este să nu-mi ieși din cuvânt.

•

Lucky schimbă în jetoane restul de cinci sute de dolari care îi mai rămăseseră, puse echivalentul a o sută de dolari într-un buzunar al vestei, iar cu restul se îndreptă spre masa de ruletă. Comandă două băuturi, își aprinse o țigară și încercă să pară un tip vesel, pus pe distracții în compania unei fete de-o noapte.

— Orgy, joacă mize mici, de zece dolari, pe roșu sau pe negru, par ori impar sau pe câte o coloană. Pentru început alegerea îți aparține.

— Și promiți că nu vei face urât dacă-ți pierd bișnarii? Știi, eu n-am avut noroc în viața mea, mai ales la jocuri de noroc. N-am niciun motiv să cred că aș avea acum, pentru prima dată.

— Draga mea, vei câștiga, o asigură el, amuzându-se și încurajând-o cu glas tare, ca să poată fi auzit de întreaga asistență. Doar ți-am spus că mi se zice Lucky. Ai încredere în mine și în norocul meu.

Trecuse o oră de când Orgy se distra pe banii clientului său, dar jetoanele se împuținaseră simțitor, chiar dacă din când în când fata mai și câștiga sume duble sau triple față de cât mizase.

Atunci când și ultima fisă fusese adunată de crupier, tânăra îl privise pe Lucky cu o mutră vinovată și totodată neputincioasă.

— Și-acum?

Bărbatul scoase din buzunarul vestei rezerva pe care și-o păstrase și îi zise pe un ton imperativ:

— Mizează toate jetoanele pe cifra 14.

— În niciun caz. N-am să te las în ruptul capului să-ți pierzi și ultimii bani, domnule.

— Orgy, nu uita ce mi-ai promis înainte de a veni aici, îi strecură el printre dinți, vizibil iritat. Fă exact ce ți-am spus și o să fie bine. Ai încredere-n mine și nu mai pierde timpul, că atragem atenția asupra noastră.

Cu aerul uneia care e dusă la spânzurătoare, fata se conformă în cele din urmă și împinse jetoanele pe numărul 14.

— Să bem pentru norocul tău! zise Lucky, râzând cu gura până la urechi și sărutând obrajii însoțitoarei lui, afișând o bună dispoziție de chefliu.

Apoi își băură paharele până la fund.

Rămasă cu ochii închiși, Orgy încerca să se gândească la faptul că pierderea a cinci sute de dolari nu era chiar o tragedie, fie și dacă aceștia erau toți banii lui Lucky. Bine că măcar ea își

încasase tariful pe acea noapte. Iar el se va descurca în vreun fel, doar era bărbat.

Din aceste gânduri o trezi glasul crupierului care anunță numărul câștigător:

— 14 negru.

Orgy căscă ochii mari pentru a se convinge că nu este vorba despre o farsă a sorții și constată că bila se odihnea cuminte în căsuța acelei cifre, în vreme ce ruleta încă se mai rotea. Apoi începu să zâmbească tâmp, nefiind în stare să articuleze vreun cuvânt în timp ce crupierul împingea spre ea echivalentul a 3600 de dolari, plus suta pe care o mizase.

— Ți-am spus eu că vei avea noroc, iubito, i se adresă Lucky pe cel mai curtenitor ton cu putință. Acum, ia jetoanele și hai să mergem la casierie să le schimbăm în bani adevărați. Distracția s-a terminat, iar eu sunt rupt de oboseală.

Încă buimacă datorită minunii pe care o trăise, Orgy abia reuși să articuleze:

— Nu mai jucăm? Poate e șansa vieții noastre, Lucky. Am putea câștiga o groază de bani.

— Nu e ce pare a fi, o încredință el. Ai avut noroc o dată și nu e bine să-l forțezi. Ascultă-mă pe mine, că mă pricep mai bine!

De astă dată, Orgy nu se mai împotrivi și făcu întocmai ceea ce i se ceruse. La urma-urmei, erau banii lui și avea dreptul să dispună ce vrea să facă cu ei.

În drum spre casierie, bărbatul îi mai șopti:

— Ai să iei banii și îi vei pune la tine în poșetă, nu mi-i dai mie. Încearcă să pari cât mai veselă cu putință și vorbește cu voce tare, ca să…

— … Știu, îl întrerupse ea. Ca să nu atragem atenția…

Ajunși în stradă, fata nu se putu abține să nu sară de gâtul partenerului ei și să-l sărute apăsat pe gură. Apoi, rușinată de un asemenea gest care nu se cădea în compania unui client, încercă să se scuze:

— Iartă-mă, dar nu m-am putut abține. Să știi că în sufletul meu sunt o fată bună, nu doar o târfă de profesie. Și mai ales sunt un om sincer, Lucky, oricât ți s-ar părea de neverosimilă o asemenea afirmație. Păcat că nu vei avea ocazia să mă cunoști mai bine.

— Nu se știe niciodată, Orgy, nu se știe… o liniști el, arzându-i o palmă pe fund, după ce văzu că bodyguarzii stabilimentului erau cu ochii pe ei.

Ceva mai târziu, pe drum, după ce cumpărară o sticlă de băutură, drumul spre hotel îl făcură tot cu un taxi, iar fata îi dădu cei 3700 de dolari care nu-i aparțineau. Se despărți cu destulă greutate de atâta bănet, dar nu avu încotro.

— Toată viața mea de până acum n-am avut așa de mulți bani la mine. A fost o senzație foarte plăcută, pentru care îți mulțumesc. Cine știe dacă voi mai avea vreodată o asemenea oportunitate.

— Asta numești tu oportunitate? Mai bine ia lucrurile altfel. Gândește-te că mi-ai fost de mare ajutor și că o parte din suma asta îți aparține. Ai dreptul la ea. Am să-ți mai dau ceva bani mâine dimineață, când mă vei conduce la aeroport. Dar în seara asta am să te rog să te interesezi telefonic despre cursele aeriene spre Philadelphia. Eu nu sunt prea familiarizat cu asemenea procedee și nici n-am chef. Cum ți-am spus mai devreme, mă simt tare obosit. Vin de la drum lung și mai am destul de mers în continuare.

•

Noroc că Lenny a mierlit-o acum doi ani, altfel situația ar fi fost și mai complicată, aprecie James Spinrad în gând. Nu era el la fel de dobitoc ca Max, dar tot ar fi pus botu’ la visul oligofrenului. Și atunci, ar fi trebuit să îi liniștesc pe amândoi, neglijându-mi afacerile care îmi asigură un trai îmbelșugat și fără prea multe riscuri. Dar dacă idiotul meu o fi avut vreo premoniție din alea, iar visul său se va petrece aievea? Așa ceva nu se poate. Doar l-am omorât pe nenorocit cu mâna mea. I-am dat plămânii afară, iar țeasta i-am făcut-o chisăliță. N-avea cum să învie și, auzi, să aibă aceeași vârstă ca acum douăzeci de ani. Bazaconii. Bullshit.

• Capitolul 3 •

Lucky îi ceru să se dezbrace, iar ea o făcu fără mofturi. Eliberați din captivitatea sutienului, frumoșii ei sâni se înfățișară privirilor bărbatului în toată splendoarea lor. Orgy avea un ten alb, ca o curtezană a secolului al XIX-lea, care-și ascundea trupul de razele considerate dăunătoare ale soarelui. Din pudoare, fata, păstră pe ea o pereche de tanga atât de minusculi, încât cu greu îi puteau ascunde intimitatea.

În comparație cu asistentele pe care le avusese în sanatoriul de la Tonawaba, Linda Rung părea un copil. Cu un cap mai mică de statură, avea un abdomen plat și picioare subțirele, dar bine proporționate. Doar zona bustului și a bazinului aminteau despre faptul că Orgy era, totuși, o femeie în adevăratul înțeles al cuvântului.

Veselia ei și naturalețea cu care se purta îl încântau pe bărbatul care, odinioară, fusese un client fidel al bordelurilor din Philadelphia. Fata nu semăna cu niciuna dintre prostituatele pe care le avusese până când intrase în comă. Avea ceva special, numai al ei, care te atrăgea în chip inexplicabil.

Lucky umplu un nou rând de pahare, îi mângâie părul blond și, rămas în slip, îi alintă sânii ca doi pepenași, bucurându-se de consistența acestora.

Ea se mulțumi să-i zâmbească ușor provocator, comițând acest gest fără a lăsa impresia că o face din obligație. Altfel spus, atitudinea ei nu era una studiată.

— Nu mi-ai spus de unde provine porecla de Orgy, își aduse el aminte, simțind că micul său monstru din slip prinde viață.

— Preferi să-ți spun sau mai bine să constați singur, ceva mai târziu? răspunse fata, zâmbind oarecum încurcată.

— Spune-mi acum. Prea multe mistere au pus stăpânire pe mine în ultimul timp, ca să mai vreau unul în plus.

— Ei bine, Orgy vine de la orgasm…

— Nu înțeleg…

— Mi se spune așa, pentru că am foarte multe serii de orgasm când fac dragoste. Mai ales atunci când îmi place bărbatul care mă plătește. Știu că ți se pare amuzant, continuă ea, văzându-l că zâmbește. Adesea mă simt jenată din cauza asta.

— Amuzant nu mi se pare, dar interesant – cu siguranță. Chiar dacă este adevărat ce mi-ai zis, eu am să-ți spun Linda. Mi se pare un nume prea frumos ca să nu fie folosit.

— Poți face cum crezi, doar tu plătești, spuse fata, de teama de a nu se ambala prea tare, amintindu-și de condiția pe care o avea. Eu n-am nimic împotrivă.

Îi plăcea prea mult de Lucky și de manierele pe care acesta le dovedise de când se cunoscuseră, ca să nu facă tot posibilul pentru a-i fi pe plac. În același timp, se temea ca nu cumva să se aprindă, ca apoi să sufere ca o proastă, așa cum i se mai întâmplase în câteva rânduri, atunci când își lăsase mintea să umble cu sorcova.

— Să-ți spun ceva. În trecut am fost adesea la bordeluri și am avut de-a face cu fete, în schimbul unui onorariu firesc. Acum nu mă mai interesează chestia asta. Nu mai pot să fac amor ca și cum aș merge la frizer ca să mă tund: „Vă servim, poftiți, luați loc, atâta costă, la revedere”. Mai am nevoie și de oarecare apropiere față de persoana cu care... mă-nțelegi. Dacă nu mă aflam într-un oraș străin, poate că n-aș fi răspuns avansurilor tale. Și mi-ar fi părut rău, Linda, pentru că tu ai ceva special. Poate că crezi, poate că nu, eu totuși îți spun: mă simt foarte atras de tine.

Bărbatul se așezase lângă ea pe canapea și începuse să-i mângâie cu blândețe formele trupului. Pielea ei mirosea a liliac și a primăvară.

— Vorbești foarte frumos, Lucky. Și cu cât mă gândesc la asta mai mult, cu atât îmi va fi mai greu să mă despart mâine de tine. Dar, asta-i viața...

— Poate că ne vom revedea cândva. Să-mi lași o adresă sau un număr de telefon. Cum fac rost de mai mulți bani îmi voi cumpăra un telemobil, aparat despre care am auzit că nu e foarte scump.

— Tu glumești, fără îndoială.

— Te asigur că nu. Dar, de fapt, la ce te referi?

— Cu banii pe care i-ai câștigat azi poți să-ți cumperi douăzeci de celulare. Iar convorbirile nu te costă prea mult, în măsura în care nu stai de vorbă cu orele.

— Orice s-ar întâmpla de-acum încolo, Linda, eu îți doresc tot binele din lume, mai spuse Lucky, după care începu să-și plimbe gura înfometată pe sânii ei gigantici, comparativ cu restul trupului.

Ca la un semnal, Orgy își aduse aminte pentru ce se afla acolo și mâna ei cotrobăi după mădularul bărbatului care o plătise. Când îl găsi, se arătă încântată că acesta era tare ca piatra:

— Se pare că „băiețelul” tău mă dorește, iar asta nu poate decât să mă bucure. Mă dorește în aceeași măsură în care îl doresc și eu. Sau aproape în aceeași măsură.

Apoi îi scoase slipul și îi acoperi organul cu sărutări fierbinți, în vreme ce Lucky umplea din nou paharele. După aproximativ trei minute de desfătări, Orgy procedă la o felație care bărbatului îi tăie respirația. Nu realiza cum reușește acea făptură să-l înghită atât de mult și, în același timp, să mai poată suge. Cuprinzându-i cu dificultate sânii în câte o mână, datorită proporțiilor acestora, tânărul-bătrân se lăsă în voia ei, gustând din plin fiecare senzație care îi încerca întreaga ființă. Linda își eliberă gura în cele din urmă, scoase un prezervativ și i-l montă bărbatului pe organ.

— Așa, să-l îmbrăcăm cum se cuvine pe „băiețaș”…

Apoi îl încălecă pe Lucky, prinzându-l de ceafă și obligându-l să-i ia sfârcurile în gură.

— Te deranjează dacă am să rostesc vorbe obscene în timp ce ți-o trag? întrebă ea, de astă dată cu profesionalism. Mă simt mai bine așa.

— Câtuși de puțin, dacă asta te face să te satisfaci în mai mare măsură. Aș vrea să guști măcar zece la sută din plăcerea pe care o voi încerca eu în compania ta.

— Zece la sută? Mai vorbim noi, după.

Orgy își potrivi penisul în buzele intimității, după care începu să execute mișcări circulare lente, alternate cu scâncete, gemete și zvâcnituri abdominale. În cele din urmă, trase adânc aer în piept și, sugându-și dinții, se lăsă cu toată greutatea în mădularul erect.

— Și-acum să te văd ce-ai să faci când am să ți-o trag, zise ea, după ce penetrarea se dovedi totală. Fuck me!

Lucky nu așteptă alte invitații și începu să se avânte în sus, fiind foarte impresionat de faptul că se potrivea atât de bine cu Linda. Spre stupoarea lui, peste nici două minute, fata dădu capul pe spate și începu să bolborosească cuvinte ce păreau a fi obscenități, în vreme ce abdomenul îi fusese cuprins de mișcări convulsive abia perceptibile. Înregistra primul orgasm dintr-o

serie care, după toate probabilitățile, nu avea să se sfârșească prea curând.

— Străpunge-mă cât poți de tare, Lucky! Nu-ți fie milă de mine!

Aproape sufocat de sânii de care nu se mai sătura, bărbatul se conformă ultimei cerințe, simțind chiar și prin prezervativ că penetrează un vulcan aflat în plină erupție. Iar când sesiză că Orgy începe să tremure din nou, îi acordă câteva clipe de răgaz, pentru a-și putea gusta plăcerea din plin. În acest timp, sorbi o gură din paharul său și își aprinse o țigară. Dar abia trase două fumuri că fata, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut cu puține clipe înainte, se răsuci la 180 de grade și își continuă laborioasa activitate cu un și mai mare aplomb.

Lucky nu avu altceva de făcut decât să-și abandoneze țigara în colțul gurii și, prinzându-i din nou în palme sânii puternici – de astă dată pe la spate –, să o ajute în întreprinderea pe care tocmai o punea la cale.

De parcă ar fi avut arcuri dublu oțelite în loc de mușchi, Orgy executa un dans sălbatic și totuși bine controlat, astfel încât nu exista riscul ca organul să-i iasă în mod accidental din intimitate.

— Fuck me hard! îi ceru ea din nou, invitându-l prin gesturi elocvente să-i răsucească sfârcurile între degete.

În acel moment, Lucky intră în transă. O văzu pe Linda urcându-se într-un taxi, după ce îl condusese pe el la aeroport. Mustăciosul de la volan avea o mutră ciudată, care nu prevestea nimic bun. Ceva mai târziu, ajungând în dreptul unei păduri, o luă pe o cărare, în ciuda opoziției fetei.

— Taci, târfă, din gură, că știu foarte bine cine-mi ești. Nu-ți fac altceva decât să ți-o trag și eu o dată. În schimb, n-am să-ți mai iau banii pentru cursă. Ori poate preferi să-ți dau câțiva pumni în gură, înainte de a te regula?

Ca să nu se pună cu nebunul, Linda Rung acceptă așa-zisa invitație și se abținu să mai scoată vreun cuvânt, în speranța că acesta își va termina repede treaba și nu o va mutila. Ceea ce, din păcate, nu se întâmplă. Ceva mai târziu, taximetristul o luă la bătaie, îi fură suma de 1100 de dolari primită de la Lucky și o abandonă ca pe o măsea stricată la marginea pădurii.

— Ce-i cu tine, dragul meu? îl întrebă ea, văzându-l cu privirea ațintită în gol, total absent. Am mai avut un orgasm, dar se pare

că te-am pierdut pe drum. Te doare ceva? Nu te simți bine cu mine?

— Nu, nu-i nimic, o asigură el revenindu-și în simțiri. A trecut. Unde rămăsesem? zise zâmbind, în timp ce ea se ridica și se îndrepta spre camera de baie.

— Mă întorc imediat.

Lucky abandonă prezervativul care îl cam strângea și își mai turnă un pahar, constatând nu fără plăcere că se cam amețise.

N-am de ce să mă îngrijorez din cauza asta – își zise –, dacă stau bine și mă gândesc că n-am mai făcut-o de circa douăzeci de ani. Numai să nu-mi tragă clapa curva asta mică și să mă lase fără niciun ban, ștergând-o mâine dimineață înainte să mă trezesc. Pentru a înlătura asemenea gânduri din minte, se concentră și văzu ceea ce avea să urmeze. Din fericire, Linda nu era nici pe departe o hoață. Va dormi cuminte lângă el și va visa cu un zâmbet de adolescentă întipărit pe chip.

Reîntoarsă în cameră, Orgy afișă o mină îngrijorată.

— Lucky, spune-mi sincer, s-a întâmplat ceva rău? Ai probleme, ceva nu-ți place sau ce? În timp ce eu mă aflam în pragul celui de-al doilea extaz, tu parcă te aflai pe altă lume. Noroc că membrul ți-a rămas împietrit, altfel nu cred că aș fi putut termina. Dar nu pentru asta mă aflu eu cu tine, ca să-mi găsesc fericirea. Tu ești cel care trebuie să fii satisfăcut.

— Cred că e mai interesant atunci când pasiunea este reciprocă, iar plăcerea – așijderea, o încurajă bărbatul. În ceea ce privește starea pe care am traversat-o, te asigur că nu trebuie să-ți faci niciun fel de probleme. A fost doar o trăire interioară pasageră, cu care mă confrunt din când în când. Nu trebuie să-ți faci nici cea mai mică grijă din pricina mea.

— Bine, m-ai liniștit pe deplin. Asta înseamnă că îți place de mine în continuare, mai gânguri fata, pregătindu-se de o nouă felație.

În loc de răspuns, Lucky o trase aproape, îi sărută sânii pe îndelete și îi zise:

— Acum e rândul meu.

Fata nu așteptă alte precizări din partea lui, scoase un nou prezervativ și i-l puse cu gura, dovedind în acest chip o practică ce nu era deprinsă la „fără frecvență”.

Excitat, bărbatul o puse în genunchi pe canapea, cu spatele la el, și începu să o penetreze cu aplomb, sărutându-i spatele

arcuit. Avea o piele fără nicio imperfecțiune și de o finețe de neasemuit.

— Dă-mi-o mai tare! îi ceru ea, strângând din dinți de plăcere. Sunt pe cale să mai am unul.

Invitația fusese absolut inutilă, pentru că Lucky deja o penetra cât putea de tare, încântat că ființa din fața lui era pe cât de primitoare, pe atât de compatibilă cu el. De astă dată însă, orgasmul fu reciproc, amândoi îmbătându-se în același timp din cupa de cleștar a fructului interzis, pentru a-și ostoi patima trupului.

După ce se destinseră pentru câteva minute, gustând de astă dată în parte plăcerea trăită împreună, Lucky își aduse aminte:

— Cred că a venit timpul să dorm, Linda. Te rog să nu uiți de plecarea mea de mâine dimineață și să anunți recepția să ne trezească la ora potrivită.

— Nu ți-e frică să nu te las „pinguin”, fugind cu toți banii pe care i-ai câștigat?

— În primul rând, i-am câștigat amândoi. Iar în al doilea rând, știu deja ce o să se întâmple, adăugă Lucky destul de neatent, copleșit de oboseală.

— Ce vrei să spui cu asta?

Răspunsul bărbatului nu mai veni, fiindcă adormise înainte de a atinge perna cu capul. Și avu un somn fără vise, extrem de odihnitor, dar nu destul de îndelungat.

• Capitolul 4 •

Dimineața veni mai repede decât și-ar fi dorit Lucky, care se trezi zgâlțâit de Orgy.

— Scoală-te, iubitule, ca să prinzi avionul de prânz! Ți-am făcut rezervare.

— Adică, la ce oră e zborul? întrebă bărbatul, buimac.

— La 12:00 a.m. Acum e ora 9:00.

După câteva clipe de tăcere în care făcu eforturi pentru a se dezmetici, Lucky o întrebă, aducându-și aminte de ceva:

— Linda, tu ai un cont deschis la vreo bancă?

— N-am avut niciodată bani de prisos, așa că răspunsul îl bănuiești. Eu cheltuiesc tot ce reușesc să câștig prin muncă cinstită, nu-mi rămâne nimic de pus de-o parte.

— Atunci, îți vei face o carte de debit chiar acum. Mergem împreună. Doar ți-am spus că îți voi da o parte din banii pe care i-am câștigat împreună. O mie de dolari sunt cadoul meu pentru tine. Și te mai rog ceva. După ce eu voi pleca, în niciun caz să nu iei un taxi condus de un bărbat cu mustață. Nu mă întreba de ce, că nu-ți pot spune. Trebuie doar să te încrezi în mine la fel cum ai mai făcut-o, de altfel. Ai văzut că n-a fost rău…

— Bine, Lucky, așa voi face, răspunse ea bucuroasă de promisiunea lui. Pot să mă urc foarte bine în autobuzul aeroportului, care va duce în oraș eventualii pasageri ce sosesc cu avionul cu care pleci tu. În felul ăsta fac și o economie.

Înainte de despărțire, blonda îi zise:

— Uite, aici ți-am scris un număr de telefon la care poți să lași o vorbă pentru mine.

Fata aproape că avea lacrimi în ochi. Era, fără doar și poate, o făptură extrem de sentimentală. Și de chinuită.

— Asta în caz că…

— Nu se știe niciodată, ți-am spus. La revedere, Linda Rung!

— N-am să te uit niciodată, Lucky. Niciodată.

După un zbor fără probleme de două ore și jumătate, Lucky ajunse în orașul pe care spera să-l mai poată recunoaște, după o absență de douăzeci de ani. Deși până atunci nu se gândise la acest lucru, realiză că îi fusese dor de metropola în care își petrecuse cea mai mare parte din viață. Văzută de sus, Philadelphia părea imensă, întinzându-se de-o parte și de alta a râului Delaware. Neavând niciun fel de bagaj, reuși să ajungă primul la porțile de ieșire și îi ceru unui taximetrist să-l ducă pe

strada unde se afla barul lui Epson, cel spătos și chel, prima persoană din trecutul său pe care și-o amintise la scurt timp după ce ieșise din comă.

— Strada trebuie să fie undeva la periferie, încercă pasagerul să-l ajute pe șofer, însă acesta consulta deja o hartă, pentru a găsi strada indicată de client.

— Nu tocmai, rosti taximetristul, pornind motorul unui automobil Kia Pride. E în Down Town, cunosc zona. Nicidecum la periferie.

Din fericire, barul încă există, constată Lucky în gând, atunci când îl zări. Să sperăm că și patronul mai e în viață.

— Te rog să oprești ceva mai încolo! îi ceru șoferului, lăsându-i un bacșiș gras. Păstrează restul. Vreau să merg puțin pe jos ca să-mi amintesc locurile pe care nu le-am mai văzut de... ani de zile.

Ar fi vrut să spună douăzeci de ani, însă își imagină ce ochi ar fi căscat șoferul, apreciindu-i vârsta. Ce amintiri ar fi putut avea acel client, dacă văzuse Philadelphia pe vremea când avea opt, nouă ani?!

Spre deosebire de trecut, localul avea și o firmă luminoasă, pe care scria cu majuscule „Cow Country”, adică vestul îndepărtat. Pe vremea lui Samuel Branigan, stabilimentul nu se numea nicicum. Intră cu mare băgare de seamă, adulmecând mirosul localului și încercând să rememoreze amănunte cât de mici, care să-i aducă aminte de trecut. O nostalgie pe care n-o mai încercase până atunci îl copleși de tot, umezindu-i ochii. În semiîntunericul barului zări, în spatele tejghelei, o siluetă care nu aducea nici pe departe cu Epson, amicul său de odinioară.

Dintr-o dată, lui Lucky îi veni un chef nebun să se îmbete criță. Așa, ca odinioară. Ar fi putut încerca să afle de la bun început ce s-a întâmplat cu Epson, dar se abținu.

Toate la timpul lor, își temperă el elanul. N-am niciun motiv să mă grăbesc acum, când sunt cu douăzeci de ani mai tânăr decât toți cei de leatul meu.

Luă loc la o masă și comandă două sandvișuri, o sticlă de gin și două pachete de țigări. Apoi începu să-și amintească, clipă de clipă orele și zilele petrecute în locanta lui Epson cel spătos și chel, cum îl poreclise borfașul ce fusese cândva.

Sticla se golise pe sfert când catadicsi să privească orologiul din perete, care avea pe puțin cincizeci de ani. O vârstă cam ca

a lui. Era aproape ora 8:00 p.m. Și mesele dimprejur se ocupau una câte una, dovedind că barul nu era chiar falimentar. Acum, o muzică discretă învăluia atmosfera și clienții, în majoritate tineri, pălăvrăgeau amuzați, frânturi de frază ajungând până la el. Când jumătate dintre cele zece, douăsprezece mese se ocupară, în cadrul ușii își făcu apariția un septuagenar, îmbrăcat în sacou și cu papion la gât. Lucky îl privi îndelung, fiind sigur că l-a cunoscut cândva. Moșul se duse la bar și, după ce comandă șampanie, i se adresă singurei animatoare care își făcuse apariția la acea oră:

— Mimi, ce-ar fi ca tu să-mi ții companie în seara asta? Nu te-am mai văzut demult și din câte știu nu-ți displace băutura mea preferată.

— Iubitule, știi foarte bine că îți stau la dispoziție oricând dorești, îi răspunse diva, fără a avea aerul că rostește acele cuvinte din complezență. Un bărbat ca tine, greu mai găsești în ziua de azi. Și, crede-mă, nu este un compliment gratuit.

Înciudat că nu-și amintește identitatea boșorogului, Lucky mai dădu pe gât un pahar sec de gin, după care comandă o sticlă de apă minerală cu gheață și lămâie. Când barmanul onoră comanda, clientul îndrăzni să întrebe:

— Al cui e localul ăsta cochet, dacă nu te superi?

— Patronul se numește Epson, răspunse tânărul, amabil. Doriți să-l cunoașteți, este ceva care vă deranjează?

Și cum nu primi niciun răspuns, tânărul reluă:

— De obicei vine pe aici la ora 10:00, dar nu este o regulă. Dacă are alte treburi, se rezumă la a-mi telefona ca să mă întrebe dacă totul este OK. În caz că doriți, îi pot telefona, nu e nicio problemă.

Lucky simți că nodul gâtului îl împiedică să vorbească, atunci când auzi numele Epson, și abia putu să articuleze, pregătindu-se să mai ia o gură de gin:

— Nu, deocamdată. Îți mulțumesc, ești foarte amabil.

Uite că cheliosul dracului a reușit în cele din urmă, se gândi Lucky, venindu-și în fire cu greu. Pesemne că a învățat să se poarte cu clienții, nu ca acum douăzeci de ani, când îmi spunea mie că beau prea mult, în ciuda faptului că nu i-am rămas niciodată dator. Al naibii, Epson, ăsta…

Între timp, tataia cu papion se așezase la o masă cu Mimi și, în timp ce fata sorbea detașată din cupa de șampanie ce-i fusese oferită, el îi pipăia sânii fermi în formă de pară.

Lucky închise ochii și îl „văzu” pe bătrân la el acasă, întins pe spate, gol-pușcă, în vreme ce Mimi îi dezmierda întregul trup cu o poftă ce părea destul de sinceră. În cele din urmă, membrul bărbatului atinse erecția necesară unui act sexual, iar fata se urcă deasupra lui, făcându-și treaba până la capăt cu profesionalism.

Când își reveni din transă, Lucky constată că e foarte amuzat și îl privi cu puțină invidie pe cel ce se mai putea distra, la o vârstă atât de înaintată. Apoi îi veni un gând năstrușnic. Se ridică de la masa lui și se deplasă la tejgheaua din lemn de mahon și inox, care strălucea de curățenie.

— Spuneai că i-aș putea telefona patronului? îl întrebă pe barman, întinzându-i o hârtie de zece dolari.

— Desigur, domnule, îi răspunse acesta, devenind mai amabil ca înainte. Nu e nicio problemă. Am să vă formez eu numărul domnului Epson.

Domnul!… Ie-te, al dracului, se gândi Lucky, depunând efortul de a suprima un râs isteric ce risca să zguduie localul.

Apoi primi receptorul de la tânărul barman.

— Epson la aparat, cu ce vă pot fi de folos.

— Vreau să te prezinți imediat la locația pe care o patronezi, rosti Lucky, abia abținându-se să nu izbucnească în râs. Și asta cât se poate de repede, cheliosule!

— Dar cine sunteți dumneavoastră, domnule? încercă Epson să afle, pe un ton umil, versat în relațiile cu autoritățile orașului.

— O fantomă, bă, Epson, o fantomă.

Când văzu privirea interzisă și gura căscată, a tânărului barman ce trăgea cu urechea la convorbirea lui, Lucky îi zâmbi înțelegător, liniștindu-l cu o ușoară negare din cap.

— Ba nu, m-am răzgândit, bă, Epson, continuă el în aparat. Sunt de la fisc și mă aflu într-un control inopinat. În cazul în care chelia ta nu își face apariția în următoarele zece minute, îți închid localul și mă apuc de scris amenzi. Asta este una dintre marile pasiuni ale vieții mele.

După ce rosti aceste amenințări, Lucky puse receptorul în furcă, amuzat din cale-afară. Peste câteva clipe, când nici nu apucase să ajungă la masa pe care o ocupa, îl văzu pe barman

cu coada ochiului cum vorbește din nou la telefon. Ceva mai încolo, două tinerele apetisante se apropiară de el, fiecare cu câte un pahar de Cinzano în mână, întrebându-l pe un ton cât se poate de politicos:

— Domnul dorește companie? Nu vă costă nimic, o facem din plăcere.

— Noi nu suntem ce părem a fi… adăugă cealaltă, care avea un piept construit parcă pentru a scoate orice bărbat din minți. Un domn ca dumneavoastră calcă mai rar pe aici, mai surâse ea cu subînțeles. O facem din plăcere – cum a spus și prietena mea –, totul fiind din partea casei, dacă înțelegeți ce vrem să spunem…

Amuzat la culme de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Lucky le invită pe fete să ia loc la masa lui, după care își turnă încă o porție generoasă de gin. Schimbă câteva vorbe cu fetele, timp în care constată cu satisfacție că acestea nu erau deloc tâmpite și le mai oferi câte o băutură când observă că își terminaseră paharele.

Golise mai bine de jumătate din sticla lui de gin și se simțea extrem de bine. Ar fi putut să „vadă” cum avea să decurgă întâlnirea cu Epson, dar se abținu, știind că dacă ar fi forțat lucrurile, revederea n-ar mai fi avut hazul scontat. La fel, ar fi putut afla dinainte dacă își va petrece acea noapte în compania veselelor domnișoare, dar și în acest caz renunță să afle viitorul. Numai blestematul de Caron era capabil să-i înfrângă voința și să se insinueze în mintea lui atunci când avea el chef. Cu siguranță, într-o bună zi avea să-l trimită pe lumea cealaltă, pe fundul Styxului cu care-l momise vreme îndelungată.

Peste circa douăzeci de minute, în pragul ușii își făcu apariția un bărbat lat în spate, chel, dar și cu o burtă cât toate zilele. Era lac de sudoare, deși se ștergea încontinuu cu o batistă albă, și respira cu dificultate. După ce schimbă câteva vorbe cu angajatul său, luă două dosare voluminoase și se îndreptă spre masa lui Lucky, puțin aplecat de spate.

— Bună seara, domnule, domnișoarelor! Doriți să stăm de vorbă aici sau mergem într-un loc mai retras?

— Nu mă deranjează deloc ambianța aceasta, răspunse Lucky, ținând capul aplecat și mângâind crupa uneia dintre fete. Frumoaselor, va trebui să ne lăsați singuri pentru moment. Iar dacă veți fi libere mai târziu, n-ar fi exclus să mai avem câte

ceva de discutat, le expedie el pe tinere, turnându-și încă un pahar de gin din sticla pe care aproape o golise.

Fetele se conformară, fără a fi deranjate de cererea care le fusese adresată, iar bărbatul le admiră pe îndelete mișcările grațioase de felină. Apoi trecu la lucruri mai serioase, pentru început făcând pe durul:

— Am înțeles că Epson este numele tău, i se adresă patronului, continuând să nu se uite în ochii lui.

— Într-adevăr, domnule și sunt cu toate taxele și autorizațiile la zi. Puteți constata și singur, dacă doriți.

— Ia spune-mi, înainte de toate, cum stai cu inima? Tensiunea îți provoacă neplăceri? Ritmul cardiac este normal? Când ți-ai făcut ultima electrocardiogramă?

— De ce, aveți de gând să-mi dați o veste proastă? Poate doriți să consultați mai întâi registrele sau… eu știu…

— Nu mă interesează cum suporți veștile rele, Epson. Eu vreau să știu cum faci față surprizelor plăcute. Cel puțin, eu așa vreau să cred: că îți voi face o surpriză plăcută. Și când mă refer la surprize, mă refer la una sau unele de mari proporții. Înțelegi ce vreau să spun?

— Relativ bine, domnule, răspunse patronul din ce în ce mai încurcat. Numai de rău să nu fie…

— Nu e, bă, Epson. Surpriza mea e de bine, accentuă Lucky ultimele cuvinte, privindu-l deodată țintă în ochi. Și să nu-mi spui că m-am îmbătat, că îți trag una în meclă de te dau cu roatele-n sus. Auzi, mă? Îți dau una în meclă…

— Aoleu! apucă Epson să articuleze, dându-și o palmă peste obraz, care răsună în tot localul. Cred că am o vedenie.

— Ai pe mă-ta, cheliosule! continuă Lucky să joace rolul borfașului de odinioară. Pe mă-ta ai. Și umple-mi dracului paharul ăsta, dacă nu vrei să-ți dau borșul pe nas cât ai clipi din ochi!

Cu mâinile tremurânde, grăsanul îi umplu paharul necunoscutului și, cum sticla se termină, îi ordonă barmanului cu glas tare să mai aducă una:

— Un gin, adormitule, pentru domnul fantomă… pardon, pentru domnul… invitat, încercă el să dreagă busuiocul.

— Aha, încerci să mă mituiești, se revoltă clientul în gura mare, spre mirarea asistenței. Nu ține, patroane. Fuck you! Un rând pentru toată lumea, eu fac cinste, ce mama naibii!

În acea clipă, ochii lui Epson se umeziră de-a binelea. Lacrimile i se prelingeau de nestăvilit pe obraji, iar el nu-și putea dezlipi privirea de la acel ciudat client.

— Semănați ca două picături de apă cu un fost prieten de-al meu, care acum se află în lumea celor drepți. Nu cumva sunteți vreun frate de-al lui sau poate fiul? Dă, bă, de băut la toată lumea, n-ai auzit? i se adresă el tânărului barman, care rămăsese interzis în spatele tejghelei. Ce fel de meserie te-am învățat eu, mama ta de papagal!

— Bă, jigodie cu chelie, prietenul tău se află pe dracu' în lumea celor drepți. Samuel Branigan este acum chiar în fața ta. Și dacă zici altfel, îți vei folosi batista pentru a-ți șterge borșul de la nas, nu transpirația de pe față.

În clipa în care Epson dădu primele semne că se pregătește să lesine, Lucky îi azvârli paharul cu apă minerală drept în față, cu tot cu gheață, după care se ridică de la locul său și îl îmbrățișă.

— Chiar eu sunt, prietene! Samy, cel pe care nu l-ai văzut de douăzeci de ani.

În acel moment observă că ceilalți consumatori se pregătiseră să intervină, pentru a preveni o eventuală altercație. Nimeni nu putea înțelege ce se petrece, iar Epson, cu atât mai puțin. Culmea, cel mai prompt dintre aceștia se dovedi a fi septuagenarul, care luase deja o poziție de luptă, în intenția de a-l lovi pe agresor.

— Sam, tu ești cu adevărat? își reveni patronul în fire. Nu poți fi chiar tu… Ești prea tânăr…

— Și ce dacă sunt? N-ai auzit de operații estetice și de lifting?

— Păi, ai murit acum douăzeci de ani, adăugă Epson încet, ca să nu fie auzit de clienții care se așezau liniștiți la mesele lor. Te-a îngropat comunitatea, iar noi, amicii, ți-am pus o grămadă de flori pe mormânt. Ai chiar un loc de veci la cimitirul de est, alături de cel al Cubanezului.

— N-am murit, bă, dar lasă asta, că vei înțelege mai târziu. Acum spune-mi cine este moșulică ăla care mai e în stare să facă sex la vârsta lui?

— Ce, l-ai uitat pe O'Leary? înseamnă că nu poți fi Sam, impostorule! Te dau afară cât ai clipi din ochi, mama ta de impostor!

— Ăsta el Sergentul de stradă care lua mită de la traficanții de narcotice. Bătrânul a fost suficient de inteligent ca să pună un ban de-o parte pentru zile negre. Acum mi-l amintesc. Te salut, ticălosule Steven, i se adresă el fostului polițist. Un copoi ca tine mai rar întâlnești pe lumea asta. Sau pe cealaltă…

— Da, și acum își cheltuiește banii pentru propriile plăceri, dacă nevastă-sa tot s-a prăpădit, iar copiii au ajuns la casele lor. Stai puțin, că încep să pricep. Cum Samy e mort, iar tu ai aceeași înfățișare ca acum douăzeci de ani, înseamnă că ești o fantomă, nu-i așa? îl întrebă Epson, conspirativ. Doar așa te-ai prezentat la început.

— Bă, cheliosule, eu am băut și tu te-ai îmbătat? Pune mâna pe mine ca să vezi că sunt un om în carne și oase! Iar dacă nu vrei să-ți explodeze creierul de atâta concentrare, ia lucrurile așa cum sunt. Samuel Branigan se află chiar în fața ta, pregătit să-și plătească întreaga consumație, fără a rămâne dator. Ia cheamă fetele alea pe care le-am gonit mai devreme. Tare m-aș mai distra ca altădată.

După o noapte de pomină petrecută în compania celor două tinere „pensionare” ale barului Cow Country, în locuința uneia dintre acestea, Lucky se trezi buimac de-a dreptul, cu capul cât banița și ochii roșii precum cireșele de august. După douăzeci de ani de abstinență, era și normal să se întâmple așa ceva, chit că mai „rezolvase” câteva asistente în sanatoriul din Tonawaba Creek, după ce se trezise din comă.

Fetele, docile și interesate, se conformaseră întocmai instrucțiunilor primite de la Epson: „Dacă vă cere, stați și în cap pentru el”, le ordonase patronul, pe un ton care nu admitea replică. „Am să mă revanșez față de voi cu vârf și îndesat. Și – foarte important – să nu cumva să-i luați vreun ban pentru prestație. Eu plătesc! Dacă tipul ăsta nu este o fantomă – și voi veți putea constata cu ușurință acest lucru –, înseamnă că este cel mai bun prieten al meu. Ați înțeles?”

În timp ce Lucky abia reușea să-și facă toaleta de dimineață, tinerele pregătiseră un litru de cafea. Turnară pentru ele în două cești, iar clientului îi rezervară o cană burduhănoasă, gata pregătite să-i mai ofere și supliment, la o adică.

— Să fie mai dulce ori mai amară? îl întrebă una dintre fete, cu zaharnița în mână.

Bărbatul își făcuse apariția doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei și se așezase pe un fotoliu. Priveliștea pe care o avea în fața ochilor îl umplea de încântare.

— Potrivită, răspunse el privind mulțumit la cele două ființe sumar îmbrăcate, în câte un tricou și niște chiloței simpatici care în spate nu aveau decât un șnur.

— Poate domnul dorește și altceva, surâse prostituata mai scundă, așezându-se provocatoare la picioarele lui Lucky. Ia să vedem dacă ești la fel de destoinic ca azi-noapte, adăugă în vreme ce începu să-i maseze membrul prin prosop.

Așa ceva n-are la ce să-mi strice, se gândi Lucky. Dacă este adevărat că ceasul meu biologic s-a oprit la vârsta de circa treizeci de ani, când am intrat în comă, n-am niciun motiv să mă gândesc că impotența este aproape. Doar nu am cincizeci, ci mult mai puțin.

În scurt timp, organul îi deveni erect și fata îl scoase la vedere, începând să-l alinte cu limba. Cealaltă se cocoță pe brațul fotoliului, dezbrăcă tricoul transparent pe care-l purta și își expuse sânii cu generozitate:

— Sunt ai tăi, dragule, îl îndemnă ea. Poți să faci ce vrei cu ei. Iar în situația în care refuzi o asemenea ofertă, să știi că nu mi-o voi ierta-o toată viața: înseamnă că de timpuriu, bărbații tineri și virili ca tine nu m-au mai dorit…

Lucky nu se lăsă invitat de două ori și zâmbi, impresionat de replica țâțoasei. Cu mâna liberă, începu să maseze pepenașii aceia diafani, declarându-se mulțumit în sinea lui de fermitatea acestora. Mai luă o gură de cafea, moment în care simți că membrul îi este înghițit în totalitate, apoi mușcă pe rând sfârcurile maronii și tari ca piatra, trăgând cu coada ochiului la creștetul fetei care se dovedea a fi o profesionistă desăvârșită la capitolul felație.

După câteva minute de desfătare, bărbatul termină cafeaua și puse cana jos, în stânga fotoliului. Cu cealaltă mână o prinse de ceafă pe diva de pe jos, dirijând-o în ritmul pe care și-l dorea. În clipa în care simți că nu mai are mult și explodează îi ceru celei de lângă el:

— Acum e rândul tău. M-ai ispitit prea mult…

Fără comentarii, țâțoasa trecu „la aparat” și continuă ceea ce începuse colega ei. Nu că ar fi fost mai pricepută decât partenera ei de „afaceri”, dar cum bărbatul se întreținuse mai

mult cu ea, simți o plăcere sporită. Una peste alta, în foarte scurt timp, Lucky reuși să ejaculeze, stârnind un geamăt prelung de admirație al fetei aflate cu gura plină. Cât despre cealaltă, nu mai avu răgazul să constate ce figură arbora. Și nici interesul...

• Capitolul 5 •

Se făcuse aproape ora prânzului când Lucky se îndrepta din nou spre barul lui Epson, pentru a se întâlni cu acesta. Își cumpărase ceva haine, o geantă de voiaj, un telemobil și alte obiecte de strictă necesitate.

— N-am dormit toată noaptea cu gândul la tine, îl întâmpină patronul de îndată ce îl văzu. Acum sunt mai liniștit în ceea ce te privește, știind că ți-ai făcut operații estetice și ai stat ascuns în toți acești ani. Ne-ai păcălit pe toți, ticălos bătrân!

— N-ai nimerit-o, fraiere. În noaptea în care a fost ucis Pedro Cubanezu', eu m-am încăpățânat să trăiesc, ăsta-i adevărul adevărat. Dar să știi că înțeleg cât de greu îți este să accepți așa ceva. De aceea, te rog să fii atent la ce îți voi spune în continuare, că n-o fac de două ori! Ai priceput? N-o fac de două ori…

— Sunt numai ochi și urechi.

— M-au găsit pe un teren viran de la marginea orașului și mi-au reparat tărtăcuța care era făcută zob. Fiindcă nimeni nu plângea după mine, niște șmecheri m-au băgat într-un program medical finanțat de CIA. Chestia cu înmormântarea a fost o înscenare pentru fraieri, ca să nu mă mai caute nimeni. Mi s-a injectat nu știu ce ser și, dintr-un grup de cincizeci de subiecți, doar eu am supraviețuit. De fapt, timp de douăzeci de ani m-am aflat în comă, până când, la începutul lunii mai anul acesta mi-am revenit complet. Eu, Samuel Branigan, borfașul și spărgătorul de locuințe, mi-am revenit la viață. Îți dai seama ce mi-a fost dat să trăiesc atunci când am aflat adevărul? Întregul adevăr? Două decenii din viața mea se scurseseră ca o clipă, dar eu nu îmbătrânisem absolut deloc. Mirarea medicilor a fost la fel de mare, dar până la urmă au trebuit să accepte această situație neverosimilă. Încet, încet mi-am adus aminte de trecut și cine sunt. Sau, mai bine-zis, cine am fost. Iar primul prieten din trecut de care mi-am amintit, ai fost tu, ticălosule.

— Mă impresionează ceea ce-mi zici, interveni Epson într-o doară și nu prea convins. Dar nu mi-ai spus de ce te-ai întors în Philadelphia? Îți era prea dor de mine?

— Bă, tu ești tâmpit? De fapt, te rog să mă scuzi! Înțeleg că nu poți crede o asemenea grozăvie dintr-o dată. Și mie mi-a fost al dracului de greu să accept realitatea. Am venit aici pentru că am de gând să mă răzbun pe cei care l-au ucis pe Cubanez și m-

au nenorocit pe mine. Pe poponarii aceia trei de care societatea nu are nevoie. Nu mă aștept să mi se ridice o statuie pentru chestia asta, însă eu tot am s-o fac. Este o plăcere pe care nu mi-o pot refuza. Și un legământ pe care îl voi respecta, fie și dacă pe urmă voi da ortu' popii definitiv.

— Lasă, că nu pari prea nenorocit de pe urma a ceea ce ți-au făcut pederaștii ăia. Mie mi-ar plăcea să fiu în locul tău sau măcar cu zece ani mai tânăr. Ai putea să-i pupi în cur…

— Stai puțin, că asta nu e tot, trecu Lucky peste ultima remarcă a patronului. La sanatoriul unde am fost internat se petreceau lucruri extrem de ciudate. După câteva investigații am înțeles că niște medici ticăloși prelevau anumite organe de la unii pacienți, pe care îi „ajutau" mai întâi să intre în moarte clinică. Poate că mi-ar fi făcut și mie de petrecanie, însă erau prea mulți cei care știau de existența mea. Inclusiv CIA, care nu exclusese posibilitatea de a-mi reveni din comă și de a continua experimentele pe mine.

— Și ai fugit din sanatoriu? întrebă Epson, din ce în ce mai prins de povestirea fostului borfaș.

— Da, după ce totul a sărit în aer, nemairămânând nicio probă care să demonstreze grozăviile ce se petreceau acolo. Au fost mulți morți, amice. Norocul meu a fost că unul dintre doctori, cuprins de remușcările unui trecut zbuciumat, mi-a făcut rost de acte, mi-a dat bani și m-a ajutat să-mi iau tălpășița. Fără el, nu cred că aș fi reușit.

— Ceea ce-mi spui tu este de-a dreptul halucinant, Samy, sau cum te-oi fi numind. Și dacă nu te-aș cunoaște de-atâta amar de vreme, aș crede că ești nebun de legat. Spune-mi cu ce te-aș putea ajuta.

— În primul rând, trebuie să știi că noua mea poreclă este Lucky (norocosul). Mi s-a zis așa, după ce m-am trezit din comă. Apoi, așa cum ți-am spus, vreau să pun mâna pe cei trei poponari care l-au ucis pe Cubanez. Dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum aș putea să dau de ei. E o dilemă căreia nu i-am putut găsi rezolvare, oricât m-am străduit.

După câteva clipe de concentrare, Epson zise:

— Poate ne ajută O'Leary, sergentul de stradă. El știa multe pe vremea când se afla în serviciu, dar își ținea gura în schimbul banilor pe care-i primea mită. Iar după părerea mea, a procedat cât se poate de corect.

— Și crezi că o să mă ajute?

— Mai mult ca sigur, dacă ai să-l plătești cum se cuvine. Iar dacă nu ai cu ce, am să te ajut eu, nu-ți face griji în această privință. Dar mai e ceva: cred că bătrânul tânjește după puțină aventură, chiar dacă nu va recunoaște așa ceva în veci. Însă până atunci va trebui să rezolvăm problema legată de locuința ta. Poți să stai cu mine, dacă vrei. Bani ai?

— Suficienți, minți Lucky, chiar atunci venindu-i o idee. Dar am să joc la Loto și mai fac eu rost.

— Să nu-mi spui că te-ai apucat din nou de spargeri! se sperie Epson, care nu voia să încalce legea.

— Nu, stai liniștit. M-am schimbat și îți vei da seama de asta cât de curând. Amice, sunt un cu totul alt om decât cel pe care l-ai cunoscut cândva. N-am să locuiesc la tine, fiindcă nu vreau să te amestec în cine știe ce chestie. Niște șmecheri din CIA este foarte posibil să încerce să pună mâna pe mine, ca să continue experimentele despre care ți-am vorbit. Iar eu n-am de gând să le dau satisfacție, lăsându-mă prins. Pentru ei valorez mai mult decât greutatea mea în platină. Sau în diamante.

— Mă faci să râd!

— Mai vorbim noi, mâine. Apropo, ce-ar fi să mergi cu mine la o agenție de pariuri și să mă înveți sistemul folosit în anul 2001?

— Dacă n-ai ce face cu banii…

— Nu-ți face griji în această privință. Și, ai să vezi, învăț al dracului de repede. Dar am să te rog să joci și tu pentru mine, ca să nu bat la ochi câștigând de prea multe ori. După ce adunăm suma de 30.000 de dolari ne oprim.

Patronul se uita la amicul său ca la un om de pe altă planetă. Totuși, încă nu îndrăznea să-l considere nebun, fiindcă tot ceea ce spusese părea posibil, chiar dacă nu și probabil.

A doua zi, spre seară, reveniră la bar pentru a se întâlni cu fostul sergent, acum pensionar. Pe drum, Lucky alimentase o carte de debit cu o parte din bani și închiriase un Ford Mondeo.

— Spune-mi, Samy, cum de ai știut de fiecare dată calul câștigător? Faci vrăji sau ce?

— Nu, Epson, bătrâne. Pur și simplu, cu un mic efort de concentrare, „văd“ lucruri care urmează să se întâmple. Asta mi se trage de la tratamentul acela cu serul misterios despre care ți-am vorbit, dacă nu cumva ai uitat…

Patronul realiză faptul că alte explicații ar fi fost la fel de inutile ca și întrebarea inițială. Oricum, nu putea pricepe o iotă din tot ce-i spunea prietenul său. Sosirea lui O'Leary îl scoase din încurcătură.

— Vino să stai cu noi, îl invită Epson pe fostul sergent. El e Lucky.

— Îmi pare o figură cunoscută. Mai bine zis, seamănă ca două picături de apă cu un borfaș din cartier, care a dispărut în urmă cu douăzeci de ani. Bine că l-a luat doamna cu coasa, înainte de a începăpea pe mâinile mele. De vreo două ori l-am acoperit, total dezinteresat, pentru simplul fapt că îmi era simpatic, dacă-mi aduc bine aminte. În orice caz, de atunci au trecut o mulțime de ani.

— Îți mai aduci aminte de episodul ăla, se miră patronul barului.

— Care episod?

— Ăla cu decesul lui Branigan.

— Da' ce, credeai că m-am sclerozat de tot, patroane? Bineînțeles că îmi amintesc. Tot atunci a fost ucis și unul căruia i se zicea Cubanezul. Cei doi plecaseră împreună, bine afumați, din barul tău. Am făcut propriile investigații, însă nu m-am amestecat în povestea asta. Nu era treaba mea, iar mie nu mi-a plăcut niciodată să mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

— În concluzie, celor doi le-a făcut cineva de petrecanie? întrebă Lucky, din ce în ce mai interesat de vorbele fostului copoi.

— Da' de ce te interesează? Scrii cumva vreo carte? De fapt, cine dracu' mai ești și tu? Vreo fantomă?

— Vrei să știi adevărul, O'Leary?

— De ce mă întrebi, crezi că nu sunt sătul de minciuni? Bineînțeles că vreau.

— Și te consideri capabil să îl accepți?

— Dacă n-ai de gând să vorbești normal, te bag în mă-ta; sau îți trag una în nas, ce preferi?

— Ei bine, eu sunt Samuel Branigan.

Sergentul îl privi pe Lucky neîncrezător, apoi se uită la Epson într-un fel aparte.

— Amicul tău e cumva vreun ciudat?

— Nu, Steven. A fost în comă douăzeci de ani și nu a îmbătrânit. Asta-i tot. Este exact cine spune că este: Samuel Branigan. Pe mine m-a convins cu vârf și îndesat.

— Măi băieți, voi v-ați țăcănit de-a binelea?

— M-am gândit eu că n-o să mă crezi, aprecie Lucky, mai mult pentru sine. Dar asta are prea mică importanță acum. Uite care-i problema, O'Leary. Am pregătit o mie de dolari ca să-mi afli cine sunt cei trei care l-au mătrășit pe Cubanez și unde îi pot găsi.

Deși încerca o urmă de tristețe, pentru faptul că nu reușise să devină o persoană fizică în ochii unui fost cunoscut, Lucky părea dispus să treacă peste un asemenea impediment.

Gândurile lui fură întrerupte de glasul copoiului pensionar, care-l aduse cu picioarele pe pământ:

— Două mii, supralicită fostul sergent. Jumătate înainte și jumătate după, altfel ne luăm la revedere definitiv. Și poate îmi schimb și barul favorit unde petrec noapte de noapte...

— Și cum poate fi sigur Samy că nu îi tragi țeapă? se interesă patronul.

— Stai, Epson! se amestecă Lucky în vorbă. Mai întâi să-i spun eu ce știu, poate mai capătă încredere în mine. Capul bandei era unul sfrijit rău, pe nume James, căruia i-am rupt nasul dintr-un singur pumn. Mai era o matahală cu puțină minte, Max sau cam așa ceva, și altul Lenny.

— Ultimul a dat ortul popii, așa că taie-l de pe lista de priorități, îl întrerupse O'Leary pe un ton ce nu admitea replică.

Lucky scoase un teanc de bani și numără zece hârtii de o sută, întinzându-i bătrânului:

— Ăștia ți se cuvin. Despre ceilalți doi știi ceva? reluă bărbatul cu speranță în glas.

— Mâine îți dau toate reperele care te interesează, iar tu îți achiți întreaga datorie, OK?

— Nu te îndoi de treaba asta.

•

— Cine e?

— Dean Frost. Am ceva de vorbit cu tine.

— Intră, mai zise James Spinrad, înainte de a debloca ușa de la intrarea în imobil.

Ce-o mai vrea și copoiul ăsta de la mine, se gândi traficantul de droguri. Doar i-am spus să nu-mi telefoneze și mai ales să nu

mă caute acasă decât în cazul în care arde. Dacă eram cu cineva…

— Iubitule, te rog să mergi în altă cameră și să rămâi acolo până te chem, își aduse el aminte de servitorul îmbrăcat în fetiță, care își etala provocator fesele prin încăpere. Trebuie să primesc o vizită neprogramată, așa că nu e cazul să te superi.

În vreme ce tinerelul pleca, arborând un aer extrem de contrariat, gazda deschise ușa de la intrare.

— Am niște informații care te interesează, James, zise copoiul imediat ce intră în apartament. Îți dai seama că altfel nu te-aș fi deranjat. Și cum mi-ai spus ca în niciun caz să nu-ți telefonez…

— … Despre ce-i vorba, îl întrerupse gazda, destul de iritată.

Polițistul se grăbi să continue, pentru a nu-l enerva pe cel care îl plătea din când în când:

— E unul care a întrebat de tine și de Max, prin intermediul unui copoi ieșit la pensie. Îți spune ceva chestia asta, James?

— Poate că e unul care vrea să cumpere marfă, își dădu sfrijitul cu părerea. Deși nu văd de ce n-a apelat la distribuitorii mei.

— În plus, ar fi apelat la un copoi pensionar pentru asta?

— Ai dreptate, supoziția nu stă în picioare. Ce-a vrut să afle despre mine?

— Unde locuiești și cu ce te ocupi. Bătrânul știa că te afli sub protecția mea, așa că n-avea niciun rost să-l mint. Cu asemenea treburi s-a ocupat și el o viață întreagă. Știe cum e cu discreția. De aceea a apucat și pensia, pentru că a înțeles să nu se amestece acolo unde nu-i fierbe oala.

— Și presupun că i-ai spus multe despre mine… insinuă gazda, pentru a-și trage musafirul de limbă.

— Doar unde stai, nu și cu ce te ocupi. Înțelege, James, că asemenea informație ar fi putut obține cu ușurință și pe altă cale. M-am gândit că nu e rău să-i câștig încrederea, avertizându-te între timp. În plus, este de preferat să nu facă prea multe valuri. Până afli despre ce este vorba, ai posibilitatea să te muți în altă parte.

— Să-mi schimb domiciliul doar pentru că un nu-știu-cine se interesează de mine? se revoltă sfrijitul, aducându-și subit aminte de ciudatul vis al lui Max. Nu mă cunoști, Dean, nu mă cunoști…

Cinci minute mai târziu, când copoiul părăsea locuința lui Spinrad cu mita bine-cuvenită în buzunar, James își suna gorila:

— Max, l-ai mai visat pe nenorocitul ăla cu bojocii?

•

Instalat la un hotel de două stele, Lucky aștepta să fie sunat de barmanul lui Epson în momentul în care avea să-și facă apariția fostul polițist Steven O'Leary. Pentru a-și omorî timpul, deschise televizorul și își turnă un deget de whisky. Deodată, în mintea lui își făcu apariția profesorul Caron, cel cu coama leonină.

— Credeai că ai scăpat de mine, prietene? îi zise acesta, în bătaie de joc.

— Nu chiar, dar am impresia că nu mai ești atât de sigur pe tine, profesore. De câteva zile nu m-ai vizitat și pun pariu că ți-ai fi dorit asta. Puterile tale încep deja să scadă?

— Nu te îmbăta cu apă rece, altfel ai să ajungi pe fundul Styxului.

— Ai face mai bine să mă scutești cu chestia asta și cu barca aia a ta fără fund. De asemenea, să nu mă mai bați la cap că nu-mi pot folosi capacitățile în propriul folos, că nu mai ține. Nu mai sunt dispus să-ți înghit gogoșile, Caron.

— Lucky, până la urmă tot vom pune mâna pe tine. Avem un ser îmbunătățit și cred că este exact ceea ce-ți trebuie în această clipă. Vei fi încântat de efectele noului medicament.

— Va trebui să mă găsești mai întâi, nu crezi?

— Asta nu-i mare lucru, dar încă n-a venit momentul. Știm că te afli în Philadelphia. Era și normal să te întorci în orașul de reședință, mai cu seamă că ai o răfuială cu cei care te-au căsăpit. În plus, ți-ai procurat o carte de debit, nu-i așa?

Lucky realiză că dăduse dovadă de naivitate și își subestimase urmăritorii. De aici înainte trebuia să fie mult mai prudent.

— Deci, câte zile mai am la dispoziție, Caron?

— Să zicem că două, maximum trei. Pe urmă vei veni tu singur la mine, după ce voi stabili locul în care te voi aștepta.

— Aș vrea s-o văd și pe asta…

— Ai s-o vezi, nu-ți face griji, ai s-o vezi.

• Capitolul 6 •

Steven O'Leary își făcu apariția în barul Cow Country la ora obișnuită, mângâind în treacăt fesele unei pipițe care abia aștepta să fie abordată. La scurt timp sosi și Lucky, iar acesta se așeză la masa lui fără a aștepta să fie invitat.

— Ai aflat ce mă interesează?

Bătrânul îl măsură cu privirea, încercând parcă să intre în creierul lui. Apoi, îi răspunse tot cu o întrebare:

— Dar tu ai banii pe care mi i-ai promis?

Lucky zâmbi în colțul gurii, după care scoase mia de dolari pe care o pregătise dinainte și i-o întinse fostului copoi. Înainte de a-i da drumul, susținu privirea fostului om al legii.

— Sunt un om de cuvânt, Steven, chiar dacă în trecut nu eram. Între timp m-am schimbat. Și ai face foarte bine să dai crezare acestor cuvinte, pentru că sunt adevărate.

— Până una, alta, să nu crezi că ți-am înghițit gălușca pe care mi-ai aruncat-o, dacă la asta te referi. Tu n-ai cum să fii Sam Branigan. Dar, de fapt, puțin îmi pasă cine ești, atâta vreme cât plătești cum se cuvine.

Apoi scoase dintr-un buzunar o hârtie împăturită în patru.

— Aici ai numele celor doi bandiți și adresele lor. Nu sunt foarte sigur, dar presupun că sunt amestecați în afaceri cu narcotice. Asta va trebui să afli de unul singur.

— Mulțumesc, amice!

— Nu sunt amicul tău și nici n-am de gând să devin în următorii douăzeci de ani. Dar dacă mai ai nevoie de serviciile mele, putem să mai discutăm. În caz că nu te mai pot ajuta și cu altceva, te rog să mă lași singur. Am venit aici ca să mă distrez și îmi plac femeile.

— Aș mai avea o singură întrebare. Există cineva care ar putea să-mi vorbească despre afacerile ticăloșilor? Un om de legătură, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— E un polițist pe nume Dean Frost care-i cunoaște. Dar asta n-o știi de la mine.

A doua zi de dimineață, Lucky patrula în zona locuinței lui Spinrad, fără a avea vreun plan în minte. După ce bău o cafea la un bar din apropiere, dădu cu ochii de polițistul Frost și, ca să fie sigur că acela este omul pe care-l căuta, îl întrebă pe barmanul căruia îi lăsase doi dolari bacșiș:

— Știi cumva cum îl cheamă pe copoiul ăla țanțoș?

— Dean Frost, îi răspunse tânărul fără nicio ezitare.

Acum mai rămâne să găsesc o cale pentru a-l aborda, se gândi Lucky, luând-o alene după polițist.

Se făcuse deja ora 10:00 și era aglomerație. Traficul era atât de intens, încât traversarea străzii prin loc nepermis putea constitui o adevărată aventură. Soarele de iulie încingea asfaltul încă din primele ore ale dimineții, făcând atmosfera irespirabilă. Toată lumea părea pusă pe treabă în preajma lui 4 iulie, când urma să se sărbătorească Ziua Americii. Lucky se afla de câteva minute bune pe urmele copoiului, când simți nevoia să se oprească și să se sprijine de un copac. Doi tineri îmbrăcați în costume de blugi și cu adidași în picioare coborau dintr-un BMW verde metalizat și se îndreptau spre sediul unei bănci. Intrară, își scoaseră pistoalele la vedere, iar unul dintre ei îl lovi pe polițistul care asigura paza băncii, lăsându-l lat. Celălalt strigă, astfel încât să poată fi auzit de toată lumea:

— Acesta este un jaf armat, așa că toată lumea să ridice mâinile! ordonă el, ținându-i pe toți sub observație.

Celălalt se îndreptă spre casiera care era protejată de un geam antiglonț și îi ordonă:

— Dă-mi banii pe care îi ai în casă și nu face vreo prostie, fiindcă astfel vei semna condamnarea la moarte a unui client. Îl omor la nimereală, fără niciun fel de scrupul.

Femeia, înspăimântată, începu să scoată teancuri de bani dintr-un seif și îi puse în tăvița culisantă, pentru a-i înmâna tâlharului.

În acel moment, Lucky își reveni din transă și alergă în direcția în care se deplasa copoiul, pentru a-l avertiza în legătură cu ce avea să se întâmple. În fine, îl găsi și tot atunci zări BMW-ul spărgătorilor care încercau să găsească un loc de parcare.

— Domnule polițist, am senzația că se va întâmpla ceva grav în următoarele minute. Sunt doi tipi cam suspecți care tot dau târcoale băncii. Cred că vor să comită un jaf.

— Serios, îl luă copoiul de sus, studiindu-l din cap până-n picioare și adoptând totodată o poziție defensivă, pentru orice eventualitate. Și cum ți-ai dat seama de asta?

— V-am spus că i-am tot văzut dând târcoale pe aici și, cum în apropiere este sediul unei bănci…

— Nu cumva ai o imaginație cam bogată, domnule? Sau poate că ai vizionat prea multe filme polițiste…

— Este posibil, însă n-ar fi rău dacă ați traversa și v-ați apropia mai mult de ei. Așa veți putea fi pe fază, în caz că încearcă ceva. Uitați, au coborât și se îndreaptă spre bancă. Măcar de m-aș înșela…

Copoiul privi în direcția celor doi tineri și traversă strada, cu Lucky pe urmele lui. Chiar dacă aceștia ar fi avut intenția de a sparge banca polițistul era prea departe pentru a ajunge la timp. Îi văzu pe bandiți cum își scot pistoalele și îl lovesc pe paznic, realizând că ar fi fost inutil să intervină în acel moment, aceștia aflându-se deja în stare de alertă maximă și cu armele gata să tragă. Așa că amână confruntarea.

— Unde spuneai că au parcat automobilul? îl întrebă Frost pe Lucky, în vreme ce anunța jaful prin stație, cerând ajutor.

— După primul colț de stradă. Au un BMW verde metalizat.

— Îi voi aștepta acolo. Între timp poate apar și întăririle pe care le-am solicitat de urgență.

Polițistul își scoase arma, o verifică și o armă, căutând cu privirea un loc din care să nu poată fi văzut imediat de cei doi, pentru a putea profita de elementul surpriză. Era mult mai bine să nu fi fost în uniformă. Intră într-o mică tutungerie și-i ceru patronului să lase ușa deschisă, chiar dacă înăuntru funcționa aerul condiționat. Lucky se postă ceva mai încolo, gata și el să intervină în caz de necesitate.

Când își făcură apariția cei doi, copoiul sări din locul său și îl izbi cu pistolul în ceafă pe cel care încerca să se urce în automobil pe „locul mortului”. Complicele său văzu scena și scoase pistolul pentru a interveni. Din fericire, nu mai apucă să tragă, fiindcă Lucky îi aplică o lovitură de picior în stomac, urmată de un pumn în figură, doborându-l. Apoi îl dezarmă cu ușurință, în vreme ce Dean Frost îi punea celuilalt cătușele. Aflați sub amenințarea armelor, cei doi nu mai opuseră niciun fel de rezistență, rezumându-se să înjure printre dinți, extrem de nedumeriți de faptul că fuseseră prinși atât de ușor.

Tocmai atunci își făcu apariția un jeep gigantic, din care coborâră patru gealați în costume negre și cu cravată regulamentară. Trei dintre aceștia îi luară pe tâlhari și demarară în trombă, iar cel de-al patrulea rămase pentru cercetări.

— Cum ți-ai dat seama că au spart banca? îl întrebă agentul FBI pe polițistul de stradă.

— Acest cetățean m-a prevenit că tipii sunt suspecți, apoi m-a ajutat la imobilizarea lor. Dacă nu era el…

— Hai să mergem la bancă, să vedem cât au furat și dacă sunt victime pe acolo. În orice caz, să știți că v-ați descurcat de minune. Felicitări!

O ambulanță sosise deja la bancă și un paramedic îi dădea primul ajutor paznicului lovit. Acesta își revenise deja în fire, dar nu fu capabil să dea vreun amănunt important pentru desfășurarea anchetei. Alt automobil aduse o echipă de criminaliști care să preleveze dovezi de la fața locului. Agentul FBI își notă într-un carnețel numele polițistului și al lui Lucky, apoi vorbi cu directorul băncii și cu martorii jafului armat.

Branigan și Frost se retraseră de-o parte, pentru a nu-i incomoda pe criminaliștii care deja se apucaseră de treabă.

— Ai o intuiție de invidiat, domnule, i se adresă copoiul, când rămaseră singuri. Îți mulțumesc pentru gestul tău și pentru că ai intervenit la țanc atunci când banditul a scos pistolul, adăugă el, strângându-i mâna. Nu știu cum m-aș fi descurcat dacă nenorocitul ăla apuca să tragă.

— N-a fost mare lucru, făcu Lucky pe modestul. Numele meu este Samuel Branigan și sunt din San Diego. Nu mă aflu de multă vreme în Philadelphia, dar am locuit mai demult aici.

— Oho, ești tocmai de pe coasta de est! se miră omul legii. Și cu ce treburi pe la noi?

— E un interogatoriu? glumi Lucky, după care răspunse la întrebare: am venit să-mi vizitez niște prieteni.

— Eu sunt Dean Frost și datorită ție, dacă nu cumva voi fi avansat, tot am să primesc o primă frumușică. Așa se procedează în asemenea cazuri și îți sunt foarte recunoscător.

— Asta înseamnă, cu alte cuvinte, că ești bun de cinste.

— Normal. Ne putem vedea diseară, dacă vrei. Uite numărul meu de telefon. Sună-mă când ești disponibil, oricând după ora 6:00 p.m.

Dean Frost se dovedi un băutor de bere redutabil, după ce golise mai întâi câteva pahare de votcă, pentru a-și face mâna.

— Nu mai insista – zise el –, că nu admit nicio replică. Am spus că eu fac cinste și așa va fi. O meriți cu prisosință.

— Ești însurat, Dean?

— Până acum m-a ferit Dumnezeu de asemenea pacoste, râse copoiul care, în ciuda rezistenței sale, se cam cherchelise.

— În acest caz, eu voi face cinste cu două „fetițe”, dacă n-ai nimic împotrivă.

— În acest caz, n-am cum să te refuz, râse copoiul, din ce în ce mai bine dispus.

Lucky formă numărul de telemobil al lui Epson, în timp ce polițistul comanda încă un rând.

— Eu sunt, bătrâne.

— Ce e cu tine? Credeam că ai dispărut din nou pentru vreo douăzeci de ani sau că ai intrat în vreo belea, cum îți e obiceiul.

— Nici vorbă de așa ceva. Beau o bere cu un prieten polițist și chiar mă gândeam că mi s-ar potrivi și mie o asemenea meserie. Parcă mă și văd în fotografii pe prima pagină a ziarelor, cu fumul încă ieșind de pe țeava pistolului. Dar nu pentru asta te-am sunat. Știi, fetele alea două… nici nu le-am întrebat cum le cheamă…

— Melanie și Suzy.

— Cum o cheamă pe aia cu țâțele mai mari, ca să le pot identifica.

— Melanie.

— Bun. Știi cumva dacă sunt libere în seara asta?

— Nu știu, dar chiar dacă sunt ocupate, o să se elibereze pentru mine. Nu-ți face niciun fel de problemă.

— Perfect, atunci zi-le să stea acasă că o să le vizităm. Și nu le da niciun ban, că de data asta plătesc eu. Doar știi că am cu ce.

— În regulă, dacă insiști. Eu voiam să-ți fac cinste în continuare. După miezul nopții sunt ale tale, Samy. Le telefonez chiar acum. Distracție plăcută!

Polițistul nu-și putu ascunde admirația pentru ușurința cu care se descurcase proaspătul său prieten și îl felicită:

— Văd că te pricepi foarte bine la astfel de treburi, Samuel.

— Să nu te gândești că mă ocup cu asemenea afaceri, că greșești. Nu sunt nici pe departe proxenet sau „pește”, cum le ziceți voi pe aici. Și spune-mi Lucky, așa cum îmi zic prietenii, adăugă el, consultându-și ceasul. E aproape 11:00 p.m. Mai avem timp să bem ceva, dar eu zic să renunțăm la bere, ca să nu ne facem de râs mai târziu. Din câte știu, această băutură nu se împacă prea bine cu amorul.

— Ai dreptate. O dăm pe whisky sau pe votcă?

— Mai degrabă aș bea whisky, dar cu gheață și sifon.

Frost comandă whisky pentru Lucky, iar el luă votcă. O oră mai târziu părăseau localul, voioși nevoie mare, dându-i unui taximetrist adresa la care doreau să ajungă. Pe drum discutară vrute și nevrute, dar cum era și de așteptat, subiectul principal se referea la aventuri amoroase.

Fetele îi așteptau zâmbitoare, îmbrăcate doar în costume de baie și încălțate cu sandale cu tocuri înalte. Melanie luă inițiativa:

— Intrați, guguștiucilor! Petrecerea poate începe. De băut?

— Intră în preț? întrebă copoiul, cam bădăran, după ce se prezentă. Nu că ar conta – încercă el să dreagă busuiocul, realizând ce gafă comisese –, dar să știm de la bun început cum stăm.

— Nu vă faceți griji, răspunse Suzy, adresându-se de fapt lui Lucky. Epson a trimis vreo patru sticle, ca să avem ce trage la măsea întreaga noapte. Galant ca întotdeauna patronul ăsta simpatic.

Cinci minute mai târziu, cei doi rămăseseră doar în pantaloni, cu paharele în mână, și se lăsau mângâiați de neobositele fete. Acestea păreau atât de vesele, încât dacă n-ar fi fost prostituate, bărbații ar fi crezut că se îndrăgostiseră de ei la prima vedere.

— Care îți place mai mult, Dean? vru Lucky să știe, ademenindu-și proaspătul prieten.

— Amândouă, răspunse acesta fără ezitare. Ai gusturi selecte, pal. Știu însă că nu te pot lăsa „pe uscat”, așa că te aștept pe tine să alegi. Mamă, da’ ce de cicatrice ai pe corp! remarcă polițistul când privi bustul tovarășului său de nebunii. Ai participat cumva la războiul din Golf și au pus irakienii mâna pe tine?

Ignorând ultima remarcă a copoiului, referitoare la fostele răni de care se vindecase în ultimii douăzeci de ani, Lucky zise:

— Nu se poate, doar ești invitatul meu.

— Atunci, voi alege, consimți Dean. Ce părere ai, Suzy, o pui cu mine în noaptea asta?

Fără a se simți ofuscată de această întrebare cam grosolană, fata se așeză la picioarele copoiului și începu să-i maseze membrul prin pantaloni.

Înainte de a da răspunsul, simți că mădularul bărbatului se afla deja în stare de semi-erecție.

— Mai întrebi…

Bucuros de alegerea polițistului, Lucky nu mai pierdu vremea. Îi scoase sutienul lui Melanie, în vreme ce aceasta chicotea pusă pe șotii, și începu să se joace cu țâțele ei în văzul celorlalți doi. Amintirile recente referitoare la sânii ei îl făcură să zâmbească.

— Întotdeauna m-am dat în vânt după asemenea pepenași, iubito. Parcă sunt construiți după închipuirile mele erotice. Și să știi că n-o spun gratuit, doar ca să-ți fac ție o plăcere. Chiar îmi plac pepenașii ăștia doi. Să nu mă mai scol dimineață dacă te mint!

Absorbit de admirarea frumosului piept al lui Melanie, Lucky nici nu observase când Suzy descheiase șlițul copoiului și îi scosese penisul afară, sărutându-l și dezmierdându-l ca pe un odor. Conform dispozițiilor primite de la Epson, își ducea la îndeplinire atribuțiile de serviciu cu multă abnegație.

— Ați și trecut la fapte, râse Lucky, introducând o mână în slipul partenerei lui. Vezi să nu te înfierbânți prea tare, Dean și să nu te poți bucura de distracție mai mult de câteva minute. Doar avem o noapte la dispoziție…

— Iar după ce i-o tragi lui Suzy, mă poți avea și pe mine, dacă te mai țin puterile, se amestecă Melanie în discuție, pentru a-și etala bunele intenții. Cred că n-ai nimic împotrivă, iubitule, i se adresă ea lui Lucky, sărutându-i ceafa. Știi foarte bine ce se spune: „Femeia schimbată – vitamina bărbatului”. Ha, ha, ha!

În loc de răspuns, tânărul se rezumă să îi zâmbească, o ridică în picioare, mai bău o gură de whisky, apoi îi luă sfârcurile în gură pe rând, lingându-le și mușcându-le ușurel la anumite intervale de timp. Ea gemea și, contrar așteptărilor partenerului ei, îi ceru la un moment dat, lăsându-și capul pe spate:

— Așa, mușcă-mă mai tare! Deja m-am udat între picioare.

Lucky ținu să constate imediat realitatea și, cu două degete, se insinuă în intimitatea lui Melanie. Într-adevăr, fata nu minți se câtuși de puțin. Dacă i-ar fi luat temperatura din acel loc, precis că aceasta ar fi dat termometrul peste cap. Era ca o veritabilă iapă în călduri.

Alături, gura lui Suzy înghiți se bine membrul polițistului, dar acesta nu se arăta prea impresionat de procedeu, continuând să soarbă din când în când din paharul cu votcă. Apoi o prinse pe

fată de ceafă, reglându-i mișcările de du-te-vino într-un tempo lent, amețitor. Cum nu era deloc exclus ca primul contact să se încheie în acel mod, Lucky se gândi că n-ar fi rău să se retragă într-altă cameră.

— Putem merge dincolo? o întrebă pe Melanie, în vreme ce-și scotea pantalonii. N-aș vrea să deranjăm...

În loc de răspuns, țâțoasa o luă înainte, unduindu-și șoldurile mai ceva ca un manechin aflat pe scenă.

— Te las, pal; îți urez succes și, dacă-ți vin cine-știe-ce-gânduri, contează pe mine. Va fi bine, Dean, ai să vezi.

— Așa am să fac, se grăbi polițistul să-i răspundă. De data asta nu mă mai îndoiesc de premonițiile tale.

Ajunși în camera alăturată, Melanie închise ușa, rămase goală-pușcă și se lăsă în genunchi, scoțând șortul lui Lucky cu dinții. Apoi se ridică, se întoarse cu spatele și vru să escaladeze patul, pentru a-și alege o poziție cât mai comodă. Dar la vederea feselor ei generoase, gândurile bărbatului se îndreptară într-o cu totul altă direcție. Voia diversitate cu orice preț și nimeni nu-l putea condamna din acest motiv, dat fiind faptul că se aflase în comă vreme de două veacuri încheiate. O prinse pe Melanie de talie, îi mângâie șoldurile și o împinse către peretele cel mai apropiat. Cum tocurile o făceau să fie puțin mai înaltă decât el, era tocmai bună de luat pe la spate, în picioare. O fantezie la care se gândise mai demult, dar pe care încă nu avusese ocazia să o pună în practică.

Melanie intui degrabă ce se aștepta de la ea, se opri la un metru de zid, proptindu-se cu mâinile de el și depărtând picioarele. La o asemenea invitație, niciun bărbat potent din lume n-ar fi putut rezista. Lucky își potrivi mădularul pe crăpătura feselor ei, începu să se miște încet în sus și în jos, apoi îi prinse ambele țâțe în mâini. Scâncind de plăcere, fata îl luă și și-l introduse încetișor, găsind poziția optimă menită să le aducă ambilor satisfacția așteptată. Umezeala pe care o reclamase mai devreme se accentuase, dar nu într-atât încât acest fapt să constituie vreun impediment în actul sexual ce avea să urmeze. Dimpotrivă.

Bărbatul începu să o pompeze mecanic, gândindu-se că dacă ar fi avut o țigară într-o mână și paharul cu băutură în cealaltă, sexul ar fi fost mai interesant și, desigur, mai îndelungat. S-ar fi putut deconcentra mai mult, iar ejacularea ar fi întârziat într-o

bună măsură. Totuși, nu-i păru rău că nu are mâinile ocupate. Le putea folosi pentru a se desfăta cu trupul aflat aproape de perfecțiune al tinerei care era acolo pentru a-l satisface. Doar pentru a-l satisface... Desigur, pe el și pe prietenul lui, în funcție de solicitări.

După contrele pe care Melanie le dădea, Lucky înțelese că ea voia să fie penetrată mai tare, așa că acceleră ritmul loviturilor de berbec, deși considera că încă nu venise momentul finalului. Din acea clipă, suspinele fetei se transformară în adevărate gemete și chiar în țipete, atunci când se simțea copleșită de câte un orgasm. Jocul dura deja de un sfert de oră și pe spatele prostituatei apăruseră broboane de sudoare. Departe de a fi deranjat de acest lucru, bărbatul înteți și mai mult ritmul penetrărilor, pregătindu-se de atacul final, care – era conștient – nu putea fi amânat la infinit.

Intimitatea fetei era atât de primitoare, încât clientul începu să regrete faptul că n-o cunoscuse mai devreme. Dar alungă repede acest gând din minte și o prinse pe Melanie cu o mână de piept, iar cu cealaltă de un șold, pentru a o putea trage și mai tare în el. În continuare, nu renunță să o izbească din spate, din ce în ce mai puternic și mai rapid, simțind că vintrele îi iau foc. Cu un stoicism demn de remarcat, fata se sprijinea de perete, făcând față cu greu împunsăturilor lui.

— Dă-ți drumul, Lucky! îi ceru ea la un moment dat. Acum e timpul fericirii! Umple-mă, iubitule!

Restul cuvintelor pe care le auzi bărbatul nu păreau a avea sens decât pentru Melanie. De fapt, era o bolboroseală care prevestea devastatorul ei orgasm ce avea să urmeze.

— Ia-o! mai apucă bărbatul să spună, înainte de a erupe – strângând din dinți – în frumoasa care i se dăruise cu totul.

Gemetul prelung al acesteia se auzi nu numai în camera alăturată, ci probabil și prin vecini, lucru care-l făcu și mai mândru pe Lucky.

Încă n-am uitat să regulez, gândi el, fericit pentru performanța pe care tocmai o atinsese. Merită să trăiești pentru așa ceva. Pe cinstea mea că merită!

Când ultimele zvâcnituri ale lui Melanie se terminară, bărbatul se extrase din ea și se așeză pe patul rămas neatins. Fata căută un prosop, se șterse, apoi se așeză în apropierea lui, pe jos.

Mulțumită de tratamentul ce-i fusese aplicat, începu să sărute organul acela care-i provocase atâta plăcere, dar Lucky o opri:

— Draga mea, nu te supăra, dar nu mai am optsprezece ani demult, ia-o și tu mai ușurel, ca să am timp să mă refac.

— Dar, iubitule, nu încercam să te scol așa, imediat, ci îți aduceam doar un nevinovat omagiu, în semn de mulțumire pentru bucuria pe care mi-ai provocat-o. Din nefericire, cu tipi ca tine nu îmi este dat să mă întâlnesc prea des, iar asta este una dintre marile mele suferințe.

Lucky se simți satisfăcut de vorbele ei și o lăsă să-și continue adorația, mângâindu-i părul roșcat și sânii de neasemuit. Mai târziu, își puseră chiloții pe ei, cu intenția de a le face o vizită „vecinilor", înainte de a merge la baie.

— N-ar fi bine să mai zăbovim? îl întrebă Melanie, pisicindu-se, înainte de a părăsi încăperea. Poate ne mai facem fericiți unul pe celălalt încă o dată.

— Mă ispitești, remarcă bărbatul, zâmbind. Dar vreau să văd dacă și Dean se simte la fel de bine ca mine. Nu uita că am venit împreună și nu e cinstit ca unul să fie în al nouălea cer, iar celălalt cu mult mai jos.

— Ai dreptate, acceptă prostituata, deși din tonul ei reieșea cu claritate că era de cu totul altă părere.

În camera alăturată – stupoare. Acolo se afla doar Suzy, întinsă pe canapea, cu picioarele desfăcute și afișând pe chip un zâmbet tâmp. Oarecum îngrijorat, Lucky îl căută pe amicul său, descoperindu-l în baie. Avea capul băgat în chiuvetă și ținea dușul cu apă rece deasupra.

— S-a întâmplat ceva? se interesă bărbatul, temându-se de surprize neplăcute.

— Da, s-a întâmplat, răspunse copoiul, ridicându-se. Fata pe care mi-ai dat-o m-a regulat de m-a omorât. Cred că sexul este o a doua natură pentru ea.

— Exagerezi, desigur! N-ai avut-o, încă, pe Melanie. Da', totuși, ce faci aici?

— Încerc să-mi revin ca să i-o trag din nou. A treia oară…

— Stai, am altă idee. Fetelor, ia veniți voi încoace, la spălător. Faceți un duș împreună, în timp ce noi vă vom admira, ca să mai prindem puțină putere. Pe urmă schimbăm partenerii, decretă Branigan în încheiere, ca un adevărat dictator. Și nimeni nu protestă.

În cele din urmă, Lucky rămase cu Suzy sub duș, pentru o nouă partidă de sex, iar Dean plecase cu Melanie.

— Nu pune la inimă faptul că ești obosit, îl luă fata în primire pe copoi. Te scol eu... Și nu mi s-a întâmplat niciodată până acum să nu reușesc asemenea performanță. Tot ceea ce trebuie să faci este să te lași în voia mea. Pe urmă îți permit să te joci cu mine așa cum ai tu chef. OK?

— Atunci, e perfect. Poți beneficia de mine cum crezi de cuviință, o încurajă bărbatul, dornic de noi experiențe erotice. Vom lăsa menajamentele pentru altă dată.

Între timp ajunseseră în camera în care Melanie se lăsase călărită de Lucky. Fără a mai aștepta o nouă invitație, fata îl luă în gură pe polițist și, după puține eforturi, reuși să-l aducă la viață. Tehnica ei părea infailibilă și asta îl încântă pe copoi. De asemenea, având încă proaspătă amintirea partidei susținute în picioare în compania celuilalt bărbat, Melanie se duse la același perete, trăgându-l pe Frost după ea. Apoi se propti cu o mână de zid, iar cu cealaltă își introduse organul erect în cea de-a doua intrare intimă, care probabil că își cerea drepturile.

Surprins peste poate la început, copoiul nu știu cum să reacționeze. Dar eforturile depuse de partenera lui îi înlăturară orice urmă de dubiu și de reținere. Anusul acesteia era mai fierbinte ca o zi de vară și i se oferea în totalitate. Motiv pentru care bărbatul începu să împingă progresiv, făcându-și loc din ce în ce mai mult în acel loc strâmt și binecuvântat. Când organul său reuși să intre în totalitate, Melanie îi ceru, sugându-și dinții:

— Și-acum, lovește-mă cât poți tu de tare! Să nu-ți fie milă de mine! Trage-mi-o!

Nu era pentru prima dată în viața lui când practica sexul anal, dar Frost nu se simțise niciodată atât de bine. Ce-i drept, poziția în care o făcea era una nouă, mult mai stimulativă ca altele pe care le încercase. Mândria lui de bărbat era stimulată la maximum și n-avea de gând să se facă de râs. Așa că începu să muncească la fundul prostituatei cu mult sârg, ținându-i fesele cu ambele mâini cât mai depărtate una de cealaltă. Și-ar fi dorit să aibă încă două brațe, pentru a-i strânge țâțele-n mâini, dar era bine și așa. Desfătarea pe care o încerca îi făcea tâmplele să zvâcnească și reușise să-l urce în al nouălea cer, acolo unde îi dorise Lucky să ajungă.

Totuși, în clipa în care simți că ejacularea se apropie în ritm de samba, Frost abandonă fesele fetei și găsi mâinilor sale o altă întrebuințare. Acum, cu una îi umbla pe la țâțe, iar cu cealaltă îi alinta intimitatea încă nepătrunsă de el. Deși se afla la cea de-a treia „întrecere sportivă” din acea seară, copoiul ejaculă cu un aplomb adolescentin, pe care nu-l mai trăise de ani buni. Iar ea îi primi jetul de „parfum de fericire” cu o recunoștință demnă de invidiat, ca o profesionistă în adevăratul înțeles al cuvântului.

— Așa, dragul meu! Îmi provoci atâta bine…

Spre dimineață, când se despărțiră, Samuel Branigan și Dean Frost păreau extrem de mulțumiți de modul în care petrecuseră. Niciunul nu spunea, dar fiecare era mândru, în sinea lui, de modul în care se descurcase. Cele două tinere erau și de aproape la fel de mulțumite. Își petrecuseră noaptea în compania a doi bărbați adevărați, și pentru asta intraseră în posesia a câte unei prime de 500 de dolari. Cu asemenea sumă nu se întâlneau în fiecare noapte.

— Astăzi lucrez după-amiază, până la miezul nopții, zise copoiul, cu ochii mici de oboseală. Dacă vrei, putem să mai stăm de vorbă, dar fără alcool prea mult. Știi unde mă găsești. Acum mă duc acasă ca să trag un pui de somn. Cred că-l merit cu prisosință. Și tu la fel.

— Și eu am să procedez așa, căci sunt la fel de obosit. Vreau să dorm până ajunge soarele sus pe cer, fiindcă pe urmă mai am niște treburi de rezolvat.

— Îți mulțumesc pentru seara minunată pe care mi-ai oferit-o, prietene!

Împleticindu-se, cei doi tovarăși se despărțiră la primul colț de stradă, polițistul urcându-se într-un taxi, iar Lucky continuându-și drumul pe jos. Noroc că hotelul lui se afla în apropiere.

• Capitolul 7 •

— Să înțeleg că ai din nou nevoie de mine?

— Mi s-a terminat marfa, confirmă James Spinrad.

— Credeam că mi-ai telefonat ca să mă întrebi de sănătate, glumi vocea din aparat. De cât ai nevoie?

— De 50.000, ca data trecută. Aceeași calitate. Nu accept înlocuitori.

— Bineînțeles că aceeași calitate, doar știi că eu nu umblu cu contrafaceri. Procedăm la fel, îți trimiți gorila să o ridice?

— E mai sigur așa.

— Eu n-aș avea atât de multă încredere în oligofrenul ăla. Niciodată nu știi la ce să te aștepți de la asemenea indivizi, pe onoarea mea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că n-am încredere într-unul ca el și cam atât. Dar nu e treaba mea cu cine te asociezi, atâta vreme cât joci cinstit.

— Îl cunosc de prea multă vreme pe Max ca să mă îndoiesc de el, așa că nu-ți mai face tu griji din cauza mea. Nu e treaba ta. Mâine, la locul știut, îți convine?

— N-am nicio obiecție. Am să-l aștept la ora 12:00 a.m. Dacă intervine ceva, peste un sfert de oră spăl putina. Să vină neînsoțit.

James Spinrad mai numără o dată banii pe care îi pregătise ca să cumpere o nouă cantitate de droguri, apoi le telefonă câtorva distribuitori, vorbindu-le codificat, și lui Max, pe care-l convocă pentru a doua zi dimineață.

— Mi-ai spus că nici dealerii tăi adolescenți nu prea mai au ce vinde, nu-i așa? îl luă Spinrad din prima.

— Îhî.

— Spune-le să-și scoată banii de la ciorapi și să fie pregătiți pentru mâine seară. Totodată, avertizează-i că eu nu dau pe datorie, ca să nu se obosească să încerce vreo șmecherie.

— OK, boss.

— Ai să mergi cu mașina mea, dar ar fi bine ca șoferul să nu vadă tranzacția. Îl lași la o oarecare distanță. În fine, restul amănuntelor le mai discutăm mâine. Spune-mi, ai mai avut coșmaruri?

— Nu, James, dar dimineața mă simt cam amețit din cauza drogurilor. Ce să fac?

— Nu le mai lua, prietene, se răsti sfrijitul, abținându-se cu greu să nu înjure matahala de mamă, fiindcă știa cât îl deranjează o asemenea abordare a relațiilor lor tovărășești. Ce e atât de complicat?

— Și dacă-l visez din nou? insistă bruta, pe un ton copilăros.

— Îl iei la bătaie până-l omori și scapi definitiv de el. Ne vedem mâine.

•

A doua parte a zilei, Lucky o petrecu în compania prietenului său, patronul barului Cow Country. Îi povesti în linii mari cum decursese distracția în patru și îi mulțumi pentru tot ce făcuse patronul pentru el.

— Cine e tipul cu care te-ai dus la fete? vru Epson să știe, după ce Lucky își termină relatarea.

— Copoiul de la care a obținut bătrânul O'Leary informațiile care mă interesau. E un băiat de treabă, din câte am putut să-mi dau seama. Știu, nu-mi spune că cu polițiștii nu e bine să ai de-a face! Cunosc placa de prea mulți ani, ca să fie nevoie să mi-o reamintești.

— Samy, să nu intri în cine știe ce bucluc, îl avertiză, totuși, cheliosul. Cu astfel de tipi nu e bine să ai de-a face nici măcar atunci când îți scoți permis de conducere auto.

— Nu-ți face griji, am să mă descurc eu. Omul a vrut să-mi facă cinste, după ce a pus mâna pe doi tineri care dăduseră un jaf la o bancă. Desigur, în urma avertismentului meu…

— Înțeleg… Ți-ai folosit din nou premoniția aceea ciudată a ta. Chiar mă gândeam, ce-ar fi să joci la loterie și să iei premiul cel mare. N-ar mai trebui să-ți faci griji materiale toată viața. Ai pleca în Hawaii și ai sta cu burta la soare cât e ziua de lungă, cu două, trei asiatice din alea frumoase roind în jurul tău. Sau mai bine ai cumpăra o insulă, ca să-ți întemeiezi acolo un harem. Bineînțeles, m-ai chema și pe mine din când în când, ca să-ți țin de urât…

— Vezi tu, Epson, în ultima vreme nu mai am aspirațiile pe care le aveam odinioară. Iar de bani nu-mi fac griji, știind că-i pot obține oricând doresc. Deocamdată, nu i-am cheltuit nici pe cei câștigați la curse, deși n-am făcut economii.

Cei doi tăcură o vreme, apoi Lucky reluă:

— Altceva mă îngrijorează. Tipii din CIA or să vină după mine cât de curând. Simt asta. Și mi-e teamă să nu fiu nevoit să fug

din nou, înainte de a-mi termina treaba pe care o am de dus la bun sfârșit în Philadelphia.

— Vrei neapărat să-i ucizi pe poponarii ăia doi și să-ți mânjești mâinile cu sângele lor împuțit?

— Tu n-ai vrea asta în locul meu?

Epson nu mai insistă, citind în ochii prietenului său o hotărâre demnă de o cauză mai bună. Poate că el ar fi lăsat totul baltă și s-ar fi retras ca să-și trăiască bătrânețea în liniște, undeva într-un colț uitat de lume. Numai că prietenul său nu avea cincizeci, ci douăzeci și nouă de ani. Era o diferență…

Stătură la taclale încă o oră și depănară amintiri până când sună telefonul lui Lucky.

— Dean la aparat, se făcu auzit glasul polițistului. Cum te simți?

— Dar tu?

— Ca renăscut după un somn îndelungat, deși n-aș spune că m-aș da în vânt, la această oră, după cine știe ce misiune palpitantă. Poate doar una în care este implicată și partea feminină, râse Frost de gluma pe care o făcuse.

— Cunosc sentimentul, aprecie Lucky, îngândurat. Ești pe poziții, nu-i așa?

— De ce mă întrebi, vrei să stai de vorbă cu mine?

— Cam așa ceva, Dean, dar nu știu cum să procedez.

— Păi, e simplu. Îmi spui unde ești și mă reped să te iau. Sunt cu mașina, dacă nu te jenezi să te urci într-un automobil al poliției. Numai că va trebui să vorbim undeva în zona mea de competență. Dacă intervine vreo nenorocire, trebuie să fiu pe fază. Altfel…

— Pentru cazul în care s-ar mai sparge vreo bancă… Înțeleg, glumi Lucky. N-o să intervină nimic, stai liniștit.

— Dacă intenționezi să-mi reamintești că ți-am rămas dator, o faci degeaba. Știu asta și n-am s-o uit, amice.

— Nici pe departe nu m-am gândit la așa ceva, amice, îl imită Lucky. Atunci, hai să ne vedem. Mă aflu la barul Cow Country de pe strada…

— … Cunosc localul, nu te mai obosi, îl întrerupse polițistul. Într-o jumătate de oră ajung la tine. Bye!

— De ce ai amestecat și poliția în treaba asta a ta? se interesă Epson.

— Fiindcă n-am de gând să-i ucid pe nenorociți pur și simplu. Le pregătesc o surpriză de proporții, ai să vezi.

•

— Ești de la antidrog sau ce?

— Nu, Dean, stai liniștit. Dacă aș putea avea deplină încredere în tine, ți-aș furniza mai multe amănunte.

— Atunci spune, nu o mai ocoli atâta. Sunt un om de încredere.

Lucky îl privi îndelung, gândindu-se cum e mai bine să procedeze. Nu credea că acesta ar putea fi omul care să-l trădeze și totuși dorea să-și păstreze o portiță de scăpare pentru cazul în care lucrurile s-ar fi precipitat.

— Și îmi promiți că n-ai să te superi prea tare? se eschivă Branigan încă o dată de la un răspuns direct.

— Depinde de ce îmi vei spune sau îmi vei cere, pentru că presimt că vrei să-mi ceri ceva, zise Frost, ceva mai bănuitor ca mai devreme.

— În acest caz trebuie să-ți spun că premoniția ta nu funcționează prea bine, glumi Lucky. Tot ce vreau să-ți cer în momentul de față sunt doar sfaturi. Iar astea nu sunt chiar atât de scumpe, din câte știu.

— În acest caz, poți conta pe mine. Varsă!

— Uite care-i povestea: mă interesează unul, James Spinrad și gorila lui, căreia îi zice Max.

Între cei doi se lăsară câteva clipe de tăcere, timp în care mintea încă mahmură a polițistului procesă ultimele date pe care le înregistrase.

— Deci, tu ești tipul care l-a pus pe O'Leary să se intereseze de ei. Iar pe mine m-ai abordat așa, ca din întâmplare, ca să mă folosești în cine știe ce scopuri. Nu-mi place chestia asta, Lucky. Chiar nu-mi place deloc.

— Ai dreptate, Dean – supralicită Branigan. Și tot eu i-am pus pe cei doi spărgători să dea jaful acela armat, ca tu să iei o primă grasă și să îmi rămâi mie dator. Raționamentul tău funcționează perfect, ce să zic… Nu vezi că nu ține?

— Ai dreptate… consimți Frost. Și totuși nu înțeleg…

— Nici n-ai ce să înțelegi mai mult decât știi deja. Pal, hai să nu ne mai ascundem după degete și să dăm cărțile pe față. Eu cunosc faptul că îi protejezi pe nenorociții ăia doi și că iei bani de la ei. Iar chestia asta nu mă deranjează absolut deloc. Tot ce

vreau eu e să le fac de petrecanie. Am o datorie mai veche pe care trebuie să le-o plătesc și gata. Nu mai face tot felul de scenarii, că n-are rost!

Polițistul reflectă câteva secunde la ultimele cuvinte ale lui Branigan, apoi trase puternic aer în piept, îi dădu drumul cu zgomot și zise:

— Stai liniștit, că nici eu nu pot să-i sufăr, mai ales pe slăbănogul ăla care se crede cel puțin Fidel Castro. Dar tu ce ai cu ei?

— Ai remarcat rănile pe care le am pe corp, nu-i așa? Ei bine, Spinrad mi le-a făcut. Iar Max l-a ucis pe amicul meu, după ce l-a violat cu bestialitate. O'Leary cunoaște o parte din întâmplare, dar nici atunci nu s-a amestecat și nu o va face nici acum. Și nu îl condamn pentru asta. Dar să revin. Eu am scăpat de supliciul sodomizării numai pentru că au crezut că murisem. Iar acum m-am întors doar pentru a mă răzbuna. Așadar, înțelege că nu este vorba despre altceva decât despre răzbunare.

— Știam că sunt poponari și dealeri de droguri, dar nu și violatori ori criminali. Iar protecția pe care le-o asigur, pentru câteva sute amărâte de dolari, constă doar în faptul că nu-i dau în gât ălora de la narcotice. Dar de aici și până la a te ajuta să-i ucizi e drum lung.

— Nici nu ți-am cerut așa ceva, Dean. De fapt, habar n-am ce aș putea să-ți cer și dacă vreau într-adevăr să-i omor. Nu sunt un criminal, dar ce vreau e să scap orașul de ei. Asta vreau.

— Complicată situație…

— Dean, eu știu că în urma activității lor, tu îți mai rotunjești veniturile și nu te condamn pentru asta. În trecut am fost un borfaș notoriu și un spărgător de meserie, așa că treburi gen etică și alte chestii moraliste la mine nu prea țin. Dar am o propunere pentru tine. După ce le vin ticăloșilor de hac, sau poate chiar înainte, vei primi un cadou foarte mare de la mine, care să acopere cu prisosință pierderea celor câteva sute de dolari pe lună pe care le iei de la nenorociți.

— Asta n-ar fi nicio problemă, Lucky, pot renunța la banii aceia murdari și basta. N-o să dau eu socoteală unui amărât de traficant de droguri.

— Nu e numai atât, Dean. Eu sunt un om bogat, în ciuda a ceea ce crezi privindu-mă cu atenție și evaluându-mă. Chiar foarte bogat. În același timp, nu sunt un criminal. Nu mă pot

duce la ei – doar le știu adresele – ca să îi ucid pur și simplu. Asta e dilema mea. Nu știu ce să fac?! Cum să procedez?!

Chiar dacă se afla în timpul serviciului, copoiul comandă o votcă dublă, rămânând pe gânduri. Povestea celui pe care-l considerase prietenul său era terifiantă. Ceva interior îi spunea să-l ajute. În același timp, era conștient că o asemenea ispravă, dacă lua o întorsătură urâtă, l-ar fi putut lăsa pe drumuri. Sau, și mai rău, l-ar fi putut duce în spatele gratiilor. Totuși, Lucky părea sincer și asta îl punea în mare încurcătură. Dacă n-ar fi fost acel sentiment, l-ar fi dat dracului demult, uitându-l definitiv. În concluzie, trebuia să-l ajute. Îi era dator. Pe deasupra, nu i-ar fi stricat o anumită sumă de bani pentru a-și cumpăra o casă ori măcar un automobil ceva mai nou decât cel pe care-l avea. Doar amicul său spusese că este putred de bogat. Niciodată nu poți știi de unde sare iepurele.

— În ceea ce privește suma de bani pe care ți-o voi dărui cu dragă inimă – intui Branigan ce socoteli își făcea copoiul –, tu o vei stabili. Și vei intra în posesia ei pe cale absolut legală. Nimeni nu îți va reproșa absolut nimic.

— Nu pot spune că propunerea ta n-ar fi tentantă, Lucky. Ba chiar al dracului de tentantă. Însă nu știu cum te-aș putea ajuta. Mai bine zis, nu știu ce vrei de la mine și în ce măsură te aștepți să te sprijin.

— Din câte am înțeles, Spinrad se ocupă cu droguri…

— Nu e cine știe ce mare traficant. Chiar dacă îi organizăm un flagrant, scapă cu maximum cinci ani de închisoare, iar eu am înțeles că vrei să pătimească mult mai mult.

— Dar pentru crimă ar putea lua ani grei de temniță, nu-i așa?

— Într-un asemenea caz, chiar eu l-aș aresta. Mi-ar face o mare plăcere. Iar în acel moment nu l-ar mai crede nimeni că-mi dădea mită, corect? Aș face-o cu mare plăcere, Lucky. Dar ce crimă să-i punem în cârcă?

— Nu îi punem în cârcă nicio crimă. Îl vom determina să o comită, zise Branigan pe gânduri.

— Ai dreptate, amice, s-ar putea să-și ucidă gorila…

A doua zi de dimineață, Lucky se afla în apropierea locuinței lui Max, încercând să se concentreze asupra acestuia, pentru a afla ce avea să urmeze. Matahala ieșea din imobil, se urca într-un taxi și își vizita patronul. Acesta îi înmâna o sumă de bani și,

cu altă mașină, Max își vedea de drum. De acolo, filmul se întrerupse.

Atâția bani nu pot folosi decât unui singur scop, reflectă Lucky. Oligofrenul este trimis să cumpere o cantitate însemnată de stupefiante. N-ar fi rău să-l las fără droguri, astfel încât sfrijitul să înnebunească rău de tot. După ce trecu încă o dată în revistă premoniția avută, Lucky îi telefonă polițistului:

— Dean, am nevoie de un spray paralizant sau altceva cu care să-l pun jos pe Max. Ceva extrem de puternic, ca să nu ajung din nou în ghearele lui. Mă poți ajuta?

— Ți-l dau pe al meu și pe urmă îmi fac eu rost de altul. Este cel mai puternic pe care-l poți găsi și, crede-mă, te poți baza pe el dacă îl folosești cum se cuvine. Unde te afli?

Peste puțin timp, cei doi se întâlniră, Frost fiind din nou de serviciu.

— Ai pus la cale un plan? îl întrebă acesta, deja angrenat în acea afacere.

— Da, și te-aș ruga să mă ajuți cu ceva. Max a plecat cu o mașină cu șofer ca să cumpere stupefiante. Când se va întoarce, îl voi ataca. Aș vrea ca tu să îi distragi atenția șoferului, ca să n-am probleme. Verifică-i actele sau cam așa ceva, ca nu cumva să poată interveni. De preferat ar fi să nu vadă nimic, dacă se poate.

— Nu-i mare scofală dacă îl ataci în curtea locuinței sfrijitului. Ai toate condițiile necesare, vei vedea. Iar eu voi fi pe față, numai să-mi spui când trebuie să intervin.

— Din păcate nu știu cu exactitate ora. Dar cred că va fi între 12:00 a.m. și 1:00 p.m.

— În regulă, te poți baza pe ajutorul meu, Lucky.

Imobilul în care locuia James Spinrad avea o curte interioară, în care se ajungea numai dacă cineva din locuință debloca poarta. În concluzie, Lucky trebuia să sară gardul sau să se folosească de deprinderile sale de spărgător.

Numai de n-ar avea câine de pază, se gândi bărbatul, tot dând târcoale locuinței. Ar fi trebuit să-l întreb despre acest amănunt pe Dean.

•

— Mâine este ultima zi în care îți mai accept tergiversările. Așa că poimâine vreau să înceapă operațiunea de capturare a subiectului. Gata cu amânările!

Caron răsuflă adânc, lăsându-se pe spate cu tot cu scaunul pe care îl ocupa. Îl enervau la culme cele trei „gulere albe” care erau responsabile cu fondurile pentru cercetările conduse de el. În cele din urmă răspunse:

— Am identificat o „fetiță” pe care a avut-o în Madison, Wisconsin. Mă voi folosi de ea. O cheamă Linda Rung și e slabă de înger, așa că nu-mi va crea probleme. Dacă nu reușesc cu ea, mai am o variantă de rezervă. Nu vă faceți griji, totul va decurge fără probleme.

— Nu noi suntem cei care își fac griji, ci… Nu contează… Altcineva. Important e ca subiectul să ajungă unde trebuie și cât mai curând posibil. Testele nu pot aștepta la infinit, iar tu ești răspunzător pentru acest program, știi bine.

— Nu e cazul să-mi reamintiți, interveni Caron, iritat. M-am dedicat atâția ani acestui proiect, încât aproape că mă identific cu el. Eu sunt cel mai interesat dintre toți ca lucrurile să meargă cum se cuvine. Lucky, oricât de norocos ar fi el, tot va ajunge pe mâna mea. Și o să execute exact acele comenzi pe care i le voi comunica în mod direct sau prin telepatie. O să vedeți. Programul va fi o reușită totală.

— Cu atât mai bine pentru noi, dar mai ales pentru tine, profesore. Cu atât mai bine…

• Capitolul 8 •

Lucky aștepta încordat ca matahala de Max să se întoarcă cu drogurile cumpărate. Deodată, zări mașina oprind în fața porții și pe namilă coborând din ea, cu un pachet la subsuoară. Când ieși din transă, îi telefonă amicului său, polițistul:

— Se apropie, în scurt timp va fi în fața intrării. Eu am să mă aflu în curte. Procedează astfel încât mașina să părăsească zona cât mai repede posibil.

— Nu-ți face griji, Lucky, sunt în apropiere. Ai grijă cu oligofrenul, că e un tip al naibii de periculos. De rest mă voi ocupa eu. Succes!

Lucky reuși să intre în curtea interioară fără să fie văzut de cineva. Vegetația era bogată, așa că se putu ascunde cu ușurință în spatele unor arbori ornamentali. Din cauza acestora, locatarii nu puteau zări aleea ce ducea la intrarea în imobilul cu două etaje. Dean avusese dreptate când spusese că e un loc propice pentru o tâlhărie.

Bărbatul își pregăti sprayul paralizant și se puse pe așteptat. Avea să-l înfrunte pe cel care, în urmă cu douăzeci de ani, îl hăcuise pe Cubanez și participase la distrugerea sa fizică. Toți mușchii îi erau încordați la maximum. Știa că dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă, ar fi fost în stare să ucidă bestia, chiar dacă o asemenea pedeapsă i se părea prea blândă. În același timp, ceva din trecutul său îi spunea să omoare, iar altceva – de dată mult mai recentă – îi dicta să fie rațional și să-și păstreze sângele rece.

La un moment dat auzi vocea lui Max care vorbea la interfon:

— Deschide, eu sunt!

Doar o secundă mai târziu, încuietoarea se deblocă, matahala făcându-și apariția în prag, lipsită de griji.

Asta e bine, își zise Lucky. Nici nu bănuiește surpriza pe care i-am pregătit-o. Parcă și văd figura interzisă a sfrijitului, în momentul în care va înțelege că gorila i-a venit cu mâna goală.

Branigan alungă aceste gânduri relaxante din minte, când Max ajunse la doi pași de el. Cu un gest fulgerător, îi pulverizâ substanță tranchilizantă drept în ochi, apoi începu să-i care pumni cu nemiluita, până ce îl trânti la pământ. Setea cu care lovea îl făcea fericit. Din cale-afară de fericit. Și ar fi lovit mult și bine, poate până când l-ar fi ucis, dacă nu s-ar fi temut că loviturile înfundate pe care i le administra oligofrenului ar putea

fi auzite de Spinrad sau de colocatarii imobilului. Abia atunci se opri, luă pachetul de pe jos și, în timp ce se îndrepta spre poarta de acces, îi mai aplică monstrului o lovitură de picior în gură, umplându-l de sânge.

Năuc din cauza pumnilor și picioarelor primite în plină figură și strașnic afectat de gazul paralizant, oligofrenul începu să urle de furie. Branigan realizase că venise timpul să o șteargă și deja ieșea din curte, cu captura de droguri asupra lui. Grăbi pasul până la primul colț de stradă, unde Dean Frost îl aștepta în mașina poliției. Acesta îi făcu semn să urce, apoi demară în trombă.

— Totul a decurs conform planului, îl anunță Lucky, arătându-i prada. Ți le las ție, ca să le predai superiorilor.

— Ce, ai înnebunit, sări copoiul ca ars. Cum crezi că o să apar eu cu această marfă la secție?

— Simplu, întocmește un raport precum că traficanții ți-au scăpat, dar ai pus mâna pe narcotice. Toată lumea va fi mulțumită, te asigur.

— Bună idee, consimți Frost. Am să cresc din nou în ochii lor, datorită ție. Îți mulțumesc, prietene! Când voi ajunge șeful poliției metropolitane, am să-ți confer o diplomă de merit placată cu aur, mai destinse el atmosfera.

— Lasă-mă aici și fii pe fază în continuare! se prefăcu Lucky că nu-i ia gluma în seamă. N-ar fi exclus ca Spinrad să-ți telefoneze ca să îți ceară ajutorul. Ține-mă și pe mine la curent, în situația în care intervin noutăți. Și mulțumesc pentru ajutor. De-acum, ești complicele meu, pal…

•

Când constată halul în care arăta tovarășul său, sfrijitul realiză imediat că o mare nenorocire se abătuse asupra afacerii lui. Totuși, i se părea de neconceput. Cum putea fi posibil ca vreun pământean să-i învingă gorila?!

— Ce-i cu tine? întrebă, din cale-afară de contrariat. Unde-i marfa?

Abia atunci, Max se dezmetici și realiză că nu mai avea pachetul cu narcotice la subsuoară. În loc de răspuns la întrebările ce îi fuseseră puse, se deplasă la baie și își băgă capul sub duș. Din ușă, Spinrad continua să-l chestioneze, fără a primi însă vreun răspuns de la unealta lui.

— Ce s-a întâmplat, Max? Unde ai pus drogurile? Nu te juca cu mine, auzi!

Matahala tăcea în continuare, în cele din urmă oprind apa și ștergându-se cu un prosop imaculat. Când termină această operațiune, gazda observă că acesta era murdar complet, semn că fața nespălatului nu se întâlnise demult cu apa.

— Vorbești odată?

Cu mare greutate, Max reuși să întredeschidă ochii și își dădu drumul să cadă într-un fotoliu.

— Am fost atacat la tine în curte cu un spray paralizant.

— Și marfa?

— Nu o mai am.

— Ești nebuuun? Glumești, nu-i așa? Max, vino-ți în fire! Cine te-a atacat?

— Nici măcar n-am văzut câți erau; m-au luat pe nepregătite, răspunse acesta, neputincios.

— Hai cu mine! îi ceru Spinrad, repezindu-se afară, cu huiduma împletindu-se pe urmele lui.

Gazda cercetă locul agresiunii, dar nu găsi nicio urmă care să-i spună ceva despre agresori. Fierbea de mânie și îi venea să-l împuște chiar atunci pe idiot.

— Sunt un om distrus, îngăimă el. O asemenea gaură mă va duce la faliment. Am avut atâta încredere în tine, Max... Iar tu m-ai dezamăgit profund. Ce vei face acum, din ce vei trăi, căci eu nu te mai pot ajuta, în situația în care m-ai adus. Sunt falimentar...

Neputincioasă, matahala ridică din umeri, bălăbănindu-se pe picioare. Ar fi vrut să-i spună lui James că nu era vina lui și că o asemenea grozăvie se putea întâmpla oricui, dar știa că astfel și-ar fi enervat mai tare binefăcătorul. În concluzie, preferă să tacă.

— Ești un nenorocit, asta ești. Blestemată fie ziua în care te-am întâlnit și te-am luat de suflet, mutantule. Mai bine îți trăgeam un glonț în cap decât să te iau de suflet.

— De ce mă înjuri, James? îndrăzni cel apostrofat să întrebe, într-un târziu. Ți-am fost credincios atâția ani...

— Da, ca acum să mă aduci în sapă de lemn... Mi-e și scârbă să mă uit la tine, trădătorule.

— Atunci plec, făcu Max pe supăratul. N-o să mor eu de foame, adăugă el, cu o fărâmă de mândrie în glas.

Și îi întoarse spatele stăpânului pe care până mai adineauri îl considerase prieten.

•

Linda Rung se plimba prin fața hotelului din Madison, Wisconsin, la care tocmai se cazaseră niște turiști aflați în trecere spre lacul Michigan. Mulți bărbați, aflați în trecere prin orășelul lor, erau amatori de o distracție de o noapte în schimbul câtorva „verzișori”. Tocmai când încerca să se obișnuiască cu gândul că nici în acea zi nu avusese noroc, îl zări pe bărbatul mai în vârstă, cu părul alb, dar părând a avea o constituție fizică destul de robustă, de amorez întârziat.

— Cum te cheamă? o întrebă acesta fără nicio introducere.

Obișnuită cu astfel de abordări, blonda reacționă prompt, fără urmă de sfială în glas:

— Mi se spune Orgy, domnule. Aveți nevoie de o companie drăguță în această seară?

— Orgy, este o poreclă?

— Cam așa ceva.

— Eu vreau să știu numele tău adevărat, se arătă bătrânul nerăbdător.

— Dar ce, sunteți de la poliție? N-am făcut nimic care să atragă atenția organelor de ordine…

— Nu, draga mea – încercă el să o liniștească –, dar îmi place să știu cu cine am de-a face, asta-i tot. N-ai niciun motiv să te îngrijorezi.

— Oricum, puțin îmi pasă de copoii locali. Ceea ce mă deranjează la ei este că nu-mi plătesc serviciile niciodată, cu toate că le apreciază la modul superlativ. În rest, sunt băieți valabili, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Mă cheamă Linda Rung; parcă asta ați întrebat, nu?

— Și care e tariful tău? trecu bărbatul la afaceri.

— 50 de dolari o dată, 100 – toată noaptea. Altfel nu mă combin.

— Caron e numele meu și ai de la mine o „bătrână” în avans. Dacă îmi vei satisface așteptările, vei mai primi. Te aștept peste o oră la camera 203.

•

— Dean, tu joci la loterie? îl întrebă Lucky pe polițistul cu care se întâlnise pentru a bea câte o bere.

— Am jucat, dar mi-a trecut. N-am noroc la astfel de jocuri.

— Nu se știe niciodată. Sau poate că eu îți aduc noroc. Ce-ar fi să joci o sumă oarecare pe numerele pe care ți le voi sufla eu la ureche. Așa, ca să ne amuzăm. În caz că pierzi, am să te despăgubesc. Nu va trebui să mizezi o sumă importantă. Mai bine zis, un mizilic.

— N-am nimic împotrivă, dar nu înțeleg de ce vrei să faci asta, Lucky?

— În primul rând, țin să-ți reamintesc că te-ai mai îndoit de intuiția mea și altădată. În al doilea rând, eu n-am uitat că am o datorie față de tine. Și în al treilea – îmi ești simpatic. Vreau să te fac fericit încă o dată, dacă accepți faptul că distracția cu cele două fete te-a făcut să plutești prin nori fără a fi nevoit să te droghezi.

— Vorbești în dodii, Lucky, și asta mă pune în mare încurcătură. Eu nu te mai înțeleg absolut deloc, prietene.

— Atunci, las-o baltă! Mergem mâine la o agenție și gata. Vei vedea... Acum te-aș ruga să-mi dai numărul de telefon al lui Spinrad. Am de gând să-i mai bag un mort în casă. La figurat, desigur.

Destul de amuzat de modul de operare al amicului său, copoiul îi furnizează informația și asistă la următoarea convorbire telefonică:

— Te salut, colega! Nu întreba cine este la telefon, că n-ai să afli. Te-am sunat să-ți spun că complicele tău, Max, te cam duce cu prețul. Asta e... Treaba mea de unde știu. Important e că știu. Iar dacă vrei să te convingi și tu, ai putea să-i faci o vizită. Marfa e la el acasă, ascunsă sub pat. La cât e de imbecil Max ăsta al tău, un loc mai bun nici că putea găsi. Presupun că ai chei de la locuința lui. Nu-mi datorezi nimic pentru atâta lucru. Când va fi cazul, te voi anunța cum să te revanșezi. Dar asta numai dacă vei fi de acord. Eu nu te voi obliga în niciun fel. Exact, sunt îngerul tău păzitor.

Apoi închise receptorul și i se adresă lui Frost:

— Cred că va trebui să-mi dai drogurile alea cu împrumut, pentru încă vreo două zile.

— Dar de unde știi că nu le-am predat încă.

— Pur și simplu știu, răspunse Branigan, enigmatic.

— Devii pe zi ce trece tot mai ciudat, Lucky. În ce oi mai fi și tu amestecat...

•

La ora stabilită, Orgy ciocănea în ușa apartamentului cu numărul 203. După câteva secunde, Caron îi deschise și o pofti înăuntru, politicos nevoie mare.

— Îmi place că te-ai ținut de cuvânt și ai venit, o întâmpină bărbatul. Asemenea calități nu poți întâlni pe toate drumurile.

— Cum aș fi putut proceda altfel, mai ales că există perspectiva de a mai căpăta ceva bani. Eu nu sunt decât o prostituată care-și face meseria în mod cinstit. Și, că tot veni vorba, ce fel de preferințe sexuale aveți, domnule?

— Lasă asta și ia aminte la un lucru: nu vei mai căpăta „ceva bani”, ci foarte mulți bani, dacă te comporți cum se cuvine. Iar între cele două noțiuni e o mare diferență.

— Serios? se arătă Orgy din cale-afară de încântată. Și ce va trebui să fac pentru a merita acești „mulți bani”?

— Nu mare lucru, draga mea. Doar să mă ajuți să găsesc un prieten pe care-l caut demult. Din informațiile mele, știu că l-ai cunoscut de curând. Ați câștigat împreună o importantă sumă de bani la ruletă, iar el a plecat a doua zi la Philadelphia, dacă nu mă înșel.

— La Lucky vă referiți? Sigur sunteți prieteni, pentru că n-aș vrea să-i provoc vreun rău. S-a purtat atât de frumos cu mine…

— Nu numai prieteni, suntem aproape rude. Ce, nu mă crezi?

— Ba da, Caron – pot să-ți spun așa? –, te cred. Și eu ce aș putea să fac?

— Nimic altceva decât să mă însoțești la Philadelphia. Bineînțeles, toate cheltuielile, inclusiv întoarcerea ta acasă, le voi suporta eu. Iar în final vei primi de la mine, să spunem, 500 de dolari pe zi. Toată distracția nu va dura mai mult de o săptămână. Ce zici?

— Când plecăm? izbucni blonda, extrem de încântată la gândul unui asemenea câștig însemnat.

— Mâine dimineață. Rezervările la avion sunt deja făcute. Nu lua decât strictul necesar cu tine. Dacă vei avea nevoie de alte haine, îți voi cumpăra eu. Și uite aici taxa de 500 de dolari pentru ziua de mâine, ca să-i poți lăsa acasă. Te aștept de dimineață la ora 8:00. Nelămuriri?

— Doar o întrebare: nu dorești să vezi cât de bine mă pricep la arta amorului? Desigur, asta ar intra în prețul pe care l-ai achitat deja, nu cer nimic în plus. Sunt eu mai micuță de statură,

dar să știi că n-o să te dezamăgesc. Și, pe deasupra, sunt o fată modestă.

— Poate altădată, Linda, poate altădată, încercă el să nu pară prost crescut, știind că fetele din provincie au anumite standarde pe care mulți nu le pot înțelege. Acum sunt destul de obosit.

— Atunci, noapte bună și pe mâine, la ora pe care ai stabilit-o!

• Capitolul 9 •

— Uite cum va trebui să procedezi, Spinrad. Sună-l pe Max și dă-i o treabă oarecare, care să-i ia vreo oră.

— Ah, tot tu ești, îngerul meu păzitor?

— Chiar așa, confirmă Lucky, care luase pachetul cu stupefiante de la Dean Frost. Sunt convins că îți era dor de mine. Apropo, ce ai de gând să faci cu Max, după ce te vei convinge că prostul a vrut să te tragă pe sfoară?

— Îl aștept și mă socotesc cu el. Definitiv.

— Greșit. Îți iei marfa și taci din gură, până descopăr eu cu cine s-a înhăitat. Nu vrei să-i ai pe toți la dispoziție?

— Încep să cred că chiar ești îngerul meu păzitor. Am să te ascult, John Doe.

— Nu-mi mai spune așa, că nu-mi place.

— Scuză-mă!

— Bine, acum sună-ți gorila și dă-i drumul la treabă. Vezi că în ultima vreme, idiotul a început să fie cam bănuitor. Să nu strici totul.

— Nu-ți face griji. Te voi asculta întocmai.

După ce întrerupse convorbirea, Lucky porni motorul Fordului Mondeo și se deplasă înspre locuința lui Max. Pe drum cumpără un briceag cu multe utilități și îl introduse într-un buzunar de la pantaloni. Trebuia să stea la pândă până pleca acesta, apoi să intre în casă și să pună marfa sub patul acestuia. Lucru relativ simplu, pentru experiența acumulată în anii când fusese spărgător de meserie. Singura excepție o constituia faptul că acum nu avea să fure, ci să lase ceva în apartament. Ironia soartei.

Pentru câteva clipe, bărbatul se concentră asupra celui pe care-l pândea și reuși să vadă ce avea să urmeze. Max ieșea din imobil și o lua agale pe jos, fără a bănui ce i se pregătea.

Foarte bine, își spuse Lucky. Doar să nu mă trezesc cu Spinrad peste mine. Dar ținând cont că între cele domicilii este o distanță apreciabilă, nu văd cum ar reuși o asemenea performanță. Totuși, trebuie să mă mișc repede, asta e clar.

În acel moment zări matahala care pleca acolo unde-l trimisese prietenul său de o viață. Lucky nu riscă să fie recunoscut, chiar și după douăzeci de ani, așa că așteptă ca Max să se îndepărteze suficient. Apoi coborî din automobil și, cu pas sigur, se îndreptă spre obiectivul vizat. În doi timpi și trei

mișcări intră în casă, bucuros că încă nu-și pierduse dexteritatea de spărgător, dar trebui să se oprească pentru câteva secunde, înainte de a leșina din cauza mirosul pestilențial care domnea în apartament. Mai luă o gură de aer, prinse curaj și se avântă în căutarea patului. Deja, mizeria din casă nu-l mai impresiona din cauza duhorii, când găsi obiectul de mobilier căutat. Aruncă pachetul dedesubt și părăsi precipitat locuința, fără a uita să ferece ușa de la intrare în urma lui.

O oră și jumătate mai târziu, înainte de a se întâlni cu polițistul, Lucky îi telefonă lui Spinrad:

— Acum trebuie să fii tare mulțumit, partenere James, începu el.

— Probabil că m-ai urmărit când am „vizitat" casa lui Max, dar n-ai de unde să știi dacă am găsit marfa pe care o căutam.

— Aici te cam înșeli, dar asta n-are nicio importanță. Nu mă interesează marfa ta și nu intenționez să-ți cer parte. Așa că poți sta liniștit în această privință.

— Ceva tot trebuie să vrei tu de la mine…

— Așa e, însă n-a venit timpul să afli despre ce este vorba. Iar dacă încerci să sugerezi ceva care ar avea conotație sexuală, te avertizez de pe acum că sunt un heterosexual convins.

Cele câteva clipe de tăcere ale sfrijitului îl făcură pe Lucky să-și dea seama că acesta se afla în mare încurcătură. Spinrad realiză că „îngerul lui păzitor" știa mult prea multe despre el. Cu mult mai multe decât s-ar fi așteptat.

— Știi cam multe despre mine. Vreau să zic, pentru un străin, așa cum vrei tu să te consider. Mai bine mi-ai spune, ne-am cunoscut cândva?

— Le vei afla pe toate la timpul potrivit, ți-am mai zis. Deocamdată, nu uita ce mi-ai promis. Lasă-l în pace pe Max pentru încă o vreme. Nu-i da nimic de bănuit. Te-ai convins că dacă mergi pe mâna mea, ai numai de câștigat.

— Da, însă mă gândesc cu neliniște la ce îmi vei cere în schimbul ajutorului, atunci când va veni blestematul ăla de „timp potrivit" pe care-l tot invoci. Să nu mă coste mai mult decât marfă pe care am recuperat-o…

•

— La extragerea de duminică zici să joc? își întrebă Dean Frost prietenul.

— La orice extragere vrei tu, numai să-mi spui cam ce sumă de bani ți-ar fi necesară ca să-ți împlinești toate visurile.

Deoarece copoiul mai avea unele economii la bancă, pe care reușise să le strângă pe căi nu tocmai ortodoxe, își făcu repede o socoteală în gând, destul de amuzat de jocul lui Lucky.

La urma-urmei, n-am să mizez decât 15 dolari. Iar dacă nu iese nimic, îl pun pe amicul meu să facă cinste de 60 de dolari și tot îmi scot pârleala. Plus că-mi voi bate joc de intuiția aia a lui și am să râd până n-o să mai pot. Da' dacă voi câștiga?…

— Cred că o sută, două de mii de dolari este tot ceea ce-mi doresc, răspunse Frost, pe un ton cât se poate glumeț.

— Foarte bine, acum lasă-mă să mă concentrez câteva secunde.

Polițistul îi respectă dorința și Lucky rămase cu privirea ațintită în gol, vizualizând numerele ce aveau să iasă câștigătoare. La prima categorie premiul era de 1,5 milioane de dolari, iar la cea de-a doua de 325.000.

Perfect, își zise, am să-i dau unul dintre numere greșit și totul va fi în regulă. Astfel va avea mai puține necazuri.

Apoi își reveni la realitate, șoptindu-i polițistului numerele câștigătoare, mai puțin ultimul. Acesta depuse biletul și amândoi căzură de acord să se răcorească cu câte o bere rece ca gheața.

•

— Samy-boy, pun pariu că ți-a fost dor de mine și că te bucuri să mă revezi.

— În acest caz, ai toate șansele să pierzi prinsoarea.

Caron se afla într-un parc îngrijit și frumos înverzit, odihnindu-se pe o bancă. Alături de el era o făptură feminină, a cărei identitate Lucky nu o putu stabili. În jur, mame și servitoare plimbau copii în cărucioare sau de mână, unii mai năzdrăvani din categoria celor din urmă avântându-se pe pajiște, încercând să scape de sub tutelă.

— Te aștept, știi bine asta.

— Iar tu știi la fel de bine că n-o să mă grăbesc să vin.

— Ce faci, Samy, îmi citești gândurile?

— Doar la fel procedezi și tu de vreo două decenii, nu-i așa, ticălosule?

— Ai dreptate. Ai recunoscut-o pe fata în compania căreia mă aflu? Dacă nu, cu atât mai bine. Îți voi spune mai întâi ce am de

gând să fac cu ea. În primul rând îi voi da o groază de bani, ca să capete mai multă încredere în mine și să fie convinsă că îi doresc numai binele. Cu alte cuvinte, vreau s-o amăgesc. Pe urmă, o voi supune pedepsei pe care o aplicau pirații chinezi prizonierilor, în scopul de a afla de la ei tot felul de secrete. Numai că eu nu vreau să știu nimic de la ea. Eu de tine am nevoie. În realitate, doar mă voi distra.

— Să înțeleg că intenționezi să mă șantajezi cu o făptură pe care nici măcar nu o cunosc? Înseamnă că începi să dai dovadă de o mare naivitate,

— Nu-i chiar așa, dar stai, încă n-am terminat. Să-ți explic cum vine treaba cu pedeapsa asta. Este foarte interesantă. Am s-o bag undeva, într-o pivniță, dezbrăcată în pielea goală, dar nu pentru a-i provoca vreo răceală. În prima noapte va fi protagonista unui viol strașnic, care va dura câteva ore. Dar asta nu o va da gata, fiindcă fata e profesionistă, știi bine. Totuși, tratamentul respectiv nu o va face din cale-afară de fericită, te asigur, fiindcă îi voi recruta cu mare atenție pe violatori. Va fi o „faună” foarte interesantă.

Lucky începu să aibă o oarecare bănuială în legătură cu identitatea fetei, dar nu-l întrerupse pe Caron. Nu voia să-l stârnească mai tare.

— A doua zi – reluă bătrânul –, am să-i ciopârțesc un sân, având grijă, desigur, să nu piardă prea mult sânge. Se va afla în permanență sub supraveghere medicală, nu-ți face griji. Apoi va urma al doilea sân, în cazul în care nu apari între timp. În cea de-a treia zi, îi voi reteza o mână, un picior și așa mai departe, împiedicând-o să moară. Se va ruga de mine să-i curm suferințele, suprimând-o, însă nu îi voi face în ruptul capului acest hatâr. Ceea ce este extrem de important, Samy, tu vei asista la toate aceste operații chirurgicale, împreună cu mine. Și te vei distra pe cinste, te asigur. Ca ultim amănunt, îți mai spun că nefericita asta de față se numește Linda Rung, dar probabil că deja ți-ai dat seama despre cine e vorba. Și singura ei vinovăție, pentru tot ce va avea să pătimească, constă în faptul că a avut nesansa de a te cunoaște cândva. Acum mai ai impresia că m-a lovit naivitatea?

— Nici chiar tu, profesore, nu poți fi chiar atât de crud.

— Oare?!

Lucky nu mai insistă. Știa că bestia aceea cu două luminițe verzi în loc de ochi și o coamă leonină era în stare de orice. Și mai era convins că singura șansă de scăpare a lui Orgy era el, amantul de-o noapte de care se atașase nepermis de mult pentru meseria pe care o practica.

— Bine, Caron, am să vin mâine, așa cum mi-ai cerut, dar nu te atinge de ea. Atâta lucru poți să faci pentru mine.

— Eu mă gândeam că vei veni chiar acum, Lucky. Chiar acum…

— Nu fii absurd. Mai am câteva lucruri de rezolvat. Și-acum lasă-mă, că m-ai zăpăcit destul.

•

Cu un efort substanțial de concentrare, Samuel Branigan ieși din transă, constatând mulțumit că era capabil să scape de influența mentală a lui Caron, atunci când își dorea foarte mult acest lucru. Totuși, o durere devastatoare de cap îl făcu să se clatine spre camera de baie, pentru a face un duș. Era în aceeași măsură buimac și îngrijorat pentru soarta micuței Orgy. Ea nu avea nicio vină, decât aceea că se născuse fără de noroc.

Cu siguranță – își zise Lucky –, n-ar fi corect ca fata să moară din pricina mea. Nu merită să moară în chinuri, de mâna ticălosului acela, chiar dacă risc să fiu cobai pentru alți douăzeci de ani. Fie și cu acest risc…

— Epson, eu cred că am să plec pentru o vreme, zise Branigan amărât. A venit timpul.

— Bine, dar încă nu ai rezolvat problema cu poponarii. Renunți cumva?

— Nu, însă a intervenit ceva neprevăzut.

Și Lucky îi explică amicului său întreaga poveste cu Orgy și cu răpirea acesteia.

— N-am încotro, trebuie să mă duc la ei, chit că știu ce mă așteaptă. Probabil că ăsta este destinul meu, Epson. Și nu mă pot împotrivi destinului, decât într-o mică măsură. Înțelegi ce vreau să spun?

Fără a lua în seamă întrebarea amicului său, patronul căuta portițe de scăpare.

— N-ai putea apela la polițistul pe care ți l-ai făcut prieten, ca să te ajute. Sau la superiorii acestuia?

— Poliția n-are nicio putere în fața CIA, îl lămuri Branigan.

— Atunci, du-te la presă! N-ar fi chiar imposibil să găsești pe cineva care să te asculte și să te creadă. S-au mai întâmplat cazuri.

— Și până atunci, o vor omorî în chinuri pe Orgy, reflectă Lucky. N-aș putea trăi cu gândul că eu am fost asasinul ei moral, înțelegi? Asasinul ei moral…

În dimineața zile următoare, Samuel Branigan își dădu seama că trebuie să-și ia la revedere și de la amicul său, polițistul. Aprinse o țigară și, după ce sorbi o gură mare de cafea, îi telefonă acestuia:

— Dean, aș vrea să ne vedem, dacă ești disponibil. Am câteva lucruri de pus la punct cu tine.

— S-a întâmplat ceva, de mă suni atât de devreme, se impacientă copoiul. Asta nu-ți stătea în obicei.

— Nu e nimic grav, dar vreau să schimbăm vreo două vorbe. Și e urgent, dacă crezi că îți poți face puțin timp liber pentru mine.

— Sunt de serviciu, dar asta nu-i mare lucru. Ne putem vedea undeva în zona mea de patrulare. N-o să se dea vreo spargere tocmai acum pe la vreun magazin sau la vreo benzinărie. Iar planul la spart bănci, tâlharii și l-au făcut pe luna asta, glumi polițistul.

Peste mai puțin de o jumătate de oră se aflau într-o pizzerie, cu câte o porție zdravănă în față. Știind că timpul său e limitat, Lucky intră direct în subiect.

— În primul rând, voi începe cu rugămintea pe care o am la tine. Aș vrea să-i telefonezi sfrijitului de Spinrad și să-ți bați puțin joc de el. Spune-i, de exemplu, că l-ai văzut aseară pe Max în compania unor tipi dubioși sau ceva asemănător. Crezi că poți face asta pentru mine?

— Mai întrebi, reacționă Frost cu promptitudine, scoțându-și celularul din buzunar și formând numărul de telemobil al poponarului. Îmi face chiar plăcere, fiindcă știu că nu poate suferi să-l sun. Se teme că îi sunt înregistrate convorbirile, iar mie puțin îmi pasă de ce crede el.

— Și sunt înregistrate? întrebă Lucky, care se gândi că în atare situație, și viitorul amicului său ar putea fi compromis.

— Nu, din câte știu eu. Hai să rezolvăm chiar acum treaba asta și pe urmă discutăm mai departe, adăugă copoiul, după care avu loc următoarea convorbire:

— Eu sunt, nu te supăra. Am ceva să-ți comunic din nou și nu te pot vizita fiindcă am de executat o misiune.

— Spune repede, dar vorbește „pe nas”, că înțeleg eu despre ce-i vorba.

— Dar nu e nimic ultrasecret. Aseară l-am văzut pe amicul tău într-un bar rău famat, în compania a doi tipi extrem de ciudați. Și când spun „extrem de ciudați”, știu la ce mă refer.

— Îi cunoști? întrebă Spinrad, după câteva clipe de tăcere.

— Nu i-am văzut vreodată prin zonă. Dacă ar fi trecut pe aici, crede-mă că i-aș fi remarcat. Erau doi. Unul avea un belciug în nas, iar celălalt purta, legată la spate, o chică vopsită în roșu. Erau îmbrăcați în piele de culoare neagră și purtau tot felul de lanțuri agățate de ei. Îți spune ceva chestia asta? I-ai cunoscut cumva?

— Nu-i cunosc, răspunse sfrijitul, și polițistul fu convins că minciuna nu numai că prinsese, dar îl și întorsese pe dos pe traficantul de droguri.

Altfel spus, planul pus la cale de Lucky funcționa și de astă dată. Continuă:

— Eu te-am avertizat, pentru că n-aș vrea ca omul tău să se înhăiteze cu cine știe cine și să-mi creeze probleme. James, e bine să știi dinainte cu cine se adună. Asta pentru că, la o adică, în situația în care calcă pe bec, nu voi mai avea cum să-l ajut, dacă mă înțelegi ce vreau să spun…

— Înțeleg perfect. Asta-i tot?

— Da.

— Atunci, pe curând. Îți rămân dator.

Cu un zâmbet extrem de satisfăcut pe chip, copoiul întrerupse legătura și își privi amicul.

— Ți-a plăcut? vru el să afle părerea sinceră a lui Lucky. Am jucat bine sau am dat cu bâta-n baltă?

— A fost perfect, dar nu pot să te laud că ai fi putut ajunge un actor desăvârșit. Asta ca să nu-ți iei nasul la purtare, adăugă Branigan, după care râseră amândoi, omul legii fiind mult mai bine dispus decât partenerul său.

— Ce altceva am mai avea de rezolvat?

— Amice, cum știu că nu-ți face plăcere să discutăm cu cuvinte meșteșugite, am să-ți vorbesc pe șleau, ca și până acum. Eu voi pleca din Philadelphia, și o vreme nu ne vom mai putea întâlni. Nu știu cât timp am să lipsesc și nici măcar dacă

voi mai vedea vreodată America. Viitorul meu este foarte incert în această privință.

— Mă, tu vrei să mă lași fără câștigul la loterie – râse polițistul, încercând să nu ia vorbele celuilalt în serios – și nu știi cum să mă iei. Nu-ți face probleme, am mizat doar de dragul tău. N-am sperat niciodată că am să mă îmbogățesc în urma unei minuni și nu-ți voi purta pică. Dar pentru asta nu trebuie să pleci din Philadelphia, dragul meu.

— Nu înțelegi Dean. Și nu te condamn pentru asta. Câteodată, când mă gândesc la ceea ce se întâmplă, nici mie nu-mi vine să dau piept cu realitatea. Uite, îți voi da mai multe detalii, dar să nu mă întrebi din nou de unde știu cutare sau cutare lucru, fiindcă vei strica această ultimă întâlnire a noastră.

De astă dată, Frost îl privi cu mai multă seriozitate și se întunecă puțin la față, la gândul că prietenul său ar putea vorbi chiar foarte serios.

— Peste două zile, când se vor extrage numerele norocoase, tu vei fi unul dintre fericiții „săraci cu duhul”. Premiul cel mare va fi de 1,5 milioane de dolari, iar tu și alte patru persoane, clasându-vă pe locul secund, veți împărți 1,3 milioane de dolari.

— Adică, voi avea de încasat 325.000 de dolari, deveni Frost din nou bine dispus, acum fiind ferm convins că Lucky continua să glumească. Mă speriasem că vorbești serios.

— Exact, vorbesc cât se poate de serios. Ascultă-mă în continuare! Nu mă căuta ca să-mi mulțumești, pentru că nu vei reuși să afli unde sunt. Nici chiar eu nu voi știi. Mai rău, ai putea da și de bucluc din cauza asta. Totuși, în situația în care lucrurile vor merge așa cum îmi doresc eu, ne vom revedea. Am să te caut, nu-ți face probleme. Tot ce trebuie tu să faci e să aștepți și nimic mai mult. Promite-mi asta!

Fără niciun chef, dar luându-și în sfârșit amicul în serios, Frost îi făcu pe plac:

— Îți promit, acum spune mai departe.

— Când te-am întrebat de câți bani ai avea nevoie pentru a deveni un om fericit, mi-ai spus o sută de mii sau maximum două.

— Așa e.

— Uite ce te rog: să faci ce vrei cu banii pe care îi vei câștiga, dar în niciun caz să nu te atingi de suma de 125.000 de dolari.

Pe ăștia pune-i într-un cont separat, cu clauză de eliberare, și nu te atinge de ei.

— Lucky, ești din ce în ce mai ciudat. M-ai amețit de tot.

— Ascultă-mă cu atenție în continuare! Dacă într-un an de zile de la data extragerii nu mă întorc, poți scoate 50.000 din ei, ca să-i cheltui cum te taie capul. Și dacă nici în cel de-al doilea an nu-mi voi face apariția, poți rade și restul de 75.000.

— Dar de ce toate acestea, prietene?

— Pentru că nu vreau să te distrugi. Dacă eu aș fi aici și aș putea să te sfătuiesc, așa ceva n-ar fi posibil să se întâmple. Dar cum voi fi plecat... 200.000 îți sunt suficienți.

— De ce să mă distrug, cu atâția bani în buzunar? Doar nu crezi că am să mă apuc de droguri sau de mai știu eu ce...

— Dean, am să-ți spun o poveste adevărată. Toți cei care au câștigat bani cu nemiluita la asemenea jocuri, n-au știut cum să-i folosească și din acest motiv s-au nenorocit. Și-au părăsit partenerii de o viață, familiile, au trăit o perioadă în huzur și în final au sărăcit, nemaiputând s-o ia de la capăt pentru a trăi decent, după ce au fost putred de bogați. N-aș vrea să ai parte de o asemenea experiență, fiindcă cei mai mulți dintre aceștia ori au înnebunit, ori și-au pus capăt zilelor, ori au ajuns în cea mai cruntă mizerie.

— Lucky, ce-mi spui tu mă înspăimântă. Chiar e adevărat?

— În totalitate. Nemții, mai ai dracu', dându-și seama de pericolul care îi paște pe câștigătorii premiilor cele mari, au adoptat o strategie infailibilă, cel puțin până în acest moment. Când unul are un asemenea noroc, o bancă serioasă devine consilierul dar și cenzorul său. Nu-i dă niciun cent, dar îl întreabă: de câți bani ai nevoie? De 200.000? Pentru ce? Ca să-ți cumperi o vilă? Poftim banii! Mai vrei încă o sută de mii pentru o mașină de teren și una de piață? Poftim banii! Îți mai trebuie o casă de vacanță și o excursie la categoria lux în Caraibe? Nicio problemă! Vrei o rentă viageră rezonabilă? Se aprobă. Dar când omul cere fonduri pentru încă o mașină sau o altă excursie în același an, banca se opune. Stop, pentru anul ăsta îți ajunge! Dacă vrei să-ți schimbi automobilul, n-avem nimic împotrivă, dar mai întâi vei vinde unul dintre cele două. Înțelegi? Așa nu va ajunge niciodată un om care a fost simplu înainte, să-l apuce megalomania sau mania grandorii, cum vrei să-i zici, cumpărându-și mașini cu nemiluita. Unul din România, spre

exemplu, fără a câștiga la loto, dar făcând tot felul de afaceri dubioase, a ajuns să dețină pe numele său un parc auto de peste 600 de automobile. Ți se pare normal?

— Mie nu mi s-ar putea întâmpla așa ceva. Sunt un om cerebral. Îmi pare rău că încă n-ai ajuns să mă cunoști…

— Și ei erau normali înainte de a da de atâția bani. Tocmai asta e problema. Și totuși, a fost posibil să se schimbe. Acum înțelegi de ce ți-am cerut ce ți-am cerut?

— Vrei să mă protejezi, am înțeles. Și îți declar cu mâna pe inimă că îmi voi respecta cuvântul dat, în cazul în care voi câștiga banii aceia. Până atunci…

— … Dean, nu mai ai mult de așteptat, ai să vezi, îl întrerupse Branigan. Îi vei câștiga…

— Bine, atunci să trecem și peste acest punct fierbinte. Mai avem vreun cont de reglat?

— Niciunul, amice. Niciunul. Mă bucur că te-am cunoscut și sper din toată inima că vom avea ocazia să ne revedem.

— Cu siguranță, Lucky. Cu siguranță.

Bărbații se îmbrățișară, ochii amândurora umezindu-se din senin. Pentru că detesta despărțirile, Lucky zise:

— Eu plec, acum. Te las cu bine!

— Iar eu mai stau o vreme. Pe curând.

Branigan o luă pe jos spre parcarea unde își lăsase Fordul Mondeo închiriat. Între timp, Dean Frost achită consumația și se urcă în mașina pe care o abandonase – cum altfel – într-un loc nepermis, mult mai aproape de pizzerie. În continuare, rămânând la o distanță apreciabilă, îl urmări pe amicul său, gândindu-se:

Oare de ce o fac? Pentru că n-am încredere în el? Mai degrabă aș spune că vreau să văd încotro merge, să nu cumva să facă vreo prostie. După cum mi-a vorbit, ar putea avea profilul psihologic al unui sinucigaș. Poate că i-aș fi de ajutor. Mi se pare de neimaginat cât de mult m-am atașat de omul ăsta, într-un timp atât de scurt, mai reflectă Frost. Iar când mă gândesc că toți colegii mei mă consideră un tip nesociabil, mă bufnește râsul…

După zece minute de rulare, Dean își dădu seama că Lucky se îndrepta spre estul orașului.

Nu cumva o ia spre Washington? se întrebă el, la fel de neliniștit ca atunci când ascultase în pizzerie poveștile lui Lucky.

•

Conducând prudent și regulamentar, Branigan se apropia de ținta călătoriei sale, cu ajutorul unei hărți. La un moment dat simți o căldură ametitoare și realiză faptul că nemernicul de Caron voia din nou să-i transmită ceva. Știa foarte bine că îi promisese capitularea, dar nu în acel moment și în acel loc. Printr-un efort destul de mare de concentrare, reuși să-l expulzeze din mintea sa și își continuă neabătut drumul.

Opri în fața cimitirului, într-o parcare special amenajată și nici nu-i dădu prin cap să privească în oglinda retrovizoare, în care ar fi văzut o mașină de poliție staționată ceva mai încolo. Apoi o luă pe jos, liniștit, ca un pensionar care n-are nicio grijă.

Deodată, un frig inexplicabil îi intră în oase, aducându-i lui Lucky aminte de gerul pe care îl îndurase în codru, atunci când își spălase hainele, în drum spre Madison. Zâmbi, și senzația aceea dispăru instantaneu, la fel precum se instalase în mintea bărbatului. Începu să străbată nenumăratele alei, citind inscripțiile de pe cruci și trecând mereu mai departe, tot mai departe. Asta până când un simț pe care nu-l putu defini, îi îndrumă pașii spre o margine a cimitirului. La scurt timp, se opri în fața unei cruci și îngenunche.

De la o distanță apreciabilă, polițistul Dean Frost îi supraveghea fiecare mișcare, gata să intervină dacă ar fi fost cazul.

Pe crucea în fața căreia se oprise Lucky scria: „Pedro Cubanezul – înhumat din grija Primăriei și a prietenilor”. Cu ochii înlăcrimați, bărbatul mângâie pământul uscat, ascunse o hârtie de cincizeci de dolari în pământ și zise: să-ți fie țărâna ușoară, cioară! Ți-am dat un ban, poate ai nevoie dincolo.

Apoi se ridică și căută împrejur o cruce identică. Fără niciun efort își găsi propriul mormânt și, din acel moment, preț de două minute, întreaga lui existență i se derulă prin fața ochilor. Se văzu copil, cu tatăl său la vânat de rațe sălbatice, când trăsese pentru prima oară cu pușca. Apoi rememoră cum îl ucisese, fiind încă un copil, pe cel care intenționa să-i violeze mama. Îi veni să plângă pentru Samuel Branigan cel mort și, în același timp, să sară în sus de bucurie pentru că Lucky trăia. Pentru că Lucky încă trăia. Iar această nouă viață nu mai avea să i-o ia nimeni. Dar absolut nimeni, orice s-ar fi întâmplat și oricâți nevolnici va fi obligat să ucidă de atunci înainte.

Având acest legământ cu sine în creier, bărbatul se îndepărtă de cele două morminte, mult mai hotărât decât fusese la venire. El era Lucky și trebuia să-și ia în mâini propriul destin. Privea țintă înainte, gata să înfrunte pe oricine avea să-i stea în cale.

Puțin mai târziu, când polițistul se apropie de crucile sărăcăcioase și de locurile de veci neîngrijite, rămase perplex:

Samuel Branigan? Păi, Lucky așa mi-a spus că-l cheamă în realitate. Și eu ce trebuie să cred, că tot timpul cât am fost împreună am avut de-a face cu o stafie? Aiurea! Așa ceva nu există. Poate e unul a cărui identitate nu mai există.

După câteva minute bune de reflexie, Frost își mai spuse doar atât, înainte de a părăsi cimitirul de est:

Dacă mai și câștig la loterie, chiar că-mi pierd mințile…

• Capitolul 10 •

Ajuns la hotel, Lucky bău un pahar mare de whisky Jack Daniels, făcu un duș reconfortant, apoi își aprinse o țigară, se răstigni în fotoliu și începu să se concentreze. În mai puțin de un minut intră în legătură telepatică cu Caron, iar conversația începu:

— Ai făcut progrese, Samy-boy. Asta e bine pentru amândoi. Chiar foarte bine. Poți să mă soliciți atunci când ai nevoie de mine... Chestia asta făcea parte din planurile mele, dar o programasem pentru mai târziu. Oricum, e bine și așa, dacă ai luat-o înainte.

— Pe cuvântul tău că nu te deranjează acest progres?

— Pe cuvânt. Cuvânt? – ce... cuvânt imposibil!

— Lasă asta, spune-mi mai bine că nu te-ai atins de niciun fir de păr din capul lui Orgy.

— Nu m-am atins de niciun fir de păr din capul lui Orgy.

— Atunci e bine, putem continua discuția. Altfel... Unde trebuie să mă prezint? Sau, mai bine-zis, să-ți spun eu ce trebuie să faci, înainte de a mă vedea capitulat. Nu intuiești?

— Ba da, însă vreau s-o aud din gura ta.

— OK. Îi dai fetei toți banii promiși, apoi o pui în libertate. Se va descurca ea ca să ajungă acasă sau aiurea, unde o vrea să se ducă.

— Voi da dispoziții chiar acum în sensul ăsta, Lucky. De fapt, mă așteptam la o asemenea cerere. Indiferent de ce vei face tu, ne va fi extrem de simplu să punem din nou mâna pe ea și să o distrugem, dacă va fi cazul. Chiar să o și ciopârțim, dacă este nevoie. Să-i facem de petrecanie... definitiv.

— Și eu mă așteptam la o asemenea posibilitate, așa că voi juca foarte curat. Spune-mi unde trebuie să mă prezint și nu mai lungi vorba! Deja m-ai enervat, ticălosule.

O oră mai târziu, Lucky era preluat din fața hotelului în care se cazase de o negresă frumușică – dar cam masivă pentru gusturile lui – și un alb îmbrăcat la patru ace, având o mutră de dulău. Îl îmbarcară într-un Ford Transit, autospecială care câștigase în acel an titlul de Van of the year in Europe, și plecară spre o direcție necunoscută. În curând, Lucky își dădu seama că mai aveau puțin până la aeroportul JFK din Philadelphia.

Pe o pistă anexă îi aștepta un avion particular cu opt locuri, având motoarele pornite la ralanti. În afară de pilot se mai afla acolo încă un bodyguard înalt de doi metri, având o privire răutăcioasă. În clipa în care coborî din van, Lucky remarcă faptul că negresa de 1,80 m era înarmată cu o pușcă Magnum 300, asemănătoare celor de doborât urși. O armă care nu se potrivea deloc cu o femeie.

Caron își făcu apariția într-un Mercedes bleumarin, fiind însoțit de un moșulică mai în vârstă decât el, care avea o mutrișoară blajină de bunic iubitor. Șoferul le deschise ușile, iar cei doi coborâră.

— Ți-l prezint pe domnul Jo Marino, una dintre persoanele importante care aprobă fondurile pentru programul din care faci parte, Samy, încercă acesta să fie politicos. Și care le și supervizează, adăugă el în grabă, simțind că nu folosise formula cea mai potrivită de prezentare.

Dar cum Lucky abia catadicsi să-i arunce boss-ului o privire, Caron nu mai insistă, încercând, totuși, să fie curtenitor în continuare:

— Îmi dau seama că te frământi, amice, dar n-ar trebui să-ți faci atât de multe griji. La fel cum știu că te afli într-o situație fără ieșire… Dacă vei colabora cu noi, așa cum ne și așteptăm, vei vedea că totul va decurge conform planului și nu vei avea prea mult de suferit. La un moment dat, chiar că va trebui să ai încredere în mine. Nu te voi dezamăgi, crede-mă!

Branigan continuă să tacă, în timp ce își calcula în gând șansele pe care le avea de a scăpa de cei trei bodyguarzi și de profesorul Caron, ca apoi să ajungă înaintea acestora sau a altora la Orgy. Poate că ar fi reușit, printr-un foarte fericit concurs de împrejurări, să o găsească primul pe micuța blondă și să o salveze. Dar cum i-ar fi putut proteja în continuare pe Epson și Frost, despre care – mai mult ca sigur – CIA avea cunoștință? Așadar, șansele lui erau nule. În acel moment, gândurile îi fură spulberate de acel glas pe care ajunsese să-l considere de nesuportat:

— Ai idee de ce nu te-am capturat până acum, în ciuda tuturor presiunilor care au fost exercitate asupra mea? Să-ți spun eu! Unu, am vrut ca tu să fii cel care vine la mine, de unul singur. Și doi, m-am recompensat față de tine pentru faptul că, în noaptea accidentului acela stupid, mintea ta – pe care am

pătruns-o la momentul oportun – m-a avertizat asupra iminentului pericol ce mă păștea. Altfel, poate că acum aș fi fost mort de-a binelea și zăceam pe fundul Styxului. În acest moment suntem chit, Samy-boy. Nu ne mai datorăm nimic unul altuia.

Asta e bine de știut și de reținut, reflectă prizonierul, trecându-și o mână prin păr. Îl voi putea ucide fără remușcări, atunci când îi va suna ceasul. Dacă îi va suna…

Între timp, ajunseseră în aeronavă și pasagerii își ocupară locurile, Lucky continuând să rămână tăcut și renunțând să se mai gândească la ceva anume.

— Barbara, tu, ca o adevărată gardă de corp, vei sta lângă Samy, decretă Caron. Astfel, îi poți sări în ajutor, în situația în care are rău de înălțime.

Apoi dădu dispoziții celorlalți participanți la zbor, în legătură cu locurile pe care trebuiau să le ocupe, bineînțeles după ce îl invită pe Jo Marino să stea lângă pilot. Caron se așeză față-n față cu Branigan, pentru a-i putea studia orice mișcare sau reacție. Îi era teamă să nu se întâmple vreo catastrofă tocmai atunci.

Prizonierul închise ochii, în lipsă de altceva, și încercă să vizualizeze ce avea să urmeze. Fără mari eforturi, reuși să intre în transă.

După multe ore de zbor se aflau deasupra unui deșert și în curând aterizau pe pista unei baze militare, după toate aparențele – ultrasecretă. Coborâră din aparatul de zbor, iar el fu escortat într-o cameră fără ferestre, unde rămase doar în compania celei ce fusese numită Barbara și a lui Jo Marino. Bărbații se așezară de-o parte și de alta a unei mese masive, iar negresa rămase în picioare, gata pregătită, cu tot cu pușca ei de doborât urși.

— Înainte de a intra în ceea ce se numește „program intensiv de reabilitare”, am dorit să am o discuție particulară cu tine, Lucky, începu bătrânelul, pe un ton egal, dar care nu prevestea nimic bun.

Și cum captivul nu reacționa în vreun fel, rezumându-se doar la a privi ostentativ către femeia având în brațe acel Magnum înfiorător, Jo Marino continuă:

— Ea este… omul nostru, dacă pot spune așa, nu al lui Caron. Te-am adus aici ca să îți pun câteva întrebări delicate. În același

timp, îți pot da câteva răspunsuri, în măsura în care acest lucru poate fi posibil. Dacă nu ai de gând să vorbești, întrevederea noastră se va termina destul de repede. Iată și prima întrebare, la care te rog să-mi răspunzi cât se poate de sincer: ai de gând să colaborezi cu noi?

— În primul rând, cine sunteți voi și din ce fel de program fac eu parte? vru Lucky să știe mai întâi.

— Suntem o secțiune a CIA, iar acest program este unul secret, despre care știi deja câteva lucruri. Vrem să creăm spionul perfect; dar unul modern, nu un fel de James Bond al secolului trecut. Nu va trebui să ucizi sau să sari cu parașuta, punându-ți viața în pericol. Noi țintim mult mai departe. Datorită capacităților tale vei putea fi consilierul unor șefi de state, poate chiar președinte, vei asimila informații cu nemiluita, pe care noi le vom prelua telepatic, și așa mai departe. Capacitățile tale au fost evaluate, până acum, la superlativ. Așa cum probabil că ai aflat deja, valorezi mai mult decât greutatea ta în diamante și nu văd de ce aș încerca să-ți ascund asta.

— Atunci, răspunsul e unul singur și, probabil, cel la care te așteptai. Nu voi colabora cu voi. Dar asta n-are nicio importanță, nu-i așa? Tot veți face ce veți vrea cu mine.

Doar metalul rece al țevii pușții pe care Barbara i-o puse discret pe umăr, îl făcu pe Lucky să nu sară de gâtul boșorogului, pentru a-l sugruma chiar în acel moment.

— Ai dreptate, dar voiam să știm cum stăm. Totuși, aș dori să cunosc din ce motiv refuzi o colaborare, atâta vreme cât știi că n-ai alternativă? Ce motive ai?

— Sunt două. Primo, vreau să am libertatea de decizie, ca să spun nu ordinelor voastre, atunci când consider că este cazul. Și secundo – Caron.

— Îl vrei mort?

— Da, de mâna mea.

— Voi transmite aceste dorințe partenerilor mei.

— Iar Caron le va afla și el, penetrându-mi mintea, probabil în timpul somnului, deoarece treaz fiind, am început să mă pot împotrivi. Iar treaba asta îl deranjează al naibii de mult.

— Este foarte interesant ceea ce-mi spui, Lucky. Caron ne-a ascuns acest lucru, susținând că deține întregul control asupra ta. În concluzie, ne-a mințit, simțind că-i fuge pământul de sub picioare. Mă înșel cumva?

— Nu prea, Jo Marino, îi spuse Branigan pe nume, nu pentru că ar fi avut încredere în el, ci fiindcă se gândea că – în situația în care i-ar câștiga încrederea –, bătrânul i-ar putea fi cândva de ajutor.

— Pentru viitoarele două săptămâni, te vei afla sub stricta lui supraveghere – și a Barbarei, bineînțeles –, timp în care vom evalua atât cererile tale cât și posibilitățile lui Caron de a realiza ceea ce a promis. Pe urmă vom mai vorbi, dacă ai să vrei. Sub o formă sau alta, tot va trebui să colaborăm, Lucky. E atât în interesul tău, cât și al iubitei noastre țări. Iar spiritul nostru patriotic cunoscut pe întreaga planetă…

— … Știi ceva? Ia mai scutește-mă cu asemenea speculații ieftine, de doi bani! În asemenea situație, mă doare pe mine în fund de America, exact așa cum o doare pe doamna America de soarta mea. Și cu asta, basta! adăugă prizonierul, ridicându-se brusc și răsturnând scaunul pe care șezuse.

În ciuda așteptărilor sale, Barbara nu schiță nici cel mai mic gest pentru a interveni, semn că era un bun psiholog. Ea evaluase din timp posibilitatea ca subiectul să reacționeze încă o dată ceva mai violent și ajunsese la concluzia că reacția bărbatului – care se știa supravegheat cu ditamai pușca – nu putea pune în pericol viața superiorului.

— Pentru moment, asta-i tot, zise Jo Marino, îngândurat dar destul de liniștit. Poate că nu ne vom revedea prea curând, dar repet, Lucky, într-un fel sau în altul, tot va trebui să colaborăm. N-ai alternativă, ți-am mai spus-o. Iar eu îți pot fi prieten ori dușman. Ce alegi?

•

Era seara extragerii, când Dean Frost se afla în barul Cow Country al lui Epson. Polițistul „mirosise” că patronul îl cunoștea pe Lucky și cum acesta într-adevăr dispăruse, se gândise că n-ar fi rău să întreprindă ceva investigații discrete pe cont propriu.

Deși comandase un pahar de votcă, băutura lui preferată, copoiul se trezi în față cu o cupă de șampanie. Barmanul îl lămuri îndată despre ce era vorba:

— Domnul O’Leary a dorit să vă facă cinste.

Frost privi în direcția indicată de privirea acestuia și îl remarcă pe fostul sergent de stradă, îmbrăcat într-un sacou și cu papion la gât, așa cum îi plăcea lui să se poarte. Răspunse la gestul pensionarului, care ridicase cupa privind înspre el, consumă

băutura acidulată dintr-o înghițitură, după care depuse eforturi vizibile ca să nu râgâie. Nu-i vorbă, gustul era plăcut, însă el nu era obișnuit nici pe departe cu asemenea rafinamente.

Interesant trebuie să fie să-ți poți hali liniștit pensia, cu banii pe care i-ai pus de-o parte în timpul activității, se gândi Frost, în timp ce se îndrepta agale spre masa seniorului, care nu-și alesese încă o damă pentru acea noapte.

— Te salut, Steven!

— Ave! răspunse bătrânul, demonstrând că puțina latină cu care luase contact la viața lui nu fusese încă uitată.

— Pentru ce m-ai cinstit? întrebă tânărul, pe un ton prietenesc.

— Ca să mă recompensez față de serviciul pe care mi l-ai făcut acum câteva zile.

— Bine, da' în acest caz, eu ar trebui să te cinstesc, Steven.

— Explică-te!

— Datorită ție am ajuns să-l cunosc pe Lucky. Poate că ai să râzi, dar chiar dacă am fost foarte puțin timp împreună, îți pot garanta cu mâna pe inimă că este cel mai bun prieten pe care l-am avut în viața mea.

— Mă bucur că lucrurile au luat o asemenea întorsătură. Deci, v-ați cunoscut…

— Și încă cum…

— Dean, dar de ce vorbești despre el la timpul trecut?

— Pentru că a fost nevoit să plece și nimeni nu știe dacă se va mai întoarce vreodată.

— Cine, Lucky?

— Da, Samuel Branigan.

— Deci, ți-a vorbit și ție despre povestea lui?

— Care poveste, Steven? Care poveste?

Realizând că Dean Frost nu știe atât cât crezuse el în primă instanță, O'Leary bătu în retragere:

— O poveste ca orice poveste. Ceva cu fantome și alte bazaconii pe care eu nu am luat-o în seamă. Doar mă cunoști…

Apariția lui Epson întrerupse discuția celor doi. Înainte ca acesta să se apropie de masa lor, Frost îl întrebă pe O'Leary:

— Patronul și Lucky erau prieteni?

— Foarte buni prieteni.

Pensionarul mai comandă o sticlă de șampanie, invitându-l și pe Epson să li se alăture. Cum nu avea altceva mai bun de

făcut, acesta acceptă, deși acea băutură nu era pe gustul lui. Apoi, Steven le făcu cunoștință.

— Deci, Lucky a plecat, deschise vulpoiul de O'Leary o discuție care știa că pe Frost îl preocupa foarte mult.

— Da, a plecat, confirmă Epson, cu părere de rău în glas. Și nici măcar nu mi-a spus unde se duce, ori dacă se va mai întoarce în următorii… douăzeci de ani.

— Nici mie, se trezi Frost vorbind fără să vrea. Patroane – își aduse el brusc aminte –, n-ai vrea să-i spui barmanului să pună televizorul pe extragerea loto din această seară? Am mizat pe câteva numere și tare aș fi curios să văd ce o să iasă.

După câteva clipe de gândire, parcă intuind urmarea, Epson dădu ordinul necesar și barmanul se execută.

N-ar fi exclus ca Lucky să-și fi vârât coada în această extragere, ca să-l facă pe copoiul ăsta un om fericit, se gândi el.

• Capitolul 11 •

Celula lui Lucky nu semăna nici pe departe cu o cameră de spital, dar nici a hotel nu aducea. Patru camere de luat vederi erau amplasate în colțuri, iar două monitoare plate, cu diagonala de 60 cm, se aflau în fața unui pat dublu. În cei aproximativ 50 de metri pătrați se mai aflau boxe, un computer performant, DVD, peretele din dreapta fiind acoperit cu rafturi de cărți, dicționare și tot felul de manuale. O ușă indica locul în care se afla baia. Din fericire, acolo nu existau camere de filmat. Lucky mai dispunea de un birou, fotolii, frigider, dulap, bar și alte accesorii confortabile. Nicăieri nu era vreo fereastră.

Deocamdată, nu e chiar atât de rău pe cât m-am așteptat, se gândi el, făcând câțiva pași prin cameră.

Apoi, trecu în revistă conținutul bibliotecii, înregistrând în memorie, fără nici cea mai mică dificultate, fiecare titlu și autorul respectiv. Îi veni chef de un whisky și constată că are de unde alege. Țigări avea, de asemenea, la discreție, iar ventilația celulei era asigurată de un aparat care abia se auzea. Fumă și folosi telecomanda unuia dintre monitoare, căutând un canal TV de știri. Porni computerul, intră pe internetul care avea un acces limitat și puse Beatles în surdină.

O ambianță perfectă pentru o noapte de amor, își zise el cu amar, făcând haz de necaz.

Fără să vrea, gândurile i se îndreptară către Barbara, negresa cu un corp sculptural, doar cu vreo doi centimetrii mai puțin înaltă decât el. Aceasta avea un piept bine proporționat și Lucky putea pune pariu că țâțele ei erau foarte tari, din moment ce pectoralii proeminenți demonstrau că stătea bine cu musculatura. Cât despre fese... De asemenea, privind cu ochii minții fizionomia fetei, bărbatul remarcă faptul că aceasta era deosebit de plăcută, ba chiar frumoasă. Dar când se gândi la picioarele ei puternice și interminabile, Lucky se văzu nevoit să accepte că tare și-ar mai fi dorit o aventură cu ea. Din nefericire, scenaristul acestei detenții nu luase în calcul o atare eventualitate. Așa gândea Lucky în acel moment.

•

Mai puțin atent decât ar fi fost normal, Frost urmărea transmisiunea directă a extragerii loto, între două pahare de șampanie, pe care O'Leary le oferea cu mărinimie. Cel mai

curios era însă Epson care, intuind despre ce era vorba, nu se mai îndoi că Frost va câștiga. Problema era cât.

— Amice – zise el, după primele două extrageri –, nu ne spui și nouă ce numere ai jucat?

Trezit parcă brusc din somn, polițistul caută buletinul de joc și îl întinse pe masă, tocmai când era anunțat cel de-al treilea număr câștigător. Chefliii constatară cu o bucurie fără margini, că până atunci ieșiseră toate numerele copoiului. Veselia începu să se generalizeze în întreg barul.

— Dacă mai prinzi două, ești un om făcut, constată O'Leary, cel mai reținut dintre toți.

În fine, și cel de-al cincilea număr se dovedi exact cu buletinul polițistului în exercițiu și asistența începu să aplaude. Toți consumatorii de la acea oră luau parte, trup și suflet, la șansa vieții lui Frost.

— Dacă îți iese și ultimul număr, iei premiul cel mare de 1,5 milioane de dolari, remarcă un punkist întârziat, care se afla în compania unei blonde spălăcite. Va trebui să dai de băut, amice, ca să-i cheltuiești cu folos și să ai parte de ei.

— Îmi ajung cinci, zise Frost mai mult pentru sine, aducându-și aminte de predicțiile celui pe care-l considerase cel mai bun prieten până nu demult, când dispăruse fără urmă. Voi câștiga 325.000 de mii de dolari.

În ciuda acestei reușite, copoiul nu părea atât de bucuros pe cât s-ar fi cuvenit. În minte i se învălmășeau frânturi de fraze rostite de Lucky, amestecate cu propriile gânduri referitoare la logica elementară pe care o asimilase la cursurile Academiei de Poliție. Ceva nu-i ieșea la socoteală… Dacă avusese de-a face cu o fantomă, cum se făcea că Lucky era un vechi prieten de-al lui Epson, pe care-l cunoștea și O'Leary? Iar dacă era o persoană fizică în carne și oase, cum se făcea că amicul lui dispăruse fără urmă, în condiții atât de misterioase? Din această dilemă îl trezi vocea comentatoarei extragerii:

— Nu schimbați frecvența acestui canal de televiziune! În câteva momente, computerul central al jocului va anunța numărul câștigătorilor. Și-acum, reclamă.

Epson fu primul care se dezmetici:

— Ce faci, copoiule, dai de băut sau nu? Doar ești un om făcut…

Apoi îi spuse la ureche:

— Dacă n-ai destui bani la tine, te susțin eu, până îți ridici premiul.

— Ce-i plăcea lui Lucky să bea, de obicei? întrebă polițistul, care nu părea atât de extaziat ca restul consumatorilor, din cauza gândurilor ce nu-i dădeau pace.

— Pe vremuri, orice, răspunse Epson. Dar alea sunt vremuri demult apuse. Totuși, prefera ginul, dar când făcea cinste tuturor clienților mei, le oferea fiecăruia după preferințe. Și, fără a face vreo aluzie, nu-mi rămânea niciodată dator. Pe ochii mei!

— Atunci, băutură pentru toți! Fac cinste! Epson, uite cartea mea de debit. Iar dacă nu voi putea acoperi întreaga consumație, cheamă poliția! adăugă el, simțind că-i vine buna dispoziție.

Un chiot colectiv de bucurie străbătu stabilimentul, în vreme ce clienții făcură rând la bar, cu paharele în mâini, pentru a ușura misiunea barmanului. Ceva mai la o parte, patronul cel chel și spătos zise, ca pentru sine:

— Ca pe vremuri… exact ca pe vremuri…

Aflat la doi pași de el, pensionarul O'Leary îl susținu:

— Într-adevăr ca pe vremuri…

•

Trecuseră trei zile de când Lucky era prizonier într-o bază militară secretă, probabil din deșert. Fusese supus unei sumedenii de analize medicale, care nu-l deranjaseră din cale-afară, în comparație cu testele psihologice coordonate de Caron. În ceea ce o privea pe Barbara, aceasta părea mai mult dama lui de companie, decât o gardă de corp. Încerca să-l protejeze – poate mai mult decât ar fi trebuit –, susținându-l adesea chiar și moral, atunci când traversa anumite crize de personalitate.

— Lucky, tot ce e mai rău pentru tine, în situația în care te afli – îi spunea ea –, este să te enervezi și să-ți pierzi rațiunea. Gândește-te că șmecherul de Caron atât așteaptă. Numai așa poate pune stăpânire în totalitate pe mintea ta. Rămâi o ființă rațională, și vei avea numai de câștigat! Ai încredere în mine, fiindcă nu-ți vreau răul!

— Bine, dar îmi este al dracului de greu să fac ceea ce mă sfătuiești. Înțelegi, al dracului de greu…

— Ți-e greu? Stai, că supliciul încă n-a început. Deocamdată, te afli într-o fază preliminară. Să vezi mai încolo, când ți se va injecta serul acela… știi tu care…

Datorită comportamentului ei, care probabil fusese stabilit din timp de superiori, Barbara devenise pentru Lucky un fel de mană cerească. Pe lângă faptul că îi tempera nervii atunci când aceștia erau încordați la maximum, era o bună ascultătoare când bărbatul avea nevoie de un confesor, îl consola în clipele de slăbiciune și îl distra când era din cale-afară de iritat.

Noroc că n-am primit o educație rasistă, își zicea Lucky adesea, când aprecia prietenia frumoasei sale paze de corp. Altminteri, aș fi fost mult mai nefericit.

Ba mai mult, Barbara îi făcea și câte un masaj înainte de culcare, atunci când îl simțea prea tensionat. Iar dacă el îi mulțumea, recunoscător, se rezuma la a-i spune că efortul ei făcea parte din atribuțiile de serviciu. Asta până într-o noapte când, după ce ațipise în mâinile ei puternice care îl masaseră, Lucky auzi la ureche, ca prin vis, niște vorbe neașteptate: „Mai prefă-te că dormi încă cinci minute, apoi du-te la baie. Te voi aștepta acolo”. Ai grijă, camerele de luat vederi sunt și în infraroșu.

•

Primul gând al lui Dean Frost, după patru zile, când intră în posesia premiului câștigat, fu să depună suma de 125.000 de dolari într-un cont separat, cu clauzele pe care i le ceruse Lucky. Din acel moment, nu se mai putea atinge de bani decât în următorii doi ani, în tranșe de 50 și 75 de mii de dolari. Între timp, ajunsese un client fidel al barului Cow Country, patronat de Epson cel spătos și chel.

Într-una dintre seri, îl invită pe proprietar la o discuție, dar acesta se eschivă din start, intuind cam ce ar vrea să știe copoiul de la el.

— Epson, nu te juca cu mine! îl somă Frost, pe un ton imperativ. Nu-ți cer să stai la masa mea din poziția oficială pe care o am, ci ca bun prieten al lui Lucky. Iar dacă mă refuzi, să știi că ne batem, ce mama dracu’!

— Ia-o ușurel, amice! îl temperă burtosul. Te afli pe teren străin și s-ar putea s-o încasezi, cât ești tu de polițist.

— Chiar ești greu de cap? Tocmai îți spuneam că această calitate oficială a mea n-are nici o legătură cu discuția noastră.

— Asta înseamnă că putem să te batem fără probleme…

— Exact, și mai înseamnă că vreau să stau de vorbă cu tine cu orice risc, din poziția de prieten al lui Lucky. Nu te-ai gândit nicio secundă că ar putea avea nevoie de ajutorul nostru?

— N-are. Sau, mai bine zis, ajutorul de care are el nevoie, nu i-l putem da noi.

— Hai, așază-te, și să vorbim pe îndelete. De fapt, despre ce este vorba, Epson?

Patronul se mai înmuie puțin, luă loc, însă nu părea deloc convins să vorbească.

— Nu știu dacă lui Lucky i-ar conveni că stau la taclale cu tine și nici nu-i pot cere consimțământul, îi explică Epson, în cele din urmă, natura reținerilor sale. E o problemă care îmi depășește competența, dacă vrei să-ți explic în termeni cu care ești mai familiarizat.

— În acest caz – îl întrerupse copoiul Frost –, să-ți spun ce știu eu, iar tu să-mi mai dai unele detalii. Așa vrei?

Barmanul ceru două pahare de gin tonic, pentru a avea timp să reflecteze la propunerea ce i se făcuse. Era clar că nu-l putea plimba pe polițist cu vorba, la infinit. Nu știa ce să facă pentru a ieși din acea încurcătură.

— Nu sunt de acord. Cel mult, îți voi spune când ai dreptate și când greșești. Concluziile le vei trage de unul singur.

— E bine și așa.

— Atunci, dă-i drumul!

— Lucky voia să se răzbune pe doi mici traficanți de droguri, care i-au omorât în trecut un prieten. Corect?

— Corect.

— Mi-a dat cinci numere exacte, pentru extragerea loto de duminică, cu toate că le știa pe toate șase.

— Corect.

— E un om foarte bogat.

— Incorect.

— Dar ar putea fi, dacă și-ar dori-o.

— Corect.

— Are niște premoniții ciudate din cale-afară de ciudate.

— Corect.

După o scurtă pauză, timp în care luă o gură de gin, Dean Frost continuă.

— Samuel Branigan, a murit înainte de a împlini vârsta de 29 de ani.

— Incorect. Samuel Branigan este în viață. Încă.

— Reformulez: mormântul lui Samuel Branigan se află în cimitirul de est.

— Corect!

— A fost înmormântat din „grija primăriei și a prietenilor” acum douăzeci de ani.

— Corect.

— Dar el se află încă în viață.

— Corect.

— Și câți ani are acum? mai întrebă Frost, după ce făcu o socoteală care îl puse în dificultate.

La această ultimă întrebare, spre disperarea lui, nu mai primi vreun răspuns.

• Capitolul 12 •

Lucky procedă întocmai cum îi ceruse Barbara, gândindu-se:

Nu mă cheamă ea la baie ca să mă ia la bumbăceală. Și cum n-are pușcociul acela la ea, n-ar fi exclus s-o dovedesc. Nu și-ar asuma un asemenea risc doar ca să mă bată. Deci, varianta asta nu merge. Mai rămân alte două. Vrea să-mi comunice un secret, o taină sau ceva asemănător. Dar ar fi putut s-o facă și dacă îmi șoptea ce trebuia să aflu la ureche. E drept, stârnea curiozitatea supraveghetorilor înregistrărilor video, dar ar fi găsit ea o șmecherie ca să iasă din impas. Sau nu. Mai rămâne o a treia variantă: vrea să mi-o tragă. Iar în acest ultim caz, nu știu ce am să mă fac…

În camera de baie, lumina era stinsă și nu se putea distinge absolut nimic. Lucky păși înăuntru, cu o mică teamă strecurată în suflet și închise ușa după el. Ar fi putut să vizualizeze mai devreme ceea ce avea să urmeze, dar știuse că astfel ar fi stricat tot farmecul întâlnirii. Și cum cel de-al șaselea sau al șaptelea simț al său nu-l avertizase că-l păștea vreun pericol, nu avusese niciun motiv să se îngrijoreze.

— Unde ești? întrebă Lucky, venindu-i să zâmbească.

Chiar dacă ar fi fost o mică luminiță în baie, tot n-ar fi distins-o, pentru că fata era neagră. Poate doar albul ochilor să fi ieșit în evidență.

— Să vorbim cât mai puțin și să nu facem zgomote, veni răspunsul ei de undeva din față. Dezbracă-te de pijama și apropie-te!

Deci, despre asta era vorba, își zise bărbatul cu bucurie. Era și timpul.

În vreme ce se dezbrăca, simți cum organul său intră în funcțiune. Nu mai avusese o femeie de culoare de peste douăzeci de ani. Și, oricum, niciuna atât de frumoasă și bine… construită precum Barbara.

Păși înainte, apoi încă o dată.

— Pstt făcu, înainte de a păși a treia oară.

Când termină acest ultim gest, simți o ușoară atingere pe umărul drept, apoi corpul ei care se lipi de al lui de sus până jos. Trupul gol-goluț al femeii era atât de provocator, încât Lucky trebui să recunoască sincer că ar fi dat orice ca să o aibă atunci și acolo. Țâțele ei puternice se striviră de bună voie de bustul bărbatului, făcându-l pe acesta fericit peste măsură.

Ea îl îmbrățișă, lipindu-se și mai tare de el. În vreme ce Lucky îi lua fesele în mâini, adulmecă parfumul pe care deja îl cunoștea. Apoi o sărută lung pe gură, simțind o poftă nebună să ejaculeze chiar în acel moment și în acea poziție pe abdomenul ei.

Parcă citindu-i gândurile, negresa îl îndepărtă puțin, dar nu de tot, astfel încât el să-i poată cerceta sânii.

Lucky renunță repede la a-i mângâia și a-i masa, aruncându-se cu gura asupra lor, într-un atac susținut.

— Poți să te înfrupți din ei, dacă vrei, îi șopti Barbara la ureche, stârnindu-l încă și mai mult. Dar nu face zgomot.

Înăbușindu-și un geamăt de plăcere, bărbatul își înfipse dinții în sfârcuri și îi mușcă cu delicatețe. Aveau un gust de ciocolată amară, ca de altfel întreaga piele a… ciocolatiei negrese.

După două minute de dezmierdări, interval în care Lucky își mai temperase puțin elanul, simți că fesele fetei încep să trepideze, zvâcnind din când în când înainte. Era clar, venise momentul propice pentru a-și face loc între picioarele ei. Pe pipăite, îi căută intimitatea și constată că nu se înșelase.

Barbara se așeză cu fundul pe marginea căzii, puse un picior pe peretele de vizavi și îl îndemnă să se apropie. Apoi, îl propti și pe celălalt în același mod, arestându-și prizonierul între picioare.

Frumoasă captivitate, se gândi el, bâjbâind pentru a pătrunde în intrarea ei de taină.

Lucru care se dovedi extrem de facil, un singur murmur scăpând din buzele gărzii de corp. Cu o încetineală bine studiată, bărbatul începu să avanseze, iar când ajunse la capăt, se retrase în același tempo. După cinci asemenea procedee, Barbara transpirase deja din pricina încordării. În cele din urmă, îl prinse de fese cu o mână, trăgându-l spre ea mai mult. Și mai mult. Apoi, din câteva mișcări de bazin, îl făcu să înțeleagă că o vrea mai repede. Iar Lucky i-o dădu…

Cum ritmul penetrărilor deveni unul normal, fata se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu ambele mâini de cealaltă margine a căzii. În acest mod, îi oferea bărbatului care îi provoca plăcere sânii ei de neasemuit.

Lucky aprecie noua poziție cu bucurie și începu să împingă mai tare, trecând la masarea țâțelor, pe care apoi le mușcă, înfometat. Era sigur, cu asemenea iapă în călduri, partida nu

putea dura prea mult. Oricât s-ar fi concentrat, eforturile sale ar fi fost lipsite de sens. Și atunci, începu s-o izbească pe Barbara cu putere, dar fata se ținea tare, așa cum de altfel Lucky se și așteptase. La un moment dat, parcă auzise o șoaptă, ceva de genul „Așa!!!”, dar nu dăduse vreo importanță acestei impresii, continuând bucuros treaba pe care o avea de dus la capăt.

În clipa în care simți că vintrele îi iau foc, își temperă puțin ritmul, dar încercă să intre și mai mult între picioarele negresei, a cărei intimitate era extrem de primitoare. Prăvălit peste țâțele ei, cu gura alergând de la un sfârc la celălalt, Lucky ejaculă cu convulsii, în același timp cu partenera lui nevăzută, care, desigur, nu se afla la prima juisare din acea noapte. Apoi, ea se îndreptă puțin și, drept mulțumire, îi sărută umerii și ceafa cu buzele uscate ca ale unei femei ce tocmai a născut.

Când bărbatul se relaxă și se extrase din ea, fata i-o luă în mână și începu să i-o șteargă cu un prosop umed, ceea ce demonstra că pregătise terenul cu minuțiozitate. Chiar dacă locul în care făcuseră sex nu era cel mai comod din lume, Lucky trebui să recunoască faptul că nu va uita niciodată acea partidă. Ceea ce nu bănuia el în acel moment, era că amorul încă nu se încheiase.

•

— Te-am chemat ca să ne spui cum evoluează ședințele de hipnoză, Caron, începu Jo Marino.

Cei trei bărbați cu fețe dure îl priveau pe șeful Programului Lucky cu șase ochi care nu prevesteau nimic bun.

— Concret.

— În general, bine, răspunse Caron, destul de sigur pe sine.

— Ăsta nu e un răspuns mulțumitor, vorbi un altul.

— Din clipa în care îi vom administra serul acela îmbunătățit, lucrurile vor evolua de la bine la foarte bine, veți vedea.

— Și dacă nu se va întâmpla asta?

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă subiectul intră din nou în comă sau, și mai rău, sucombează.

— Este un risc calculat. Oricum, în situația în care nu va corespunde, tot nu vom mai avea ce face cu el.

— Asta e doar părerea ta, profesore, îl avertiză Jo Marino. Doar părerea ta…

— Și ce să înțeleg eu de aici?

— Că avem un plan de rezervă.

— Planul B, întări un altul spusele ultimului vorbitor.

Amuțit dintr-o dată, Caron reflectă câteva clipe la următoarea replică – de fapt o întrebare –, pe care o formulă în cele din urmă:

— Iar acest Plan B mă exclude?

— Ai intuit bine.

După atâția ani de muncă… izbucni Caron în sinea lui. După cât am făcut pentru ei, numai ca să pun la punct Programul Lucky… Iar acum, vor să-mi dea cu piciorul și să mă înlăture… Așa ceva nu se va întâmpla. Nu poate să se întâmple.

Ascunzându-și gândurile, zise:

— Dar mai sunt câteva zile, vreo patru, până când expiră cele două săptămâni pe care mi le-ați acordat.

— Așa e, și nu ți le vom lua. Mai încearcă, dar fii cu băgare de seamă. Vei fi controlat în permanență și, la prima mișcare dubioasă, Barbara îți va suci gâtul fără nicio somație. Acestea sunt instrucțiunile ei.

Așa, deci… urlă orgoliul lui Caron. Lasă, că mai întâi îi voi veni ei de petrecanie, ca să nu-mi asum cine știe ce riscuri inutile. O să vedeți că vă va plăcea surpriza mea. Am să vă bat exact cu armele voastre. La fel ca la sanatoriul din Tonawaba Creek care, nu știu de ce, a sărit subit în aer. Ha, ha, ha! mai râse profesorul în sinea lui, înainte de a rosti:

— Dacă așa ați stabilit, pentru mine lucrurile sunt cât se poate de clare. Mă voi conforma și voi face tot posibilul ca să obțin ceea ce doriți, în zilele care mi-au mai rămas la dispoziție.

— În acest caz, întrevederea noastră s-a încheiat, decretă Jo Marino.

•

Barbara își făcu și ea o sumară toaletă, se ridică de pe mărginea căzii și se lipi din nou de el. Și cum între timp buzele i se umeziseră, Lucky le sărută pe întuneric cu mai multă patimă decât dacă ar fi fost lumină. Apoi, fata se desprinse de el și îl îndemnă să se așeze pe marginea căzii. Intuind urmarea, chiar speriindu-se puțin de ea, bărbatul zâmbi, aducându-și aminte de o comedie cu Eddie Murphy, „Locuri schimbate“, pe care o văzuse de curând.

Acum, chiar că îmi pare rău pentru că nu o să văd cum mi-o înghite, regretă Lucky, când negresa se așeză în genunchi și i-o alintă cu gura, pentru a i-o readuce la viață.

Într-un interval de timp mai scurt decât și-ar fi putut el imagina, Barbara îl aduse într-o stare de erecție identică cu prima.

Oare ce-mi faci tu acolo, draga mea de reușești asemenea performanțe supranaturale? se întrebă el în gând. Vocea sângelui și a străbunilor tăi a început să-ți gâlgâie în vene? Ai de gând să mă devorezi sau ce?

Fără a-i păsa de gândurile bărbatului cu care se desfăta după bunul plac, Barbara executa o felație de mare clasă și, cu toate că își atinsese scopul principal de a-l excita, tot nu renunța la eforturile ei.

Ceea ce denota că adora acel procedeu din toate punctele de vedere.

Lucky își făcu socoteala și ajunse la concluzia că o gură primitoare precum cea a negresei mai putea găsi, nu însă și un trup asemănător. De aceea, hotărî că tot un coit clasic era ceea ce își dorea mai mult și i-o scoase fetei din gură. Apoi, o făcu prin gesturi să stea locului, bâjbâind după halatele și prosoapele de baie. Le așternu pe jos cum putu, se întinse pe el și o trase pe Barbara deasupra, dorind să-i zică:

— Și-acum, dansează, târfa mea mică. Ba nu, târfa mea mare. N-am să te văd, dar am să te intuiesc, nu-ți face griji! Nu vei trece neobservată.

Cu toate simțurile încordate la maximum, fata începu să urce și să coboare, călare pe Lucky, stârnindu-i acestuia senzații de vis. El o prinse de sfârcuri pentru a-i controla cât de cât mișcările, apoi i le roti în ambele sensuri, închipuindu-și că le mușcă și le suge în același timp. La o vreme, îi abandonă țâțele și îi cercetă cu degetele întregul trup de abanos, admirându-i suplețea și elasticitatea mușchilor. Fără doar și poate, Barbara întrunea calitățile unui jokeu de clasă. Dar înainte de toate, fesele ei erau cele mai plăcute la pipăit, desigur, după pieptul acela zburdalnic și totuși ferm precum o platoșă de cavaler medieval.

Simțind pentru o vreme mai îndelungată, admirația pe care bărbatul de sub ea o avea pentru fundul ei, negresa avansă, pentru a fi mai aproape de el. Apoi îi luă mâna și îl ghidonă

astfel încât unul dintre degete lui să îi ajungă în anus. El înțelese repede ce-și dorea fata, pătrunzând delicat acel loc strâmt și înfierbântat. Din acea clipă, mișcările de sus în jos și chiar rotative ale fetei deveniră mai lente, spre bucuria lui Lucky, care își imagină că astfel competiția lor erotică va dura mai mult. Lucru care se dovedi a nu fi tocmai exact.

Barbara se aplecă în față, etalându-și țâțele în dreptul gurii lui, apoi îl îndemnă să-și introducă degetul mai adânc între fesele ei. Începând din acel moment, trupul ei prinse a executa un dans drăcesc, pe care bărbatul îl asemui cu mișcările dezordonate și totuși atât de calculate ale negreselor din cine știe ce trib african, ce dansează în jurul focului în ritmul tobelor. Și nu era departe de adevăr. Paza lui de corp executa de fapt un ritual, numai de ea știut, prin care se dăruia bărbatului pe de-a-ntregul, dar și spre propria plăcere.

Cu mâna rămasă liberă, Lucky nu mai contenea să-i mângâie pielea bine întinsă pe trup, în vreme ce mușca la greu din sfârcurile aflate în dreptul gurii lui. În ritmul pe care i-l impusese, Barbara i le dădea pe rând și mai mult ca sigur că nu reușise să țină socoteala juisărilor pe care le trăise până atunci. Dar ultima avea să fie mai puternică decât toate.

Parcă săturându-se de atâta zbânțuială, Lucky își extrase încetișor degetul din plăcuta captivitate în care acesta fusese ținut și o prinse cu putere de sâni; cu ambele mâini. Din această poziție începu să-i controleze mișcările, avântându-se și el în sus, pentru a ajunge cât mai adânc în ea. Dar cum rezultatele înregistrate nu se dovediră a fi cele scontate, o prinse de mijloc și o coordonă mai bine, în vederea fericitului final care era extrem de aproape.

Negresa înregistră fiecare gest al prizonierului ei și îi ținu isonul, lăsându-se condusă spre satisfacția supremă. Deodată, ajunsă la capătul răbdării, se îndreptă, lăsă capul pe spate și începu să juiseze înfiorată de plăcere. Rămas oarecum în urmă, Lucky nu abandonă competiția, ci dimpotrivă. Cu un aplomb de care se știa în stare, însă pe care nu-l mai utilizase de ceva vreme, bărbatul se avânta în pântecele Barbarei fără pic de milă, sentiment de care ea în niciun caz nu avea nevoie în acele momente de fericire. Plăcerea negresei se termină exact în clipa în care cea a lui Lucky se declanșă, dar nici măcar acest amănunt – destul de semnificativ, în condiții normale – nu o făcu

să se oprească. Așadar, își continuă ritualul cu aceeași abnegație de femeie care știe ce vrea de la viață.

Prelung, foarte prelung, bărbatul ejaculă cu dinții încleștați atât de tare, încât maxilarele începură să-i pocnească. Cu greu reușea să-și reprime instinctul de a urla cât îl țineau bojocii, și totuși o făcu cu un stoicism demn de invidiat.

Când termină, rămânând pe poziție, Lucky o îndemnă pe Barbara să se plimbe pe abdomenul lui în sus și în jos de câteva ori, iar ea înțelese imediat ceea ce i se cerea. Și o făcu cu măiestrie, din ce în ce mai lent, până când el reuși să elimine tot aerul… care i se îngrămădise în plămâni și să inspire adânc, semn că nebunia lor amoroasă luase sfârșit. Pentru moment.

• Capitolul 13 •

De astă dată, cu toate că ședea pe un scaun și nu avea nici cea mai mică intenție de a sări la bătaie, țeava pușții Barbarei se odihnea pe umărul lui, creându-i o senzație care n-avea nicio legătură cu plăcerea. Cu toate acestea, aprecie faptul că metalul rece abia îi atingea pielea (el fiind îmbrăcat doar într-un maiou), ceea ce însemna că negresa avea grijă ca el să se simtă cât mai confortabil cu putință. În concluzie, nu uitase acea parte a nopții în care își făcuseră de cap în camera de baie.

Ceva mai încolo, trei scaune cu câte un pupitru în față așteptau să fie ocupate.

După toate probabilitățile – reflectă Lucky –, va avea loc o nouă evaluare. Iar cel evaluat voi fi eu, nimeni altul. Nu știu dacă mi-ar plăcea să mă aflu în locul lor; dar nici în poziția de față nu mă simt prea confortabil.

Trase cu coada ochiului la paza sa de corp și își continuă seria gândurilor:

Tot mai bine era acum câteva ore, când eram călărit de iapa asta neagră, pe chipul căreia nu se mișcă nici măcar un mușchi atunci când îmi înfig privirea în ochii ei mari și dornici de noi aventuri.

În încăpere își făcură apariția trei personaje care, după toate probabilitățile, păreau a fi responsabilii programului în care era inclus subiectul aflat în paza Barbarei. Se așezară, iar unul – pe care prizonierul îl identifică drept Jo Marino – începu să vorbească. Pentru Lucky, nu conta care dintre ei o făcea, deoarece, indiferent de situație, n-avea de gând să-i solicite vreunuia dintre ei să-i fie naș.

— Ai „văzut” deja de ce te-am chemat?

— N-am avut vreme, dar o pot face acum, dacă este cazul. Asta ca să vedeți că sunt un bun colaborator, așa cum v-am promis.

— Nu e nevoie. Te-am chemat ca să iei parte la o nouă evaluare, după cum observi, în absența profesorului Caron. Avem un anumit scop bine definit.

— Nu trebuia să precizați, fiindcă era lesne de înțeles. Presupun că nu vreți să-mi cereți informații despre cum se sparge seiful unei bănci sau o amărâtă de yală chinezească.

— Exact. Știi că peste câteva zile urmează să ți se injecteze serul acela îmbunătățit – după cum vrea Caron să ne facă să credem –, iar asta implică anumite riscuri din partea noastră.

— Aiurea, eu sunt cel ce voi fi înțepat, nu voi…

— Lasă asta, interveni alt vorbitor, ușor iritat. Aici nu este vorba despre înțepături, ci despre ceva mult mai important. Și când e vorba despre bani, foarte mulți bani, toate amănuntele sunt fantastic de importante. Noi vorbeam despre niște riscuri și de aceea, facem apel la sinceritatea ta. De asemenea, și noi ți-o vom oferi pe a noastră.

— M-aș mira…

— Te vei convinge. Există o mare doză de risc ca, în urma injectării acelui ser, să ajungi din nou în comă, ori chiar îngeraș.

— În prima variantă, din partea mea n-ar fi nicio problemă. Cum nu-mi place defel timpul în care m-am trezit, prefer să mai fac nani două decenii, între timp, unii mai mor, alții le iau locul și așa mai departe. Dar care ar fi șansele de reușită, fiindcă bănuiesc că asta ar fi problema.

— După evaluările noastre, aproximativ 50-50%.

— Păi, atunci stăm bine. Dacă am 50% șanse să trăiesc total sub controlul lui Caron, la care se adaugă alte 25% șanse să ajung în comă pentru încă douăzeci de ani, asta înseamnă că am 75% șanse să supraviețuiesc. De ce nu-i dați drumul și vă mai pierdeți vremea, discutând cu mine?

— Fiindcă nu suntem mulțumiți defel cu aceste procente.

— Și aveți un plan B?

Cei trei se uitară unii la alții, ferm convinși că Lucky își folosise capacitățile pentru a le cunoaște intențiile. Ceea ce nu era deloc adevărat. Nu pentru că subiectul nu și-ar fi dorit acest lucru, ci fiindcă, pur și simplu, nu se gândise la asta.

— Da, îl avem.

— Însă mai trebuie îmbunătățit, interveni alt guler alb.

— Și de ce nu o faceți?

— Fiindcă avem nevoie de ajutorul tău.

— Hopa! râse Lucky, s-au schimbat rolurile? Vă strânge cineva de momițe și nu știți cum să vi le eliberați. Prieteni, în acest caz nu contați pe mine! Eu am niște polițe de plătit.

— Poate că aici greșești, Lucky, zise unul, pe un ton împăciuitor. Nu noi suntem cei care ți-am făcut rău. Noi doar am contribuit, prin semnăturile noastre, la învierea ta din morți. Cel

care a promovat programul din care faci parte se numește Caron. El este răspunzător.

— Serios?! Cred că a venit timpul să trecem la lucruri mai concrete. Introducerea a fost făcută și, cum nu sunt tâmpit, intuiesc oarecum încotro bateți. Vă ascult!

Lucky se ridică de la locul său și constată cu plăcută surprindere că ușoara atingere a țevii puștii dispăru instantaneu. Începu să se plimbe prin cameră, degajat, totuși păstrând o distanță apreciabilă între el și cei care îl interogau. Astfel, o putea privi mai des pe frumoasa ciocolatie și își mai dezmorțea oasele. Plus că scăpase de acea atingere, ușoară dar rece, a țevii de pușcă.

— Sunt două probleme. Prima: ne temem că profesorul ne-ar putea crea unele necazuri.

— De ce nu-i luați gâtul?

— Nu putem. Are și el unele relații, documente puse la păstrare, iar noi nu-l putem suprima așa, ca pe un cobai.

— Adică, așa, ca pe mine…

— În ambele situații, n-o putem face fără o rațiune foarte motivată, iar în ceea ce te privește avem alte gânduri. Chiar și un plan C, în cazul în care nu se va putea altfel.

— Bun, am înțeles, nu aveți motive ca să-l trimiteți la culcare pe Caron, cel cu coama leonină. De ce nu le fabricați?

— La nivelul la care se află acest proiect, e imposibil. Și n-ar fi rău dacă n-ai mai lua lucrurile atât de ușor și ai fi ceva mai serios…

— Și mai cooperant…

— Într-adevăr; și mai cooperant. E vorba, totuși, despre viitorul tău, despre viața ta…

— … Pe care nu mai sunt stăpân de vreo douăzeci de ani încoace…

Urmă o pauză mai lungă, timp în care unul dintre cei trei apăsă pe un buton, iar un servitor cu mutră de campion mondial la box aduse patru cafele. Barbara nu primi niciuna, având mâinile ocupate cu oribilul ei Magnum 300.

— Și a doua? își aduse Lucky aminte că pe șmecherii din fața lui îi frământau două probleme.

— Nu vrem în niciun caz să te pierdem. Pentru noi valorezi…

— … Știu, mai mult decât greutatea mea în diamante. Am mai auzit placa asta.

— Și ne-am gândit că dacă tot n-am reușit să ducem la bun sfârșit planul inițial, pentru a ne salva fundurile, n-ar fi rău să elaborăm o nouă strategie care ar include o colaborare onestă cu tine, puse alt guler alb punctul pe „i”.

— Așa, deci, zise Lucky, așezându-se și sorbind din cafea, pentru a trage de timp.

Era cât se poate de surprins de o asemenea propunere. Propunere? Ce se putea ascunde în spatele acestui joc putea afla, cu oarecare eforturi, nu asta era problema. Iar cei trei evaluaseră din timp – cum altfel? – o asemenea posibilitate. Deci, la mijloc trebuia să fie cu totul altceva. Dar ce?

— Lucky, nu căuta să afli adevărul dintr-o dată. Încearcă metoda pașilor mărunți. E mai lentă, dar mai eficientă.

— Și mai ia în calcul faptul că nu ai de pierdut mai mult decât dacă vei fi injectat cu serul acela blestemat, în care ne-am încrezut atâția amar de ani.

— Dacă ar fi să reacționez și să iau decizii în conformitate cu caracterul meu coleric, sangvinic, aș fi gata să bat palma chiar acum cu voi, pentru o asociere având la bază onestitatea. Dar e o decizie mult prea importantă pentru a lua o hotărâre cât aș pocni din degete. Pot să sun un prieten?

— Să suni… ce?

— N-are importanță. Am prins un canal TV din Europa și m-a amuzat un anumit concurs… Mai precis, ce vreți să-mi cereți?

— Să faci parte din staff-ul nostru de-acum încolo și să te implici în operațiuni de importanță națională.

— Stați, să traduc aceste vorbe: adică, să spăl rufele murdare și să execut întocmai ordinele primite de la voi.

— În ceea ce privește executarea anumitor misiuni pe care numai tu le-ai putea duce la îndeplinire, nu te înșeli, chiar așa preconizăm să se întâmple. Ceea ce nu știi, însă, și nici măcar nu bănuiești, probabil, este că tu va trebui să ajungi șeful acestui departament din cadrul CIA.

— Hai, că m-ați înnebunit de tot! reacționă Lucky, fără a-și mai putea păstra controlul, scăpând ceașca de cafea din mână și, lăsându-se pe spate, fiind gata-gata să se răstoarne cu scaun cu tot.

Doar intervenția promptă a Barbarei îl făcu pe Lucky să nu ajungă să se adune de pe jos. Revenindu-și totuși în timp record la realitate, prizonierul reacționă:

— Ia stați puțin, șmecherilor, să văd eu ce este în mințile voastre bolnave! zise, închizând ochii pentru a-i speria, prefăcându-se că intră în transă.

— Nu face asta, Lucky, îl opri unul, pe un ton cât se poate de calm. E inutil. Acest plan pe care l-am numit B sau C nu este încă definitivat. Altfel spus, vom improviza din mers, în cazul în care te hotărăști să colaborezi cu noi. Numai cu noi. Iar finalul va fi cel preconizat: tu trebuie să rămâi șef după noi. Poate chiar înainte…

— Iar dacă vă trag țeapă, ajung îngeraș.

— Și această variantă este posibilă, dar eliminarea ta implică punerea pieilor noastre la saramură. Definitiv. Iar noi nu dorim asta în niciun caz.

— În concluzie, destinele noastre se intersectează. Ce-mi place chestia asta! Dragi domni și tu, Barbara, pot să mă mai gândesc câteva zile la tema propusă?

— Noi n-am vrea, dar nu ne putem opune.

— De ce n-ați vrea?

— Fiindcă ne este teamă de anumite reacții ale lui Caron. Știi, ședințele acelea de hipnoză…

— Lasă, că o să-l determin eu să vorbească singur la ultima dintre ele. Dacă nu-l fac să joace țonțoroiul prin cabinetul lui, să nu-mi ziceți mie Lucky! Și, cum tot m-ați atenționat, am să-i anticipez fiecare mișcare pe care o va face de-acum încolo. Nimic nu mă va prinde nepregătit.

— Așa să faci, Samuel Branigan. Noi tocmai asta așteptăm de la tine. Numai de la tine…

• Capitolul 14 •

— Acum, că ai auzit tot ce s-a discutat acolo, presupun că suntem parteneri de afaceri, Barbara, nu-i așa?

— Și nu numai de afaceri, dragul meu, răspunse negresa, cu o feminitate pe care Lucky nu i-ar fi bănuit-o. Dar va trebui să fiu foarte atentă cu nenorocitul acela.

— Bine că mi-ai amintit de el. Lasă-mă câteva minute să mă relaxez, ca să văd ce are de gând! adăugă bărbatul, răstignindu-se pe un fotoliu.

Femeia îi respectă dorința și i se așează alături, gata să-l apere chiar și cu prețul vieții, dacă ar fi fost necesar. Aceea era misiunea ei, iar după noaptea petrecută împreună cu Lucky o putea numi chiar misiunea vieții ei.

•

— Un lucru este absolut clar, vorbi unul dintre gulerele albe, altul decât Jo Marino, după ce Lucky și garda sa de corp părăsiră încăperea. Cu acest subiect trebuie să jucăm cinstit, pe față. În caz contrar, va afla ce avem de gând să facem exact atunci când vom pune țara la cale.

— Așa e. Trebuie să-l avem de partea noastră și să ne rugăm la bunul Dumnezeu să nu se răzbune pe noi. Totuși, dacă vom fi puțini abili, s-ar putea să ne trăim bătrânețile în deplină liniște și să murim de moarte bună.

— Adică, sugerezi că ar trebui să-l facem pe Lucky să creadă că este propriul lui stăpân, ba chiar și al nostru, iar în acest timp să-l mânuim din umbră ca pe o marionetă? întrebă Jo Marino.

— Cam așa ceva.

— Eu unul, n-am nimic împotrivă, dacă tot nu avem ceva mai bun la îndemână.

— OK, atunci haideți să nu mai vorbim niciodată despre acest principiu pe care l-am stabilit de comun acord, dar să acționăm fiecare și toți la un loc în spiritul lui!

•

— Bine ai venit în mintea mea, Lucky! Mă bucur că îți exersezi capacitățile mentale. Vrei să stai de vorbă cu mine?

— Nu, Caron, mă gândeam doar să văd ce ai de gând să faci în continuare. Te deranjează?

Profesorul nu răspunse nimic, încercând să intuiască adevăratul motiv care-l determinase pe Branigan să-l „caute”.

— Caron, oare nu cumva pui la cale ceva care ar putea să-mi dăuneze?!

— Nici vorbă de așa ceva, dragul meu. Doar că m-am hotărât să folosesc serul acela îmbunătățit cu două, trei zile mai devreme decât era planificat. Responsabilii programului sunt niște ramoliți și, de acum încolo, nu voi mai ține cont de părerile lor. E mai bine în acest mod, te asigur. Mai bine pentru toți.

— Dar nu cumva încalci regulile, profesore?

— Și ce dacă? Doar ai ajuns singur la concluzia că n-ai încotro și trebuie să colaborezi cu noi, devenind ceea ce am visat eu să fii.

— Într-o oarecare măsură ai dreptate, însă nu m-aș încumeta să pariez că știu într-adevăr ce ai de gând cu mine. Așa că, ia mai du-te mătăluță puțin la culcare, ca să pot „vedea” și singur ce-ți coace imaginația!

Și zicând acestea, Lucky se concentră la maximum, anticipând ce avea Caron de gând să facă în perioada imediat următoare.

Cobora dintr-un jeep condus de fostul lui însoțitor cu mutră de dulău, iar acesta din urmă se apucă să care niște lădițe metalice în interiorul bazei militare. Cum profesorul avea o libertate de mișcare neîngrădită, nimeni nu-l luă în seamă. În total, Lucky numără opt asemenea bagaje și se declară mulțumit cu ceea ce aflase pentru moment.

Ceva mai încolo, Lucky îl văzu pe Caron cum prepară în eprubete o anumită licoare și o toarnă într-un pahar cu lapte, spunând: „N-am să mă împiedic eu de tine, cioară, indiferent cât de frumoasă ai fi tu pentru rasa aia ta.”

Branigan, realiză imediat că era vorba despre o otravă destinată Barbarei și se declară mulțumit că avea timp să-și pună amanta în gardă, în legătură cu tentativa de asasinat.

Înainte de a reveni la realitate, Lucky mai avu posibilitatea să înregistreze toate amplasamentele unde Caron ascunsese cele opt lădițe metalice, mângâind cu adorație o telecomandă ultrasofisticată. Cu un ultim efort de memorie, bărbatul reuși să mai citească pe una dintre lădițe: C6 – CX 2000-2.

Barbara îi oferi un pahar cu apă minerală, masându-i ceafa, apoi tâmplele. Văzându-l extrem de îngândurat, îl lăsă o vreme să se relaxeze apoi îl întrebă pe un ton scăzut:

— Noutăți interesante?

— În primul rând, să nu cumva să bei lapte în următoarele câteva zile. Și acum, spune-mi, te rog, știi ceva despre indicativul C6 – CX 2000-2?

Fata se gândi câteva clipe și zise:

— Este un exploziv destul de puternic, care poate fi declanșat de la distanță cu ajutorul unei telecomenzi.

— Aici există vreo bibliotecă de specialitate sau măcar un computer performant care are acces neîngrădit la internet?

— Computer da, și nu cred că „responsabilii” vor avea ceva împotrivă ca tu să te interesezi despre arme de distrugere în masă. Dimpotrivă.

Tot timpul în care Lucky navigă pe internet cu o pricepere care pe Barbara o ului, ea stătu la pândă cu pușca Magnum 300 în poziție de tragere. Bărbatul culese cu ușurință toate informațiile despre acel exploziv și dibui modul în care putea fi dezamorsat în câteva secunde. Totul fusese posibil numai după ce reușise să intre în fișierele CIA, care rivalizau cu cele mai moderne și mai complete arhive în materie.

Dacă ar fi posibil să dau naștere unui copil cu acest om, precis ar ieși un geniu, își imagină negresa, după care se rușină de asemenea gânduri nelalocul lor.

În fine, Lucky se ridică din fața computerului, satisfăcut:

— Barbara, acum știu totul.

Pe timpul nopții, femeia de ciocolată își permise să doarmă împreună cu iubitul ei, după ce acoperi camerele de luat vederi cu prosoape, astfel încât să nu fie capabile a înregistra vreo indiscreție. Istovit, după o oră și jumătate de eforturi susținute, Lucky adormi buștean cu capul pe superbul piept al Barbarei, nu înainte de a-i ura noapte bună și a-i mai cere o dată să nu bea în niciun caz lapte a doua zi.

Dimineața, când se trezi, bărbatul se arătă îngrijorat de faptul că negresa nu se afla alături. Dar o găsi la baie. Își curăța pușcociul cu o dragoste aproape maternă, de parcă ar fi spălat la fund un copil.

— M-am temut să nu te deranjez prea devreme, se scuză ea, încheindu-și activitatea și montând piesele armei la loc, fără să ia seama la ce făcea.

Apoi își sărută amantul apăsat pe gură și intră în cameră, adunând prosoapele care obturaseră obiectivele camerelor de luat vederi.

Puțin mai târziu, un ciocănit discret în ușă le atrase atenția și Barbara adoptă o poziție de luptă, întrebând cu o voce baritonală:

— Cine e?

— Am adus cafele, se auzi de dincolo de ușă.

La fel de încordată, fata deschise și îl remarcă pe aghiotantul lui Caron, care purta o tavă cu trei cafele aburinde pe ea.

Cum totul i se păru a fi în limitele normalității, negresa îi permise accesul și se așeză pe un fotoliu la fel ca și Lucky care reveni din baie.

Bărbatul cu mutră de dulău le puse câte o ceașcă în față, iar pe cea de-a treia o așeză pe o altă piesă de mobilier.

— Domnul profesor va sosi imediat, ca să poarte o discuție cât se poate de amicală cu subiectul nostru. Sper că n-o să vă deranjeze, surâse el cu subînțeles, dar cele două țevi ale armei care îl urmăriseră încontinuu de când intrase, îl determinară să plece fără a-și mai lua la revedere.

Într-adevăr, Caron își făcu apariția, înainte ca amorezii să fi sorbit prima gura din cafeaua ce emana un miros îmbietor.

— Lucky, am venit personal ca să-ți dau vestea cea mare. Iar cafeaua este un dar din partea mea, în această dimineață minunată.

Branigan luă o gură, la fel și negresa, constatând amândoi că licoarea era Dumnezeiască. Dar în clipa în care fata voi să bea din nou, prin mintea lui Lucky trecu, precum viteza tunetului, proverbul „Să nu primești niciodată daruri de la greci”. Și atunci făcu conexiunea. O izbi pe Barbara peste mână, iar ceașca zbură cât colo, pătând mocheta, și rostogolindu-se până lângă perete.

— E cu lapte? întrebă el.

— Exact așa cum îi place bodyguardului tău, răspunse profesorul. Am greșit cu ceva?

Primul impuls al lui Lucky fu acela de a sări la gâtul lui Caron, pentru a-l suprima pe loc, chiar pe marginea patului unde se așezase. Apoi se gândi că poate dracul nu e atât de negru și se mai temperă, considerând că o asemenea ieșire i-ar putea fi favorabilă cel mult doar profesorului. Zise:

— De ce ai venit?

— Ca să-ți dau personal vestea cea mare. Astăzi vei învia pentru a treia oară, fiindcă îți voi injecta prima doză din serul acela îmbunătățit.

— Dar încă nu a venit vremea, se opuse Barbara constatând cu stupoare că are dificultăți de exprimare. Șefii încă nu au stabilit asta.

— Nu-i nimic, cu cât vom ajunge mai repede la rezultatele finale, cu atât vom fi mai mulțumiți cu toții.

Și ca să arate că vorbește serios, Caron scoase din buzunarul de la piept o mică cutiuță, în care se afla o seringă gata pregătită.

— Samy, vrei să întinzi brațul?

Cu ultimele sale puteri, Barbara se ridică de la locul ei și se repezi la profesor, proptindu-i țevile puștii de obraz.

— Încă o mișcare și îți zbor creierii!

Foarte surprins de tot ce se întâmpla în jurul lui, Lucky rămăsese imobil în fotoliu, incapabil să întreprindă ceva.

Caron ridică brațele în semn că se predă, cu seringa pregătită în mâna dreaptă, și încercă să convingă paza de corp:

— Draga mea, dar această injecție face parte din planul nostru! Nu ai dreptul să te opui.

— E prea devreme, mai apucă ea să remarce, înainte de a simți cum pământul îi fuge de sub picioare și începe să se clatine.

Totuși, cu un ultim efort de voință, ea prinse mâna profesorului în care se afla seringa și i-o suci acestuia până când îi ajunse la propriu-i gât. Apoi, dintr-o smucitură, i-o înfipse sub piele și goli conținutul în corpul lui Caron.

Urletele de disperare ale profesorului îl făcură pe aghiotantul lui să năvălească în încăpere, dar era prea târziu. Seringa fusese golită, iar fata se afla acum prăbușită la pământ, nemaireprezentând vreun pericol pentru cineva.

— Ce trebuie să fac? întrebă „dulăul”, nelămurit în legătură cu ceea ce se întâmplase în absența lui.

— Aleargă în cabinetul meu, adu încă o seringă din frigider și apoi pregătește jeep-ul de plecare, ordonă profesorul, vizibil slăbit de efectul serului care-i invadase organismul. Dar mai înainte, pune-i cătușele lui Lucky, ca să nu-i dea prin cap vreo prostie.

Aghiotantul se execută, părăsind precipitat celula prizonierului, în vreme ce Lucky încerca să-și amintească unde și-a pus portofelul în care se afla sârmulița lui aducătoare de noroc. Pe când se ridica de pe fotoliu, Caron îi zise:

— Nu o să moară chiar acum. A băut destul de puțin și va mai rezista vreo oră sau două. Iar eu îmi voi reveni în totalitate, pentru că serul acesta este bun, ai să te convingi. Chiar foarte bun.

Dar Lucky nu-l asculta. Găsise ceea ce căuta și, cu o dexteritate acumulată în ani de zile, deschise cătușele în doi timpi și trei mișcări. Speriat de ceea ce ar fi putut urma, profesorul începu să-l intimideze, pentru a câștiga timp până la reîntoarcerea «dulăului».

— Prietene, eu nu ți-am vrut decât binele. Când te-am găsit, erai un om mort ca toți morții, iar eu te-am readus la viață.

— Din cât am aflat în ultima vreme, lucrurile nu stau tocmai așa. Tu ai fost cel care m-a vârât în programul ăsta blestemat după ce alții mă salvaseră de la moarte.

— Nu este adevărat!

Lucky se apropie de Barbara și constată că, într-adevăr, aceasta încă mai respira. În treacăt, îl blagoslovi pe bătrân cu un pumn în ceafă, nu de alta, dar așa, ca să-i mai tempereze vorbele.

— Lucky, eu nu ți-am dorit decât binele… binele… începu acesta să devină incoerent.

În acel moment, Barbara dădu semne de viață, iar bărbatul închise ochii, vizualizând ceea ce avea să urmeze.

— Pleacă! îi ceru ea pe un ton categoric. Eu rămân cu boșorogul ăsta ca să-i sug sângele. Dezamorsează bombele și mergi în continuare pe drumul tău! Ia arma cu tine! Pentru un putregai ca ăsta, mâinile și dinții îmi sunt de ajuns. Oricum, știu că voi muri.

Lucru pe care, de altfel, îl aflase și Lucky ceva mai devreme.

În secunda următoare pătrunderii „dulăului” în cameră, prizonierul armă ambele țevi ale Magnum-ului 300 și le descărcă simultan. Aghiotantul fu pur și simplu azvârlit în aer de explozia pe care o receptă în plin abdomen și se izbi ca o marionetă de un perete, cu stomacul ferfeniță.

Lucky, care știa ce deznodământ nefericit avea să aibă Barbara de îndurat până a trece la cele veșnice, părăsi

încăperea în grabă, în căutarea bombelor amplasate de profesorul nebun. În acest timp, negresa se apropie în patru labe de Caron, cu un rictus amenințător întipărit pe chip.

• Capitolul 15 •

Lucky ar fi vrut să-i atenționeze pe purtătorii de gulere albe despre ce se întâmpla în acea zonă a bazei militare, însă nu-și permise un asemenea lux. Trebuia ca mai întâi să dezamorseze bombele amplasate de Caron, altfel totul ar fi fost distrus, inclusiv el, cel care fusese poreclit „norocosul”. Spera din tot sufletul ca memoria de elefant pe care o dobândise să nu-i joace feste chiar în acel moment și să ajungă îngeraș. Din fericire, acest lucru nu se întâmplă. Reuși în timp record să găsească toate ascunzătorile alese de Caron și să pună în practică informațiile pe care le obținuse, penetrând arhivele CIA în materie de arme de distrugere în masă. Când și cea de opta bombă fusese dezamorsată, Lucky își aminti de Barbara și de ticălosul de profesor pe care, din grabă, îl lăsase în viață.

•

— Barbara, îți atrag atenția că vei comite o gravă eroare! încercă profesorul să își salveze pielea, văzând-o pe negresă apropiindu-se de el, cu gânduri nu tocmai pașnice.

Încercă să se ridice din locul în care zăcuse, dar nu reuși decât pe jumătate, îndepărtându-se totuși încă un metru de cea care îi dorea moartea cu orice preț.

— Am să te sfâșii cu dinții! îi promise Barbara, transpirând datorită eforturilor supraomenești pe care le depunea pentru a ajunge la el.

Caron începu să caute prin buzunare telecomanda pentru a declanșa explozia și abia atunci constată că o lăsase în apartamentul pe care îl ocupa, un etaj mai sus.

— Poate că, totuși, mai putem ajunge la o înțelegere… încercă el o ultimă variantă.

În clipa următoare, negresa îl prinse cu o mână de ceafă și se ținu de cuvânt cu privire la amenințările pe care le proferase mai devreme. Îi dădu capul într-o parte și își înfipse caninii în jugulara lui, mușcând până la sânge, ca un veritabil vampir.

Un urlet de durere și de disperare izbucni din pieptul profesorului, însă acest gest nu fu în măsură să-i diminueze suferința. Mâinile lui tremurânde bâjbâiră împrejurimile, dar singurul obiect care ar fi putut constitui o armă de apărare, se dovedi a fi un pantof al fetei, pe care aceasta îl scăpase din picior. Mut și oripilat de eventualitatea unui deces violent, Caron prinse a izbi cu furie căpățâna Barbarei, pentru a-și salva viața.

După cea de-a douăzecea lovitură, bătrânul simți că rănile de la gât nu-l mai ustura atât de tare și că strânsoarea se diminua. Iar o căldură binefăcătoare îl copleși deodată, atunci când îndepărtă trupul inert al negresei de lângă el.

— Niciodată nu mă veți învinge! se mobiliză el, ridicându-se anevoie din locul în care fusese răpus și ținându-se strâns cu mâna de gât.

În acele momente, nu-i mai păsa atât de mult de faptul că sângele i se prelingea inevitabil printre degete. Tot ce îl interesa era să ajungă în apartamentul său, pentru a găsi telecomanda și a declanșa explozia în lanț. Ulterior, nu mai conta prea mult ce avea să urmeze. Dacă îi era scris să supraviețuiască, avea să supraviețuiască.

•

O sărută pe frunte și, înainte de a o părăsi definitiv, Lucky șopti mai mult pentru sine: Mi-ai plăcut, Barbara, și n-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Apoi se ridică de lângă trupul aproape rece și plecă în urmărirea celui care-i distrusese trecutul și prezentul. Nu însă și viitorul. Îl găsi în apartamentul său, ținând în jurul gâtului un prosop plin de sânge, dar având pe chip o grimasă rău prevestitoare.

— În sfârșit, ai venit, Samy-boy, gâjâi Caron. Te așteptam. Am vrut să fug și să-mi salvez pielea, însă n-am putut rezista tentației de a muri împreună cu tine. Te cunosc de peste douăzeci de ani și nu te puteam părăsi tocmai acum. Ar fi fost neloial din partea mea.

Lucky se uită la el ca la o epavă, străduindu-se să perceapă dacă îl încearcă vreun sentiment de milă față de un bătrân neputincios și nebun cum era profesorul.

— Vezi telecomanda asta, pe care o țin în mână? continuă Caron, care se credea stăpân pe situație. Ea te va scuti de toate necazurile acestei lumi, iar mie îmi va aduce satisfacția – pe lângă aceea că vom păși la braț pe lumea cealaltă – că îi voi pedepsi pe cei care au vrut să se șteargă cu mine la fund, după câte am făcut pentru ei.

— Ești sigur că nu te înșeli, bătrâne nebun?

— Absolut sigur. Dar, de ce mă numești așa, când secundele pe care le mai ai de trăit îți sunt numărate?

— Fiindcă mi-a citit o țigancă în palmă și mi-a spus că voi fi chiriașul acestei planete încă mulți ani sănătoși de-aici încolo.

— Serios?! gâlgâi Caron, cu o sumbră îndoială în minte. În acest caz, să punem capăt premoniților și vieții acesteia de care niciunul dintre noi n-a fost în stare să se bucure așa cum ar fi trebuit. La revedere, Samy! Ne despărțim acum, dar ne vom revedea curând, în ceruri!

După aceste vorbe, bătrânul apăsă un buton al telecomenzii pe care o ținea strâns în mână și închise ochii, extrem de relaxat. Dar cum nu se întâmplă nimic, repetă gestul.

— Ha, ha, ha!... mai încearcă! percepu el un glas, pe care se aștepta să-l audă dincolo. Poate reușești cu un efort suplimentar de concentrare. Să te ajut?

Ochii lui Caron erau deja tulburi, după cât sânge pierduse. Abia mai putea distinge silueta lui Lucky, care venise alături de el, fără a încerca să-i smulgă telecomanda din mână.

— Mai încearcă, bătrâne! Ha, ha, ha!

Și atunci, Caron realiză dezastrul. Nu mai era nimic de făcut. Elevul își dovedise profesorul.

Ca să-l convingă că nu se înșală în aprecierile pe care le formulase, Branigan îi îndepărtă mâna de la gât, apoi prosopul, lăsând sângele profesorului să se scurgă în voie. Câteva secunde mai târziu, cu puțin înainte ca bătrânul să părăsească lumea materială, Lucky îi ură „cale bătută”:

— Noapte bună, barcagiule!

Lucky se spălă la repezeală pe mâini și pe față, apoi căută prin camerele alăturate ceva de îmbrăcat. După clipele încordate pe care le trăise în acea zi, acum era mult mai degajat și mai calculat. Căută calea de ieșire din zona ce-i fusese rezervată în interiorul bazei militare și rămase surprins când reuși atât de ușor să iasă la suprafață.

Văzând la o distanță de o sută de metri un jeep decapotabil care părea să-l aștepte, Samuel Branigan înțelese:

Ei știu totul și mă lasă să plec. Asta e bine și pentru mine, și pentru ei.

Se urcă în mașina de teren și peste câteva minute se afla într-unul dintre fotoliile unui avion de capacitate redusă. Pe când își monta centura de siguranță, în ușă își făcu apariția figura de bătrânel simpatic a lui Jo Marino.

— Dacă nu te superi, aș vrea să te însoțesc până la Philadelphia. În caz că nu-ți dorești compania mea, vei putea călători singur, bineînțeles.

Lucky îl privi ca pe un om de pe altă lume. În ultima vreme, fusese cobaiul lor și acum dintr-o dată, i se dădea posibilitatea de a alege?! În realitate, puțin îi păsa dacă bunicuțul avea sau nu să-l însoțească. În cazul în care ar fi vrut să afle ce gândește, ar fi intrat în mintea lui și ar fi aflat.

Jo Marino luă tăcerea lui Branigan drept accept și se instală undeva în apropiere, punându-și, de asemenea, centura de siguranță. Apoi îi dădu pilotului semnalul că aparatul își poate lua zborul.

— Deci, până la urmă, ai acceptat propunerea noastră.

• Capitolul 16 •

— Există vreun telefon aici?

— În spate se află toate efectele pe care le-ai avut asupra ta, atunci când te-ai predat. Mai puțin portofelul cu acte, pe care ți l-am lăsat, pentru orice eventualitate.

Lucky își desprinse centura de siguranță și, trăgând adânc aer în piept, gustă din plin sentimentul de libertate fără de care nu putea trăi. Într-adevăr, celularul pe care îl cumpărase în Philadelphia se găsea acolo și era încărcat la maximum.

Se pare că boșorogii au planificat totul cu minuțiozitate, se gândi Lucky, ușor surprins. Dar, în aceeași măsură, au riscat mult cu acest plan B sau C al lor. Ducă-se! Ia să văd eu ce mai fac vechii mei prieteni.

— La aparat este o fantomă, își începu el convorbirea cu polițistul, pe care și-l făcuse prieten.

— … Să nu-mi spui…

— Am avut noroc, Dean. Probabil că am avut noroc, reveni Lucky, temperându-și elanul.

— Și unde te afli?

— În aer. La propriu. În drum spre Philadelphia.

— Prietene, am câștigat exact suma de bani…

— … N-ai putea să-mi spui doar lucruri pe care nu le cunosc? …

Cele câteva clipe de tăcere care urmară îl făcură pe Branigan să zâmbească în sinea lui, intuind încurcătura amicului său.

— În acest caz, dacă stau bine și mă gândesc, nu știu ce ți-aș putea spune. Tu știi totul…

— Nu chiar…

— Tot ce vrei să afli…

— Te apropii de adevăr. Apropo, ți-ai respectat cuvântul dat în privința banilor câștigați?

— Mai mult. N-am cheltuit niciun cent din ei și am ținut secret acest noroc față de colegii de serviciu. Te-am așteptat, Lucky. Și am făcut eforturi pentru a da de tine.

— Inutile, nu mă îndoiesc…

— Așa e, ai avut dreptate. Epson, cel puțin, este exasperat de insistențele mele. Nici măcar nu mai vine pe la propriul bar, din teama de a nu mai da ochii cu mine. L-am amenințat chiar și cu bătaia, ca să-mi spună unde te pot găsi. Dar să lăsăm asta. Cu ce te-aș putea ajuta?

— Ce mai fac cei doi prieteni ai mei?

— Mă gândeam eu că ți se va face dor de ei și de aceea le-am supravegheat toate mișcările. Jumătate din rețeaua sfrijitului o pot aresta în 24 de ore, iar pe el îl pot înfunda fără probleme, pentru vreo șapte, opt ani.

— E prea puțin, să nu faci asta!

— Bineînțeles că n-am s-o fac fără aprobarea ta, Lucky. Când ajungi?

— N-am idee. Nici măcar nu știu unde mă aflu. Probabil că în câteva ore. Am să te caut eu.

Lucky întrerupse convorbirea și formă numărul de telefon al patronului barului Cow Country.

— Bă, Epson, cheliosule, luate-ar dracu', ai pregătit o masă pentru mine? Ce oră e la voi, acolo?

•

— Sunt mai multe posibilități, Lucky, zise Jo Marino, răspunzând întrebării celui ce urma, ipotetic vorbind, să devină șeful acelei secțiuni secrete a CIA. Dacă dorești, vei avea pe urme profesioniști, 24 de ore din 24, care să te protejeze, intervenind atunci când este cazul. O altă posibilitate ar fi – uite numerele noastre de telefon – să ne apelezi oricând ai necazuri sau anumite necesități. Vreau să spun, orice fel de necesități. Fondurile și posibilitățile noastre sunt aproape nelimitate. Iar ce-a de-a treia variantă constă într-o independență totală și imparțială. Noi nu vom știi nimic de tine, iar tu nu vei știi nimic de noi. Rămâne la latitudinea ta pentru care dintre acestea vei opta.

Din ce în ce mai încântat de termenii înțelegerii dintre el și acea secțiune a CIA, Lucky nu dori să forțeze nota și optă pentru cea de-a doua variantă.

— Vă caut eu când am nevoie de ajutor.

— Da, dar în acest caz va trebui să ne și previi din timp în legătură cu ceea ce ai de gând să faci, ca să nu cumva să-ți stricăm ploile, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Nu înțeleg, deocamdată, însă sunt gata să colaborez cu voi. În acești termeni, întări Lucky ultimele sale vorbe.

— E bine, pentru că ne așteaptă o misiune destul de dificilă…

•

— Max mai trăiește?

— Cine mai ești și tu să mă... a, pardon, la aparat trebuie să fie îngerul meu păzitor, pe care eu îl dădusem dispărut. Nu pot spune că mă bucur să te aud din nou, dar acest lucru era extrem de necesar. M-ai sunat ca să-mi ceri ceva?

— Sfrijitule, ție nu ți-a spus nimeni până acum că ești cam idiot?

Termenul de sfrijit îl făcu pe Spinrad să se înfioare. Îi mai fusese acordat în urmă cu ani, foarte mulți ani, de către un anumit borfaș, dar acesta trebuia să fie demult oale și ulcele.

— De ce? întrebă el, bănuitor.

— Fiindcă n-ai ținere de minte. Pricepe o dată pentru totdeauna că eu n-am nevoie de nimic de la tine. Nu încă. Iar când va veni momentul, ai să afli. Ce e atât de greu de înțeles?

James Spinrad reflectă câteva momente la cele auzite, apoi rosti:

— Bine, atunci spune-mi ce vrei să afli de la mine!

— Max mai trăiește?

— Da.

— Și e bine?

— Chiar foarte bine. Crede că m-am împăcat cu el, deși n-a dat vreun semn că ar fi deranjat de faptul că marfa pe care a furat-o de la mine a dispărut subit.

— Asta e bine. Totuși, va trebui să-l ții sub observație. Niciodată nu poți să știi la ce te poți aștepta de la el, ai văzut. Mai ales atunci când acesta atentează la pudoarea masculină a servitorului tău.

Înainte ca Spinrad să apuce a mai rosti vreo replică sau vreo întrebare, Lucky închise telemobilul, lăsându-și conlocutorul în ceață. Apoi, refuză convorbirile cu el, ori de câte ori Spinrad încercă să-l apeleze.

•

Însoțit de Dean Frost, Lucky avea gânduri mari. Voia să-l viziteze pe Max, ca să-i vâre definitiv spaima în oase.

— Nu te supăra că te deranjez – începu polițistul discuția –, dar vreau să clarific unele aspecte legate de o plângere ceva mai veche. Acest cetățean susține că tu i-ai omorât prietenul și ai fost complice la propria lui asasinare.

Matahala beli ochii cât cepele la copoi, după care se istovi să-l privească și pe reclamant. Imediat după aceea, căzu în genunchi și începu să răcnească:

— Nu eu l-am omorât pe ăsta cu bojocii!!! Nu eu l-am omorât pe ăsta cu bojocii!!!

— Dar cine?

— James a făcut-o. El este vinovat!…

— Băi, Max, ne cunoaștem de atâta vreme… N-ai putea să fii puțin mai explicit, își jucă Frost rolul în continuare. Cine pe cine a ucis?

— Ăsta e o fantomă! Da, da, o fantomă. James l-a omorât, iar el s-a întors acum ca să se răzbune. Nu eu sunt vinovat de moartea lui, ci James.

— Max, tu vrei să trăiești și să nu mai ai coșmaruri în continuare? interveni Lucky în discuție pentru prima dată.

— Da, da.

— Atunci, du-te și cere-i socoteală celui care și-a bătut joc de tine atâția ani, considerându-te un umil sclav. Este singura cale prin care îți poți salva sufletul. Pe urmă, drept recompensă, ai să te poți bucura așa cum ți-ai dorit de amanta lui James, pe care n-a vrut să ți-o împrumute niciodată, de egoist ce este. În plus, a mai și declarat despre tine că tu ai fi criminalul.

Max se mai destinse când înțelese – cu mintea lui înceată – că încă nu venise timpul să-și pună brațele pe piept. Trebuia doar să-i ceară socoteală lui James pentru câte pătimise de la el.

•

— Sfrijitule, Max vine la tine ca să te ucidă. Tocmai pe tine, cel care ai fost binefăcătorul lui atâta amar de ani. În asemenea clipe de cumpănă, eu nu mă mai amestec. Poți face ceea ce crezi de cuviință.

— Ești sigur de asta?

Lucky închise telefonul fără a mai răspunde.

• Epilog •

La masă se aflau mai multe persoane. Alături de Lucky, care ținea morțiș să facă cinste, mai erau pensionarul O'Leary, Frost și cheliosul Epson.

— Așa cum ți-am spus mai devreme – începu copoiul în exercițiu discuția –, a ieșit mare tămbălău. Idiotul s-a dus la Spinrad acasă, tremurând ca un rahat, dar cu intenția să-l bumbăcească puțin, pentru a scăpa de fantome. Desigur, sfrijitul l-a așteptat pregătit și i-a făcut o mică gaură în frunte. Din acel moment, am spălat putina, așa cum mi-ai cerut, Lucky, deși tare mi-ar fi plăcut să-l arestez.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Am dat un telefon anonim la poliție și am anunțat omorul. Pe urmă m-am dus la secție fiindcă terminasem programul. De la colegi am aflat urmarea. Când o echipă de-a noastră a ajuns la fața locului, toți trei erau morți.

— Care trei? întrebă Epson, nedumerit.

— Max, Spinrad și servitorul. Ultimii doi erau ciuruiți cu arme de mare calibru.

— CIA, zise Branigan, mai mult pentru sine.

Jo Marino nu s-a ținut de cuvânt și mi-a pus oameni pe urme, mai reflectă el în gând.

— Ce-ai spus? vru O'Leary să știe.

— Nimic. Continuă, Dean!

— Cam asta e tot. Hai noroc și să trăim! închină el paharul, făcându-i și pe ceilalți să procedeze la fel.

Lucky luă o gură zdravănă de gin și începu să se gândească la micuța Orgy. O văzu într-o benzinărie, încasând bani de la niște clienți, și se bucură fiindcă fata părea destul de fericită. Se apucase de o nouă meserie.

Cândva am să-i fac un cadou care să-i asigure ziua de mâine, își zise el, în vreme ce se simți zgâlțâit de umăr de către Frost.

— Amice, ți-e rău, ai probleme?…

— Nu, prietene. Am avut o premoniție…

Bărbații râseră împreună, după care polițistul continuă:

— Și acum, ce ai de gând?

— Am să merg la San Diego ca să-mi cumpăr o casă modestă. Doar acolo domiciliez. Pe urmă, voi mai vedea.

— Și eu, ce trebuie să fac?

— Tot ce dorești, Dean. Tot ce dorești. Eu zic că n-ar fi rău să te distrezi cu banii pe care i-ai câștigat. Găsește-ți și tu o fată…

— Dacă n-ai, îți pot oferi eu una, interveni Epson, râzând.

— Nu asta e problema, reflectă polițistul. Lucky, eu aș vrea să rămân partenerul tău.

— Serios? se mirară O'Leary și Epson, la unison.

— O spun chiar foarte serios, își întări Frost afirmația.

— O să mă mai gândesc la treaba asta, încheie Branigan discuția.

Apoi îi veni o altă idee și imediat o puse în aplicare.

— Epson, tu ce-ți mai dorești de la viață? Da' sincer…

— Un bar mai mare și undeva în centru.

— O'Leary?

— Nimic. Poate doar să-mi ajungă banii pe care-i am, ca să-mi trăiesc bătrânețile exact ca acum.

— Dacă rămâi lefter, nu pregeta să mă cauți, bătrâne.

— Așa am să fac, Samy, așa am să fac.

— Hopa! Îmi spui pe nume, remarcă Lucky.

— Da' ce, ai crezut vreo clipă că nu te-am recunoscut? Așa ceva ar fi fost imposibil, jigodie.

• VA URMA •

virtual-project.eu